

BURMESE
CLASSIC
1999

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အဝေးဆုံး သစ်ပင်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အဝေးဆုံးသစ်ပင်

စာမူခွင့် ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၀၀၁၂၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့် ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၁၆၉၀၉၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုး)

အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၈၄-ဘီ)၊ ၃၁ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

ရွှေစကားစာပေ

အမှတ် (၇)၊ မြယမုံ (၇) လမ်း၊

မြယမုံကမ်းသာယာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်။

ဖုန်း-၀၉ ၅၀၀ ၆၀၇၈

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အဝေးဆုံးသစ်ပင်

ရွှေစကားစာပေ

သူရှိနေတယ်. .

တိမ်လွှာတွေရဲ့အဝေး. .

တောင်တန်းတွေရဲ့အဝေး. .

ပင်လယ်ပြာရဲ့အဝေး. .

စင်ရော်လေးတွေရဲ့အဝေး. .

ပန်းခင်းလေးတွေရဲ့အဝေး. .

မီးချောင်းလေးရဲ့အဝေး. .

စကြာဝဠာ၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးရဲ့အဝေး. .

အဝေး. . အဝေး. . အဝေးဆုံးမှာ !!!

အခန်း(၁)

“ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်”

ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့် တိုက်ကလေးထဲသို့
လှမ်းကဲကြည့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက်မှလည်းမမြင်။
သို့သော် သူမအားမလျှော့နိုင်ပါ။ မေမေ အရမ်းကျပ်နေ
သည်။ မောနေသည်။ ခါတိုင်းလို ဆရာဝန်က ဆေးထိုး၊
ဆေးကုလိုက်လျှင် ကောင်းသွားမှာပါပဲ။

“ဆရာ. . ဆရာ. . အဲ. . ”

ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်ဆိုတော့ ဆရာဝန်မလေး
ဖြစ်မှာပေါ့။ အရင်ကတော့ ဒီတိုက်ကလေးမှာ ဒေါက်တာ
ကျော်ဦးနေသည်။ သူပြောင်းသွားတာ နှစ်လလောက်ရှိ
ရောပေါ့။ ဖေဖေနှင့်မေမေ နေကောင်းနေသည်နှင့် သည်

နေရာမှာ ဘယ်ဆရာဝန်ရောက်နေသည်ကိုပင် သူမမသိခဲ့ပါ။

“ဒေါက်တာ.. ဒေါက်တာ.. အိမ်ရှင်တို့”

ဒီနေ့ သူမတို့မြို့မှာ မီးမလား။ မြို့၏ သည်ဘက်ခြမ်းမှာ မီးမလား။ မီးက တစ်လှည့်စီပေးသဖြင့် သည်ဘက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မှောင်မှောင်မည်းမည်း။

မိခင်ဖောဖြင့် စက်ဘီးကို အပြင်းနင်းလာခဲ့စဉ်က မှောင်သလား၊ မည်းသလားလည်း သူမ သတိမထားမိခဲ့။ ယခုကျတော့မှ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လို့။

အခန်းတစ်ခုမှာ မီးလင်းနေတယ်။ လူရှိမှာပဲ။ ဒေါက်တာရှိမှာပဲ။ သူ (သို့မဟုတ်) သူမ အကြင်နာတရားရှိမှာပါ။ ခပ်ပါးပါးစီးကျလာသည့်မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့်သုတ်ရင်း သူမဆက်အော်ခေါ်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ် အနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့သည်။

“အမေ”

သူက အပြင်ဘက်မှပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ပညာတတ်ဆန်သော လူယဉ်ကျေး

ပုံစံနှင့် ခပ်ချောချောလူငယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် ခေတ်မီလှပသော လူငယ်တစ်ဦး။

ဒါ ဆရာဝန်မလေးရဲ့မောင်လား၊ ယောက်ျားလား။
“ဘာလဲ.. ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ခါးကိုထောက်ပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့မေးပုံက အထက်စီးနှင့်။ သို့သော် ကိုယ်ကအရေးကြီးနေသည်မို့ မျက်နှာငယ်နှင့် သူမတောင်းပန်ရသည်။

“ဒေါက်.. ဒေါက်တာမလေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါရှင်၊ ကျွန်မမေမေ အရမ်းမောနေ၊ ကျပ်နေလို့ပါ၊ မေမေမှာ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ ကျွန်မကို ဒေါက်တာမလေး ခေါ်ပေးပါနော်”

မိုချိုးဦးချပုံစံနှင့် ပျာယာခတ်နေသည့်သူမကို ထိုသူက မျက်မှောင်ကျုံ့ဖြေလျက်ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ဘယ်သူ.. ဘယ်က ဒေါက်တာမလေးကို ခေါ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒေါက်တာဆောင်းနှင့်ပွင့်ကိုလေ”

အရေးထဲကပင် သူက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ငါပဲလေ၊ ကဲ.. လိုက်မယ်၊ မင်းမေမေကို ငါလိုက်ကြည့်မယ်၊ ငါကဆေးခန်းမဖွင့်ဘူး၊ ဆေးရုံပဲထိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူနာလာခေါ်ရင်လိုက်ပါတယ်၊ ခြေကြွေတော့ အများကြီးယူတယ်နော်”

ပြောပြီး အထဲတစ်နေရာသို့သွားကာ သူ့ဆေးအိတ်ကိုယူ၏။ နောက် သူ့ဆိုင်ကယ်ကိုပါ သော့ဖွင့်လိုက်သည်။ လုပ်ပုံကိုင်ပုံက မြန်မြန်ဆန်ဆန်။ ဆရာဝန်ပီသပါပေ၏။

သူ့ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်ရှေ့လမ်းမှာရပ်ပြီး အိမ်တံခါးကို သွားပိတ်လိုက်သေး၏။ ဒါဆို ဒီအိမ်မှာ နောက်ထပ်လူမရှိတော့ဘူးပေါ့။

“ကဲ.. လာလေ၊ မင်းအိမ်ကို အမြန်ဆုံးသွားစို့”

သူ့ဆိုင်ကယ်ကို မီးဖွင့်လိုက်သည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း။

“ဟို.. ကျွန်မစက်ဘီး”

“အရေးထဲ ဥစ္စာခြောက်နေရသေးတယ်၊ မင်းစက်ဘီးကိုသော့ပိတ်ပြီးထားခဲ့၊ ငါ့ကိုလမ်းပြ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ မြန်တာပေါ့”

နောက်ဆုံး သူပြောသလိုပင် ကိုယ့်စက်ဘီးကိုသော့ပိတ်။ သူတိုက်ဘေးမှာထားခဲ့ပြီး သူမ သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါလေသည်။

“နာမည်ဘယ်သူလဲ”

လေကိုခွင်းနေသောနတ်မြင်းပျံနယ် သူ့ဆိုင်ကယ်က မြန်ရသည်ကြားထဲ လူကိုစစ်မေးနေရသေးသည်။

“ဒေါ်ချောမေပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းနာမည်..”

“စန္ဒကူးမေ”

“ဘာ”

“စန္ဒကူးမေ”

ဆိုင်ကယ်ကိုထိုးရပ်ပြီး လူကို အပြူးအပြ အထူးအဆန်းလုပ်ကြည့်ပုံက လူငယ်စတိုင်ဆန်လှပါ၏။ တော်တော်ဓမ္မတ်ကျတဲ့ ဆရာဝန်လေးပါပဲ။ အေးလေ.. သူ့အသက်ကလည်း လွန်ရှိလှ အစိတ်ပေါ့။ သူမသည်းခံရပါသည်။

“အင်း.. နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်ပါပေတယ်”

ထိုသို့မှတ်ချက်ချပြီးမှ ဆိုင်ကယ်ကို ဝေါခနဲ ဆက် ထွက်ခဲ့သည်။

သူမတို့နေတာ မြို့၏ဆင်ခြေဖုံးမှာဖြစ်၏။ ဆိုင်ကယ် နှင့်ဆိုတော့ သိပ်မဝေးလှပါ။

“အဲ... အဲဒီခြံပါရှင့်”

မိမိတို့ခြံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး သူမအရေးတကြီး ဖြစ်နေလျှင် သူက ဆိုင်ကယ်ကို ညင်သာစွာရပ်လိုက် သည်။

ပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် အိမ်ပေါ်သို့တက်လိုက်၏။ ဘက်ထရီမီးချောင်းဖြင့်လင်းနေသည့် တိုက်ခံအိမ်အဟောင်း လေးထဲမှာ မေမေအိပ်ရာက အထင်းသား။ အသက်ရှူရ ကျပ်အောင်မောနေသည့် မေမေချွေးများကို ဖေဖေက ကြင်နာစွာ၊ စိုးရိမ်စွာသုတ်ပေးနေခဲ့သည်။

“ဖေဖေ... ဆရာဝန်ပါလာပြီ”

အားကိုးတကြီးနှင့် လင်းလက်သွားသည့် ဖေဖေ မျက်ဝန်းများကို သူက တစ်ချက်ကြည့်ပြီးလျှင် သွက်လက် လျှင်မြန်စွာပင် ဆေးကုသမှုများကို ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ခဲ့ ပါသည်။

သူမေးခွန်းများကိုဖြေရင်း၊ သူကုသမှုများကိုကြည့်

ရင်း ချက်ချင်းလိုပင် မေမေသက်သာပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့ လေမှ သူမတို့သားအဖမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးများချက်ခံ စိတ်သက်သာရာရကြပါလေတော့သည်။

အို... သူဟာ ဆရာဝန်ကလိုပါပဲ။ ယခုမှပင် စန္ဒကူး နှင့် ဖေဖေ ဦးဘချစ်တို့ အသက်ရှူနိုင်သွားခဲ့ပြီး ဖေဖေက သူမကိုညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“သမီး... ဆရာဝန်လေးဖို့ တစ်ခုခုစားစရာလုပ်ပေး ပါဦး၊ လက်ဖက်သုတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟို... မနေ့က သားကြီးပို့ လိုက်တဲ့ကိတ်မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ပါဖျော်လေ”

သည်အခါ မေမေကိုကူမူပြီးစီးသွားသည်သူက အပြုံးဖြင့် အားနာစွာလှည့်ကြည့်ခဲ့သည်။

“နေပါစေဦးလေး၊ လက်ဖက်ရည်တွေ၊ မုန့်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ထမင်းပဲ ကျွေး၊ ကျွန်တော် ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်သွားမလို့ အိမ်ကထွက်လိုက်တုန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ ခေါ်သံကြား လို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတာ၊ ခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး”

“အို”

“အဲ... ကျွေးလိုက်ပါ၊ ကျွေးလိုက်ပါ... သမီးရယ်၊ ဦးလေးစိတ်မကောင်းလိုက်တာ”

စန္ဒကူး နာရီကိုမော့ကြည့်မိလိုက်လျှင် ည(၉)နာရီ ရှိပေပြီ။ သူ့ကိုအားနာမိသည်နှင့်အမျှ ဘာဟင်းနှင့်ကျွေးရ ပါ့မလဲဟု ပူထူသွားအောင် ခေါင်းစားနေရပါ၏။ သို့သော် သူကတော့ အလိုက်မသိ။

“လာလေ... ထမင်းကျွေး၊ စားမယ်၊ ရှိတာနဲ့ စား မယ်လေ”

လေးပင်၊ သစ်သားအိမ်၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး သူက ခပ်သွက်သွက်ပင် ဦးဆောင် ထလိုက်သည့်အခါ ဖေဖေကလည်း အလိုက်မသိ တိုက် တွန်းပါ၏။

“ကျွေးလိုက်လေသမီး၊ ညနေက ကြက်သားဟင်း တွေ ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ သမီးရဲ့မနက်စာ ကျောင်းထမင်းဗူးကတော့ ဘာနဲ့ထည့်ထည့်ရပါတယ်ကွယ်၊ ဆရာဝန်လေးကိုသာ အကုန်ထည့်ကျွေးလိုက်ပါ”

ခေါင်းကိုမသိမသာကုတ်ရင်း ဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲသားအိမ်မှာ ထမင်းစားချင်နေသည့်ဆရာဝန်လေးကို

စန္ဒကူး နောက်ဖက် ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းသို့ခေါ်သွားရ ပါလေ၏။

ဖေဖေရယ်... ကြက်သားလေး နှစ်ဆယ်သား လောက်ချက်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ စားလို့မျိုကျအောင် ‘အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ အများကြီးကျန်သေးတယ်’နဲ့ သမီး ညာ၊ညာနေရတာပါ။ သမီးကတော့ လူငယ်ပီပီ ငါးပီချက်နဲ့ တို့စရာချည်းပဲ စားနေရတာပါ။

အစ်ကိုလှမ်းပို့သည့်ငွေကလေးနှင့် သူမရသည့် လစာ၊ နောက် အိမ်ရှေ့မှာစိုက်ထားသည့်ပန်းကလေးများ ရဲ့ရောင်းရငွေ။

စားဖို့သက်သက်ဆိုလျှင် ဒီလောက်မကျပ်တည်း လောက်ပေမယ့် မေမေဆေးဖိုး၊ ဖေဖေဆေးဖိုးတွေကြောင့် တစ်လ၊ တစ်လ သူမမှာ ခေါင်းခဲရစမြဲ။

ယခုလည်း ဖေဖေက အလိုက်မသိ ထမင်းကျွေး ခိုင်း၊ လက်ဖက်သုတ်ခိုင်း၊ ကိတ်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည် ပါဖျော်တိုက်ခိုင်းနေလေသည်။

မိဘနှစ်ပါးအတွက် သူတို့စားချင်တာမှန်သမျှ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ်ဝယ်ကျွေးပြီး..

‘သမီး.. စားလေ’လို့ဆိုလေတိုင်း ‘ရှိတယ်၊ သမီး

က ပြီးမှစားမယ်'ဟု ပြန်ပြောလေသမျှ ဖေဖေက အဟုတ် ထင်ပုံပေသည်။

ဆရာဝန်လေးကို ထမင်းစားပွဲရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာထိုင်ခိုင်းပြီး စန္ဒကူးမေ သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျောခိုင်းမတ်တပ်ရပ်နေမိပါသည်။

အိုးတွေခွက်တွေကို ဘာမှလှန်လှောနေစရာမလို။ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း ကိုယ်သိပြီးသား။

ညနေကတည်းက ဖေဖေနှင့်ပေမေကို ကြက်သား ဟင်းလေးမဖြစ်စလောက်နှင့် ထမင်းကျွေးပြီးပြီး။

သူမကလည်း ငါးပိချက်နှင့် ပဲသီးပြုတ်တို့စရာနှင့် စားပြီးသွားပါပြီ။

အိမ်မှာ ထမင်းလည်းမရှိ၊ ဟင်းလည်းမရှိ။ မနက် ဖြန်ကျမှ ဒီလိုပဲဝယ်ခြမ်းပြီး နည်းနည်းပါးပါးချက်ရ၊ ပြုတ် ရပါလိမ့်မည်။

အတွေးထဲမှာ ဝမ်းလည်းနည်း၊ သူ့ကိုလည်း အားနာ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း သိမ်ငယ်မိသည့်အခါ စန္ဒ ကူးမေ မျက်ရည်ကျနေမိပါသည်။

သူ့ကိုကျောခိုင်းထားသဖြင့် သူကတော့မသိ။

“ဟေ့... ထမင်းပွဲပြင်လေ၊ စားမယ်”

သူမ ဆက်လက်ပြီးမရပ်တည်နိုင်တော့ပါ။ ဘာမှ ကျွေးစရာမရှိအောင် ဆင်းရဲလှသည်ဘဝတွေရှိနေတာ သူ နားလည်မည်မထင်။ ဘာမှစားစရာမရှိအောင် ဆင်းရဲလှ သည်ဘဝတွေရှိတာ သူသိမည်မထင်။

သူဟာ ရွှေစွန်းကိုက်ပြီးမွေးလာသည့် သူဌေးသား တစ်ယောက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်နောက်ဖက်မှဆင်းပြေးခဲ့သည် မှာ စန္ဒကူးရက်လွန်းလို့ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်မေမေကိုဆေးကုပေးတဲ့ ဆရာဝန်လေးကို လောလောဆယ် ဘာမှကျွေးစရာမရှိ။ ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိတဲ့ အိမ်ဈေးဆိုင်လေးကိုပြေးဝယ်ကာ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရအောင် လည်း ဈေးဆိုင်လေးက ပိတ်နေလောက်ပြီ။

စပယ်ရုံတွေနဲ့ဘေးမှာ သူမအားရပါးရငိုနေစဉ် ဆိုင်ကယ်ထွက်သွားသံကို သူမကြားလိုက်ရပါသည်။

အို... သူသွားပြီပေါ့။ ဆေးဖိုးလည်းမပေးလိုက်ရ ဘူး။ ကျွေးစရာဘာမှမရှိလို့ မကျွေးတာကို သူ့ဘယ်လို နားလည်သွားမလဲ။

နောက် မေမေတစ်ခုခုဖြစ်လို့သွားခေါ်လျှင် လိုက် ပါဦးမည်လား။

ဆေးဖိုးပေးဖို့တော့ သူမမှာ ပိုက်ဆံရှိပါသေးသည်။
အင်းလေ... နောက်နေ့မှ စက်ဘီးသွားယူရင်း မေးဇာ
တောင်းပန်ရတော့မှာပါပဲ။

စန္ဒကူးအိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့လျှင် ဖေဖေက
အလိုက်မသိဆူနေခဲ့ပြန်သည်။

“ဆရာဝန်လေးကို ထမင်းကျွေးဆိုတာ ဘယ်သွား
ပုန်းနေတာလဲ၊ သမီးက ကပ်စေးကိုနည်းလွန်းတယ်၊
မနက်စာထမင်းချိုင့်က ဘာနဲ့ထည့်ထည့်ရတာပဲ၊ ကိုယ့်
မအေလာကပေးတဲ့ဆရာဝန်တောင် မသဒ္ဓါဘူး”

သူမ ဖေဖေကို ဘာမှရှင်းပြမနေချင်တော့ပါ။ ဒီလို
ထင်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ။

အခန်း(၂)

ညကအဖြစ်ကို မျက်နှာပူပေမယ့် ယခုမနက် စန္ဒ
ကူးမေ ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်၏အိမ်ကို မဝင်မဖြစ် ဝင်ရ
ပါလိမ့်ဦးမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးဖိုးပေးရန်နှင့်
စက်ဘီးကလေးဝင်ယူရန်ကြောင့်ပါပဲ။

သူမ၏ကျောင်းက ဒေါက်တာအိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွား
ရန်တော့မလို။ ဒေါက်တာအိမ်က လမ်းမကြီးမှ နည်းနည်း
ဖဲ့ဆင်းရသည့်လမ်းထဲမှာရှိသည်။

အိမ်မှာ မိအို၊ ဖအိုနှစ်ပါး၏ ဝေယျာဝစ္စနှင့် ချက်
ပြုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဝိရိယရှိရှိနှင့် ဘယ်လိုပဲလုပ်
လုပ် သူမ၏ကျောင်းသွားချိန်သည် အမြဲတမ်း နံနက်ရှစ်

နာရီ။ စက်ဘီးနှင့် အိမ်မှတိုက်ရိုက်ထွက်နိုင်ပါမှ ကျောင်းသို့ နံနက်(၈:၄၀)နာရီမှာ အပီရောက်စပြု။

“ဒုက္ခပါပဲ”

မြို့ပူရာကင်းမှောင့်တာလား။ ဗူးလေးရာ ဖရုံဆင့်တာလား။ ကိုယ့်ဖြစ်ပုံကို စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားထဲ တိုက်ဘေးမှာထားခဲ့သည့်စက်ဘီးလေးကိုလည်း ထားသည့်နေရာမှာ မတွေ့ရတော့။ ကေန္တ အထဲသို့ရွှေ့ထားလိုက်တာဖြစ်ရမည်။

နာရီလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက်(၈:၃၀)ပေပြီ။ အိမ်မှ သည်နေရာအထိ ခြေကျင်လာရသည့်ကြားထဲ ယခုစက်ဘီးက အဆင်သင့်ရှိမနေပြန်။

အိမ်တံခါးဖွင့်ထားသော်လည်း လူရိပ်လူယောင်ပင်မတွေ့ရ။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရတာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည့်အခါ စန္ဒကူး၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ အိုင်းလာတော့သည်။

“ဆရာကြီးတော့ ဆူတော့မှာပဲ၊ ဒီနေ့ ကျောင်းကို ကျန်းမာရေးလာစစ်မှာ၊ ငါကလည်း ဒီနေ့မှ အထူးကို နောက်ကျနေပြီ၊ တော်ပြီ.. တော်ပြီ၊ ကြုံရာဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်သွားတော့မယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူ့အိမ်ပေါက်ဝမှ စန္ဒကူးမေ့ အပြေးကလေးထွက်လိုက်သည်။ အများအမြင်မှာ ဒီဆရာမပေါက်စလေး ဘာတွေပျာယာခတ်နေပါလိမ့်လို့ ထင်စရာ။

“ဟော”

အကျီစားသန်သည့်လူကြီးတစ်ဦးလိုပါပဲ။ သူမမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်၊ စိတ်ကသိကအောက်တွေ အဆုံးစွန်ထိ ဖြစ်နေတော့မှ သူက သူမရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမ၏ရှေ့မှာရပ်ပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်ပုံက မသိသာဆိုးရွားလွန်းပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ (၈:၃၅)မိနစ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျောင်းမိပါတော့မလဲ။

ဒေါက်တာဆောင်းကလည်း သူ့ရှေ့မှ ဆရာမပေါက်စလေးကို ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာသိပါသည်။

အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာ ကျောင်းမမိမှာစိုးလို့ပေါ့။ သိသားပဲ။ သို့သော် ညက ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် ထမင်းမကျွေးဘဲ ဆင်းပြေးသွားတာကို သူ့အစာမကျေ။

သူက မွေးကတည်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာမွေးလာခဲ့သူ

မို့ အောက်ခြေလူတန်းစားတို့၏ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို ထောင့်စေ့အောင်မသိတာလည်းအမှန်။

ညတုန်းက ဝိုးတဝါးသာမြင်ခဲ့ရသည့်ကောင်မလေးကလည်း ညို့အားပြည့်လှချည်လား။

စန္ဒကူးမေ၏အလှကို ဒေါက်တာဆောင်း အလန့်တကြားရှိနေရပါသည်။

ကျောင်းဝတ်စုံမို့ အင်္ကျီအဖြူ၊ ရင်စေ့လက်ရှည်ခါးတိုနှင့် လုံချည်အစိမ်းက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းကို အလှပဆုံးဖော်ပေးနေသလို။ ဆံပင်တစ်ပတ်လျှီ၊ ဆံနွယ်လေးတွေဖွာရရာနှင့် စံပယ်တစ်ကုံးက ခေတ်၏ သမီးပျိုလေးကို အစွမ်းကုန်လန်းဆန်းတင့်တယ်နေစေပြန်သည်။

ငယ်မူငယ်သွေးတွေနှင့် တင့်ရွန်းလှပသည့် တကယ့်ဆရာမပေါက်စလေးပါပဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ မျက်ရည်တွေကလည်းရွှဲလို့။ ဘာမှမကျန်တော့အောင် သနပ်ခါးတွေ ပြောင်စင်နေသော်လည်း ပင်ကိုယ်အသားတော် ဝါရွှေနှစ်ကွား တကယ့်စန္ဒကူးသားလို တော်ဝင်အလှပါပဲ။

သူက မျက်မှောင်ကျုံ့ကာ၊ ခါးထောက်ကာနှင့်

ဆရာကြီးလိုကြည့်နေသော် သူမက ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် သူ့ကိုကွေ့ကာ လမ်းမပေါ်သို့ အပြေးကလေးနီးပါးထွက်သွားပါချေတော့သည်။

ဒေါက်တာဆောင်း သူမကိုလိုက်မနှောင့်ယှက်တော့ပါ။ သူကလေးကျောင်းမိအောင် ဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက်ပို့ဖို့ပဲ စိတ်ကူးလိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကာ ဆိုင်ကယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်နှင့် သူမသွားရာလမ်းသို့လိုက်ခဲ့သည့်အခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ်သို့ပါသွားသည့် စန္ဒကူးမေကို ဒေါက်တာဆောင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

သူရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဆေးကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက်လုံး သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော်တစ်ပါးလို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့လေသမျှ သူ့နှလုံးသားတွေ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။

တစ်ချက်ပါပဲလေ။ တစ်ချက်ကလေးပါပဲ။ အရာရာမှာ အခြားအကြောင်းအရာအားလုံးကို စိတ်ဝင်စားသူပီပီ ဒေါက်တာဆောင်း မတုန်မလှုပ်စွာဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဖြန်လှည့်ခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံသွားဖို့ အချိန်နီးပြီ။ နောက်ဘွဲ့တစ်ခု ဆက်
ဖြေဖို့အတွက် အချိန်ရသလောက်လည်း စာကြည့်ရဦးမည်။
ဒီကောင်မလေးဟာ အမှိုက်ပဲ။ ငါ့ဘဝအတွက်
အမှိုက်တစ်စ။

ငါ့ရဲ့ရွှေရောင်နေ့ရက်များအတွက် ငါကြိုးစားရဦး
မယ်။

သူမကို အတွေးထဲမှနှင်ထုတ်လိုက်ပြီး နေ့စဉ်
ရက်များလိုပင် အချိန်ဇယားအတိုင်းချီတက်ဖို့ ဒေါက်တာ
ဆောင်းကြိုးစားလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၃)

စန္ဒကူးမေ ကျောင်းပေါက်ဝသို့ရောက်လျှင်ရောက်
ချင်း ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့နေအုပ်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်
တယ်သိလား”

“မလိုပါဘူးဟယ်၊ ညနေရာ လာကြိုရမလား။ နင့်
မှာ စက်ဘီးမပါဘူးလေ”

“ရတယ်.. နေ၊ ငါကြိုသလိုပဲပြန်လိုက်တော့မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါနဲ့ပဲကြိုလိုက်ရအောင်”

“သေနာ.. သွား.. သွားတော့”

နေအုပ်ဆိုတာ စန္ဒကူးမေနှင့် ကျောင်းနေဖက်
သူငယ်ချင်း။ စန္ဒကူးမေဆယ်တန်းအောင်တော့ ပညာရေး

ကောလိပ်သို့ဆက်တက်ပြီး သူကတော့ အပြင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်၏။

နေအုပ်လုပ်နေသည့် အလုပ်များကလည်းအစုံ။ မိဘက အရင်းအနှီးပံ့ပိုးပေးနိုင်ပြီး သူက လူရည်လည် သည်အခါ စက်ဘီးနှင့် ဆိုင်ကယ်အရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထား ပြီး ကျန်သည့်လုပ်ငန်းများကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို လုပ်ဆောင်သွားတတ်သူဖြစ်သည်။

နေအုပ်ဟာ ဒီမြို့မှာတော့ ထင်ပေါ်သူတစ်ဦးပါပဲ။ စန္ဒကူးမေကတော့ သူ့ကို ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့သာ မလွှဲ မကင်းသာပေါင်းနေရခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ အမြဲတစ်ဆင့်တက်လို့နေ သည့်နေအုပ်ကို သူမ အနီးကပ်မဆက်ဆံချင်ပါ။ ယခု လည်း မလွဲသာလို့သာ။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ စမတ်ကျလှသည့်နေအုပ်က သူ စတိုင်မျက်မှန်ကိုပင့်မရင်းမှ လှမ်းအော်လိုက်သေး၏။

“စန္ဒကူးနော်.. နင်က အပျိုအရွယ်လေး၊ ဟို ဆိုင်ကယ်နောက် ကားခနဲ၊ ဒီဆိုင်ကယ်နောက် ကားခနဲ ပါသွားလို့ ဘယ်လိုမှမတင့်တယ်ဘူး”

“ဒါဆို ငါကားကြုံပဲစီးတော့မယ်”

သူ့ကိုအရှုံးမပေးဘဲ သူမ ပြန်လည်ချေပလိုက်၏။ သို့သော် စကားတောင်စားကလည်းခပ်သာသာ။

“နင်က ကားမှစီးမှာလား၊ ရတယ်လေ.. ဒါဆို လည်း ငါကားဝယ်လိုက်ရုံပေါ့”

သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ စန္ဒကူးမေ ကျောင်း ထဲသို့သာ အပြေးကလေးနီးပါး ဝင်ရောက်ခဲ့ရပါလေ၏။

ကျောင်းရုံးခန်းထဲမှာ လူစုမကွဲသေး။ ဆရာကြီး ကတော့ assembly လုပ်ဖို့ ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ ကျောင်း စုဝေးကွင်းထဲမှာ ဆရာကြီးနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသား များ။

စန္ဒကူးတို့ကျောင်းမှာ စုစုပေါင်း ဆရာမရှစ်ယောက်။ ထိုရှစ်ယောက်ထဲမှာမှ သုံးယောက်ကအပျို။

ထိုအထဲမှာ နီလာမာတစ်ယောက်ကတော့ စန္ဒကူး နှင့်ပြိုင်ဖက်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အတန်းထဲမှာ စာတော် တာချင်းလည်း ပြိုင်ကြသည်။ နောက် အလှချင်းပြိုင်ကြ သည်။ အလုပ်ချင်းလည်းပြိုင်ကြသည်။ သူကပြိုင်တာပါ။ စန္ဒကူးကတော့ အေးအေးသမား။

ဆယ်တန်းအောင်ကာစက စီးပွားရေးကောင်းသည့် နီလာမာက ကောလိပ်ဆက်တက်ခွင့်ရင်သားလည်း တွေ့ရ

ပြီးနောက် ကျောင်းဆရာမပဲဝင်လုပ်ရသလို စန္ဒကူးမေ
ကလည်း ပညာရေးကျော်လိပ်ဆင်းသည့်ကျောင်းဆရာမ။

သူလည်း အလယ်တန်းပြ (မူတာဝန်)၊
ကိုယ်လည်း အလယ်တန်းပြ (မူတာဝန်)။ အတူတူနှင့်
အနွဲ့နွဲ့။

သို့သော် နီလာမာတို့က စီးပွားရေးကောင်းသူပီပီ
စန္ဒကူးမေထက်ပိုပြီး ဝက်နိုင်၊ စားနိုင်၊ မော်ကြွားနိုင်ပါ
သည်။

သူ ဘယ်လိုပဲမော်မော်ကြွားကြွား စန္ဒကူးကတော့
လွှတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါမျိုးတွေ လုံးဝစိတ်မဝင်စား။

လူမှာ အဆင်းထက် အချင်းက ပိုပြီး အရေးကြီး
သည်။

ပန်းဆိုတာလည်း အဆင်းထက် ရနံ့က ပိုပြီး
အရေးကြီးသည်မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးတော့လည်း အတူတူချင်းယှဉ်လိုက်
လျှင် စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်သူကိုသာ လူချစ်လူခင်ပေါများ
စမြဲ။

ခြွင်းချက်တော့ရှိသည်ပေါ့လေ။ လူတချို့ကတော့
ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားရသော်လည်း ချမ်းသာသူ၊ မျက်နှာ

ကြီးသူတို့ကိုမှ ပိုမိုပြီး အထင်ကြီးတတ်သည်။ ဦးစားပေး
တတ်သည်။

အင်းလေ.. ဒါလည်း ဓမ္မတာတစ်ခုပါပဲ။ သဘာဝ
တရားတစ်ခုပါပဲ။

ယခုလည်း စန္ဒကူးမေနှင့် နီလာမာတို့ နောက်
တစ်မျိုးထပ်ပြီးပြိုင်ရသလို ဖြစ်နေရပြန်သည်။ အဲဒါက
တော့ နေအုပ်ပါပဲ။ နေအုပ်ကို နီလာမာစိတ်ဝင်စားနေသည်
ထင်ပါသည်။

“ဟူး”

သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်း ဆွဲခြင်းကို စားပွဲ
ပေါ်သို့တင်လိုက်လျှင် နီလာမာက လှမ်းပြီးခနဲပါလေ၏။

“ဘာလဲ.. နေအုပ်လိုက်ပို့လို့ ရင်ခုန်သံတွေမြန်
လာခဲ့တာလား။ နင် ဒီနေ့နောက်ကျတယ်၊ ငါတို့ချည်းပဲ
အလုပ်တွေလုပ်ရတယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းကို ကျန်းမာရေး
လာစစ်မှာလေ.. မေ့နေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ချည်းပဲ ချက်
ပြုတ်နေရတယ်၊ နင် အလှပန်းအိုးထိုးရမယ်”

ကေသီဦးကလည်း လှမ်းပြီးတွက်ကတ်ပါလေ၏။

အားလုံးကိုပြုံးပြုံး ဓန္ဒကူးတာဝန်ယူရ၊ လက်မြှောက်ရပါသည်။

]]at yg .တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါနောက်ကျသွားတယ်၊ နင်တို့ကျန်တဲ့အလုပ်တွေ ငါအကုန်လုပ်ပါမယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အေး... ကျေနပ်ပြီ၊ ဒါထက် နင်နဲ့နေအုပ်ကဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းတွေ၊ ဘာတွေလိုက်ဖို့လို့၊ သတိထားနော်၊ နေအုပ်ဆိုင်ကယ်က တစ်မြို့လုံးရဲ့ကောင်မလေးတွေ မစီးဖူးတဲ့လူမရှိသလောက်ပဲနော်”

နီလာမာက လှန့်ပြောပြောလျှင် ဓန္ဒကူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေး။

“သူက ကူညီတတ်တာပဲဟယ်၊ အခုလည်း ငါစက်ဘီးမပါလို့ ကျောင်းနောက်ကျနေတုန်း သူနဲ့တွေ့ပြီး လိုက်ဖို့တာ”

“ညနေရော လာကြိုဦးမှာလား”

“မကြိုပါဘူး၊ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ ကြိုလို့ လိုက်ဖို့တာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့တွေဟာ မူလကန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းတစ်လျှောက်လုံး ခင်ခွဲကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“သူ့အမေကြီးက တော်တော်ကြီးကျယ်လို့ သတိတော့ထားနော်၊ သူက သူ့သားကို တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးနဲ့တွဲစေချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“နင်နဲ့တော့ သဘောတူတယ်မဟုတ်လား”

ကေသီဦး၏မေးခွန်းကြောင့် အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြလျှင် နီလာမာအသွင်က ကျေနပ်သွားသယောင်။

နီလာမာဆိုတာလည်း ဖြူဖြူချောချောလေးပါပဲ။ ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ ဆွင့်နိုင်၊ ပြင်နိုင်သည့် ခေတ်၏သမီးပျိုပီပီ သူ့အလှက ဖူးရွ၊ နုလှလျက်။

ပင်ကိုယ်အလှက ၅၀%။ အချယ်အသက ၅၀%။ ဓန္ဒကူးမေ အလှပန်းအိုးများကိုလဲလိုက်သည်။ နောက်ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အဖွဲ့များလာလျှင် ကျွေးမွေးညှော်ခံရန်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။

အခန်း(၄)

“အဲ...”

ကျောင်းကျန်းမာရေးအဖွဲ့ထဲမှာ ဒေါက်တာဆောင်း နှင်းပွင့်ပါလာခဲ့လျှင် စန္ဒကူးမေ ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးစက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူမဖြစ်နေတာတွေ ဘယ် သူမှသိလို့မဖြစ်။ တော်ကြာ မိန်းမတွေ ဝိုင်းပြီးဟားကြဦး မည်။

စန္ဒကူးတို့ကျောင်းက မူလတန်းကျောင်းပေမယ့် ကျောင်းသားကလေးရာကျော်။ ဆရာကြီးအပါအဝင် ဆရာ၊ ဆရာမ ဆယ်ယောက်ရှိပါသည်။ ‘သခွပ်ကုန်း’မူလတန်း ကျောင်းဟာ ဒီမြို့နယ်မှာတော့ စံပြပါပဲ။

ကားပေါ်မှဆင်းလာကြသည့်အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့အသွင် က အထင်းဆုံး၊ အလင်းဆုံး။

အပျိုဆရာမများလက်ကုတ်ပြီး တီးတိုးတီးတိုး သမန်းပိုးလုပ်ကြသည်။

“စတိုင်လ်က မိလှချည်လား၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ”

“ငတုံး.. အဲဒါ ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်ဆိုတာ လေ၊ တို့မြို့ကိုရောက်တာ တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူက ဆေးခန်းမဖွင့်ဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် ဆေးရုံပဲသွား”

ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ဆရာမလေးများသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အပျိုပလေးပင်မဟုတ်ပါလား။

ငယ်မှုငယ်သွေးတို့ဖြင့် လှပနုပျိုသည့်ဆရာမလေး များသည် လူရှေ့မှာဟော့ ခပ်တည်တည်။ အိန္ဒြေဝတ်မှု ကြီးကို ခြုံထားလိုက်သေးသည်။

“ကြွပါ.. ကြွပါ ဆရာတို့၊ ဆရာမနံကြီးမလိုက်လာ နိုင်ဘူးနော်”

ဆရာကြီးဦးရဲဖေက ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကို ကြိုဆို နေရာချထားသည်မှာ ကျောင်းရုံးခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။

ရုံးခန်းစားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ လက်ဖက်ရည်ကရား၊ မုန့်ပန်းကန်နှင့် နောက် လက်ဖက်သုတ်၊ ဓနုကြမ်း ဓာတ်ငူ၊ နောက် တောမုန့်များဖြစ်သည့် မုန့်လက်ကောက်၊ မုန့်ဆီကြော်တွေ။

သူတို့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှာ စုစုပေါင်း လူ(၆)
ယောက်ပါသည်။

ဒေါက်တာဆောင်းကပင်ဦးဆောင်၍ မိတ်ဆက်ပေး
လိုက်သေးသည်။

“သွားဆရာဝန်၊ ကျန်းမာရေးမှူးနဲ့ ဒီက ဆရာမ
(၃)ယောက်ကိုတော့ အားလုံးသိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ဒီမှာလူသစ်ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်
ဆောင်းနှင်းပွင့်ပါ။ ဆရာဝန်ကြီးမအားလို့ ကျွန်တော်လိုက်
တာနဲ့ရတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကဲ... ဆရာတို့ သုံးဆောင်
ကြပါဦးခင်ဗျာ၊ ပြီးမှ ကျန်းမာရေးစစ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြီးရင် ဟောပြောပွဲပုံစံမျိုးလေးလည်း
လုပ်ပါဦးမယ်၊ နည်းနည်းစီပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ရာလေးတွေ ဟောပြောပါ့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ... ကောင်းပါတယ်”

ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရောက်လာသည်မှာ နံနက်ဆယ်
နာရီ။ ကျောင်းသားလေးရာကျော် စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ဒီမှာတနေကုန်မည်ထင်ရ၏။

ကိစ္စမရှိ။ သူတို့အတွက် နံနက်စာလည်း စီစဉ်
ချက်ပြုတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးနှင့်အတူ သူတို့အဖွဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ
သည့်အခါ လက်ဖက်ရည်အချိုကရားထဲမှ ပန်းကန်ထဲသို့
ထည့်ပေးဖို့အတွက် ဆရာကြီးက စန္ဒကူးကို မျက်ရိပ်ပြ
လိုက်သည်။

ခါတိုင်းလည်း ညှော်သည်များလာလျှင် သူမသာ
လုပ်ကိုင်ပေးရပြန်ပါလျက် ယခုကျတော့ စန္ဒကူးမှာ
ခြေတွေ၊ လက်တွေတုန်ချင်ချင်။

လက်ဖက်ရည်ကရားကိုကိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွက်
လေးတွေထဲသို့ သူမလိုက်ဖြည့်တော့ သူမ၏လက်တွေက
ကတုန်ကယင်။

အို... ငါဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ ငါ့ရာဇဝင်မှာ
ဒါမျိုးမရှိပါဘူး။ သူ့ကို ငါဘာလို့ကြောက်နေရတာလဲ။ ဒါ
ကြောက်တာလား။

ကေသရာဇာခြင်္သေ့လေးလို သူ့အသွင်က ရဲရင့်
တည်ကြည်လွန်းလှ၏။ သို့သော် နူးညံ့မှုကလည်း အထင်း
သား။

ထိုအချိန်တွင် မထင်မှတ်သည့်အလုပ်တစ်ခုကွေ့

သူက ဖျတ်ခနဲထပြီးလုပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးမှာ အံ့အားတသင့်။

“ပေး...”

သူမ၏လက်ထဲမှကရားကို လှမ်းယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ညှော်သည်များ၏ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ လျှောက်ဖြည့်ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“စန္ဒကူးမေတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ဒါက နီလာမာနှင့် ကေသီဦးတို့၏ မလိုတမာတီးတိုးစကား။ သူတို့အပြင်မှာ စန္ဒကူးမေသည် ငွေကြီးပေါ့။ မြင်ပြင်သမျှယောက်ျားတို့ကို သူမ၏အလှဖြင့် ညှို့ငင်ရစ်ပတ်သိမ်းသွင်းတတ်သူပေါ့။

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် စန္ဒကူးမေ၏ ညကပတ်သက်လိုက်မှုကို သူတို့မသိသေး။ သူမကလည်း ပြန်မပြောချင်ပါ။ တော်ကြာ သူမ၏ရိုးစင်းသောဇာတ်လမ်းကို စတန်ထင်သည်။ မာယာများသည်ဟုလည်း တံဆိပ်အကပ်မခံနိုင်။

“ကျွမ်းတယ်နော်၊ ပွဲချင်းပြီးပဲ”

ဒါတောင် ကေသီဦး၏မှတ်ချက်က ပွဲသိမ်းတိုက်ပွဲအလား စန္ဒကူးမေ၏နားထဲသို့ နင့်ခနဲဝင်လာခဲ့သေး၏။

ညှော်သည်များ စားသောက်ပြီးစီးကြလျှင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအား ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးဖို့ အတန်းလိုက်စီစဉ်ကြသည်။

ဒီနေရာမှာလည်း နီလာမာနှင့် ကေသီဦးတို့အထင်၊ အမြင်လွဲစရာက ဖြစ်လာရပြန်သည်။

လုပ်သက်အရဆိုလျှင် စန္ဒကူးမေက သည်ကျောင်းမှာ အရင်အလုပ်ဝင်ရသူပီပီ အရာရာမှာ ကျွမ်းကျင်၊ နေသားကျနေရတာလည်းအမှန်။

သည်တော့လည်း ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကို အစစကူညီပံ့ပိုးနေရသူမှာလည်း စန္ဒကူးမေဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

နောက် ဆရာကြီးကလည်း တက်ကြွသော၊ ထက်မြက်သော စန္ဒကူးမေကို အရာရာဦးစားပေးပြီး ခိုင်းစေတာလည်းအမှန်။

သူငယ်တန်းမှစပြီး ဆေးစစ်သည်အခါ ကလေးများကို စနစ်တကျတန်းစီပေးခြင်း၊ ကူညီပြီး စာရင်းရေးခြင်းတို့ကို အားလုံးနှင့်အတူ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေသော်လည်း စန္ဒကူးမေကို နှာတစ်ဖျားသာသည်။ အရေးသယ်နေသည်။ ဆရာဝန်လေးအနီးမှာ ဟန်ရေးပြနေသည်ဟု သူတို့ထင်နေကြပုံရလေသည်။

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့် စကားလုံးတွေက ခပ်ထေထေ။

“တို့လူကတော့ အလုပ်အကိုင်သွက်တယ်ဟေ့၊ ဆရာတို့အဖွဲ့နဲ့ တသားတည်းပဲ”

“နောက်တစ်ကျောင်း ကျောင်းစစ်သွားလို့ လူလိုရင် စန္ဒကူးကိုသာခေါ်သွား”

စကားလုံးများကို ဥပေက္ခာပြုပြီး သူမ ကိုယ်တာဝန်ကိုယ် ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ သူမက သူများထက် ထူးကဲလှပသူမို့ မနာလို၊ ဝန်တို၊ ငြူစူခြင်းတွေဆိုတာလည်း ခံဖူးရပါသည်။

သို့သော် အံ့သြစရာ။ ကေသီဦးနှင့် နီလာမာဟာလည်း ချောမောကြတာပဲမဟုတ်လား။ ဆိုကြပါစို့။ သူမက သဇင်ပန်းဆို သူတို့လည်း နှင်းဆီ၊ စပယ်လိုလှကြပါပေသည်။

နေ့လည်(၁၂)နာရီထိုးသည်အခါ လုပ်ငန်းများ လက်စသတ်သွားပြီမို့ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ စန္ဒကူးမေတို့ စီစဉ်ကြရသည်။

နေ့လည်ကျမှ ဟောပြောပွဲဆက်ရမည်။

ရွှေမကး မာပေ

“ဆရာတို့၊ ဆရာမတို့ အားလုံးပါ တစ်ခါတည်း ဝင်စားကြပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ဗျာ၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့နော်”

ဒီအုပ်စုထဲမှာ ဒေါက်တာဆောင်းသည် အယ်ဆုံးဆရာဝန်။ သွားဆရာဝန်နှင့် ကျန်းမာရေးမှူးက အိမ်ထောင်သည် ဆရာကြီးတွေဖြစ်သည်။ သူနာပြုဆရာမ(၃)ယောက်ကတော့ အသက်ခပ်ငယ်ငယ်။

တက်ကြွနေတာ သူတစ်ယောက်ပါပဲ။

သို့သော် အံ့သြစရာ။ ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်၏ ပုံစံက စန္ဒကူးမေကို တစ်ခါမျှမသိခဲ့ဘူးသည့်အသွင်။

အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ သူ ဘာကို အစာမကျေဖြစ်နေတာလဲ။

စန္ဒကူးမေမှာ သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်ပြီး သူ့ပုံစံအတိုင်းသာ နေပေးလိုက်ရပါသည်။ သူ့သဘောအတိုင်းသာ နေပေးလိုက်ရလေသည်။

“ဟာ... ဆရာတို့ပဲ အားရပါးရသုံးဆောင်ကြပါ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က နောက်မှစားပါမယ်”

ဆရာကြီးကငြင်းသော်လည်း ဒေါက်တာဆောင်းမှာ အတက်ကြွလွန်နေခဲ့သည်။

ရွှေမကး မာပေ

“မဟုတ်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ လာပါ.. စားပွဲကြီးကလည်း အရှည်ကြီး၊ အကျယ်ကြီးပဲ၊ အားလုံးအတူတူလက်ရည်တစ်ပြင်တည်း စားကြရအောင်ပါ၊ ဆရာမတို့.. လာပါ၊ တစ်ခါထဲဝင်ကြပါ”

နောက်ဆုံး သူတို့၏ဆန္ဒအတိုင်း စန္ဒကူးမေတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ထမင်းအတူဝင်စားကြရပါတော့မည်။

လူဆယ်လေးငါးယောက်လောက် တန်းစီစုဝေးနေသည့် ထမင်းစားပွဲကြီးမှာ ဒင်နာလိုလို၊ ပါတီလိုလို။

ကြက်သားဟင်း မဆာနဲ့မွှေးမွှေး၊ သီးစုံချဉ်ရည်နှင့် င်ပြာရည်ကြော်၊ တို့စရာ သခွားသီးနုနု။ ဟင်းက ဤမျှသာဖြစ်ပေမယ့် ဖော်ရွေစေတနာကောင်းမှုတို့ကြောင့် ထိုမနက်စာထမင်းပွဲကြီးမှာ တကယ်ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

ကလေးလေးတွေနေရာဦးသလို သူနှင့်အဝေးဆုံးမှာ၊ စားပွဲ၏ခြေရင်းဘက်မှာ စန္ဒကူးမေနေရာယူလိုက်သော်လည်း ဒေါက်တာဆောင်းလုပ်ပုံကြောင့် နေရာက အတည်မကျကြသေး။

“ဒီအထဲမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေပါကြတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ တစ်သက်မမေ့နိုင်ရအောင် နေရာကို

စေနစ်နဲ့ဆုံးဖြတ်ပါမယ်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ကိုလည်း ခြွင်းချက်ပေးပါ”

စန္ဒကူးတို့ဆရာမအဖွဲ့က ထအော်သော်လည်း ဒေါက်တာဆောင်းကပြုံးလျက် ခေါင်းခါခဲ့သည်။

“နိုး.. နိုး.. ဘယ်ရမလဲ၊ ကဲ.. မဲနှိုက်မယ်နော်၊ ဘုရားတရားသာတပေတော့”

တော်တော်အူရွှင်နေသည့် ဒေါက်တာဆောင်းပါပဲ။ လူကရုပ်တည်ကြီးနှင့်။ မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောမောလှပသည့် ကိုယ့်ရုပ်ကလေးပုအားမနာ။ သူ တော်တော် ဆိုးပါသည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မဲနှိုက်ရင်း၊ ရယ်မောကြရင်း နေရာယူနေကြရစဉ် သူ့မူ၏အနားသို့ သူရောက်လာ ခဲ့ပေပြီ။

“ကဲ.. နှိုက်”

မဲတစ်လိပ်ကိုနှိုက်ပြီး သူမဖွင့်လိုက်သည်။

“နံပါတ်၅”

“အိုကေ.. ကျွန်တော်က ၆”

“ဝေး.. ဟေး.. ဟေး”

သူနှင့်အတူရောပြီး ကျန်သူများလည်းပျော်တတ်ကုန်ကြပြီထင်ပါသည်။ မျက်နှာခပ်နီနီနှင့် စန္ဒကူးမေ နေရာယူရပါလျှင် သူမ၏ဘေးမှာ သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့်ဝင်ထိုင်၏။

“လိုက်တယ်နော်.. တကယ်ပါပဲ၊ အဲဒါ ရေစက်လား၊ ဖူးစာလား၊ မဲကလည်း ပေါက်တတ်ပါပေ့”

ဆရာမဒေါ်ဝင်းမွန်က တအံ့တဩနှင့် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေလျှင် စန္ဒကူးမေ အခံရခက်နေမိသည်။

အလကား။ သူဟာ မျက်လှည့်ဆရာကြီးပါ။ မှော်ဆရာကြီးပါ။ ဒါ သူ့ရဲ့ပစ္စလက်အတတ်တွေ၊ သူ့ရဲ့ပညာတွေပါ။

မဲကို သူ့ဘာသာ ကြိုက်သလိုစိစဉ်မှာပေါ့။

နေစမ်းပါဦး။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ လူကိုကျတစ်ခါမှမသိဘူးသလိုနေပြီး ထမင်းကျမှ အတူနေရာယူရအောင်လုပ်တာ ဘာသဘောလဲ။

ထမင်းပွဲကြီးကတော့ စည်ကားစွာ စတင် စားသောက်ကြပါပြီ။ စန္ဒကူးမေမှာ ဒေါက်တာဆောင်းလူလည်ကျပုံကို မကျေနပ်သဖြင့် ထမင်းစားရတာ နင်တင်တင်ဖြစ်နေရ၏။

ဘာဟင်းကိုမှလည်းမခိုက်ဘဲနှင့် ထမင်းအဖြူထည်ချည်း ငုံ့စားနေမိသည်မှာလုပ်မိလုပ်ရ။

“စား”

အသံတစ်ခုနှင့်အတူ သူမ၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းဖတ်များကျလာခဲ့လျှင် သူပတို့ကို အရိပ်အခြေကြည့်နေကြသူများထံမှ ရယ်သံများထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ဝင်းမွန်ကလှမ်းပြီး..

“စားပါ ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒေါက်တာက ငည့်သည်ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

“ငည့်သည်ပေမယ့် ကျွန်တော်က အရှက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဝိုင်းလုံးကို ကုန်အောင်စားသွားနိုင်တယ်၊ သူကရှက်နေလို့”

“အို.. မရှက်ပါဘူး၊ ရှင့်ဘာသာစားပါ”

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောလိုက်ပြီး စန္ဒကူးမေ စိတ်ကိုတင်းကာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စိတ်ပါလက်ပါစားလိုက်သည်။

အာဟာရဓာတ်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်တယ်။ ဟင်းလေး၊ ကျွေးလေးရှိတုန်း အာဟာရဓာတ်တွေဖြည့်တင်းထားမှ။

အတွေးဖြင့်စားလိုက်သည့်အခါ အနားမှာရှိနေသည့် သူ့ကိုရော၊ သူလူလည် ပန်ကာကျမှုတွေကိုရော စန္ဒကူးမေ မေ့လျော့သွားခဲ့ပါလေသည်။

သွားဆရာဝန်က သွားကျန်းမာရေး၊ ဒေါက်တာဆောင်းက တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးနှင့် ကလေးတိဘိ၊ ကျန်းမာရေးမှူးက AIDS ရောဂါအကြောင်းတို့ကို ဟောပြောကြသည့်အခါ ဟောပြောပွဲပြီးလျှင် ကျောင်းဆင်းချိန်သို့ရောက်သွားခဲ့သည်။

နီလာမာနှင့် ကေသီဦးက ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျောင်းတက်ကြသူများဖြစ်ပြီး ကျန်ဆရာ၊ ဆရာမများက စက်ဘီးသမားတွေဖြစ်ကြသည်။

ဒီနေ့အဖို့ မျက်နှာငယ်ရသူကတော့ စန္ဒကူးမေပါပဲ။ စက်ဘီးလည်းမပါ။ သူတစ်ပါးတွေကလည်း လမ်းမကြို။

သို့သော် သူမကလည်း အသည်းမာပါသည်။ ခြေကျင်လျှောက်ပြန်မှာပေါ့။ ဆိုက်ကားငှားစီးဖို့တော့ပိုက်ဆံမပါ။ ဒီလိုပဲ ကားကြိုလေး၊ ဆိုင်ကယ်ကြိုလေးရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့။

စန္ဒကူးမေ၏စိတ်က ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်သူပါ။ သူတစ်ပါးတို့၏ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေထက် ကိုယ့်စက်ဘီးလေးကိုသာ ကိုယ်မက်မောသူဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ကျမှ။ ဒေါက်တာဆောင်းကြောင့် ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာလား။

ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကို ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးလျှင် ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း အိမ်ပြန်ကြဖို့ပြင်ကြသည်။

စန္ဒကူးမေ ကိုယ့်ဆွဲခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး ကျောင်းဝန်းထဲမှ ခြေကျင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒီကျောင်းနဲ့ သူမတို့မြို့ဟာ လွန်ပြီးခြေကျင်လျှောက်ရလည်း (၁)နာရီ၊ (၁)နာရီခွဲပေါ့။ စက်ဘီးခရီးဆိုလျှင် နာရီဝက်။ ဆိုင်ကယ်တို့၊ ကားတို့ဆိုလျှင်တော့ ဆယ်မိနစ်လောက်ပေါ့။

ဖြတ်ကျော်နှုတ်ဆက်သွားသူများကိုလက်ပြရင်း စန္ဒကူးမေ ခပ်သွက်သွက်လမ်းလျှောက်လာနေခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ ဒေါက်တာဆောင်းတို့၏ ကားကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကားတစ်ခုခုဖြစ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူမ စက်ဘီးမပါတာသိလို့များ စောင့်နေသလား။

“အို . .”

ထိုအတွေးကိုတွေးမိလျှင် အတွေးနှင့်ပင် စန္ဒကူးမေ ရှက်သွားမိပါသည်။

သူဟာ လူတွေရှေ့မှာ ခေါ်လည်းမခေါ်၊ သိလည်း မသိသလိုပုံစံကြီးနဲ့နေသူပါ။ ငါ့ကို ဒီလိုဂရုစိုက်မှာမဟုတ် ပါဘူး။

သည်စဉ် သူမ၏အနားသို့ နေအုပ်၏ဆိုင်ကယ် ဝေါခနဲထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်ကလည်း ရေးကြီး သုတ်ပျာ။ သူဟာ အလုပ်များသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ လား။

“ဆောရီးဟာ . . ငါ ဒီနေ့အလုပ်တွေများသွားလို့ လာ . . တက်”

သူက အပိုင်ပင် ဆိုင်ကယ်ကို ဖြိုဘက်သို့ ပြန် လှည့်ရင်း စောင့်နေလျှင် စန္ဒကူးမေမှာ နောက်ဆံငင်နေ သလိုလို။ ဒေါက်တာဆောင်းတို့၏ကားလေးကိုလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

ကားဘေးမှာရပ်နေတာ သူမဟုတ်လား။ သူတို့ ကား ဘာဖြစ်သလဲ။

အလို . . သူ့ရုပ်ကြီးကလည်း မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်။

ရွှေမင်းမာမေ

“တက်လေ . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နေအုပ်ဟောက်လျှင် စန္ဒကူးမေခံချင်ပြန်။ ကိုယ့် ဘာသာ ခြေကျင်ပြန်မှာပေါ့။

“တော်ပြီ . . ငါမလိုက်တော့ဘူး၊ ခြေကျင်ပဲပြန် တော့မယ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး စန္ဒကူး သူ့ကိုကျော် တက်၊ ပြတ်လျှောက်လိုက်လျှင် နေအုပ်အသွင်က စိတ် ပရုည၊ လက်မရှည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါနောက်ကျလို့ စိတ်ကောက် တာလား၊ ငါရှင်းပြပြီးပြီနော်၊ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ပါဆို တာ”

“အို . . ဘာလို့ကောက်ရမှာလဲ၊ နေအုပ်နော် . . နင်နဲ့ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သွား . . ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ငါ့ဘာသာခြေကျင်ပြန်မယ်”

တကယ့်ကို စန္ဒကူးမေ စိတ်တိုလာခဲ့သည်။ လန့် လည်း လန့်ပါသည်။ သူ့စကားတွေက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ နားလည်မှုတွေလွဲယွန်းပါပြီ။

“ဟ . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလောက် ချောချောလှလှ ဆရာမပေါက်စလေးတစ်ယောက် အကြာကြီး ခြေကျင်

ရွှေမင်းမာမေ

လျှောက်နေလို့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ၊ ငါစိတ်မချဘူး၊
တက်... တက်ဆိုတက်နော်၊ ငါဆွဲတင်လိုက်မှာ၊ ငါ့လမ်း
ငါသွားဆိုရအောင် ငါ နင့်ကိုလာကြိုတာလေ၊ အဲဒါ ငါ့လမ်း
ပဲ၊ ငါ့လမ်းက နင့်ကိုလာကြိုတာ၊ ကဲပါ... လာစမ်းပါ၊ မနက်
ကလည်း စီးပြီးသားပဲ၊ လာ... သွားစို့”

“မနက်က ကျောင်းမမီမှာစိုးလို့ လိုက်စီးတာ၊
တကယ်ကျတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မောင်းတဲ့
ဆိုင်ကယ်မှာ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်က လိုက်မစီးသင့်
ဘူး၊ တစ်ခါတလေပဲကောင်းတယ်၊ အပြစ်ပဲလဲ သူများတွေ
က ဘယ်လိုထင်မလဲ”

သူမက တွေးတွေးဆဆပြောလျှင်
နေအုပ်ကလည်း သူမူအတိုင်း ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ ခပ်ဟက်ဟက်
ရယ်လိုက်သည်။

သူ့စတိုင်လ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ တကယ်ခေတ်ရှေ့
ပြေးသည့်လူငယ်အသွင်။ တကယ်လည်း သူ့ဟာ အတွေး
အခေါ်၊ အလုပ်အကိုင်၊ အားလုံးအားလုံး ခေတ်ရှေ့ပြေးသူ
ပါ။

ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ လူငယ်ဆိုပေမယ့်၊
နေအုပ်နှင့်ရွယ်တူဖြစ်ပေမယ့် ပညာတတ်လူငယ်။ ပညာ

တတ်စတိုင်လ်။ မွန်မွန်ရည်ရည်။ သို့သော် သူလည်း ဘာ
ထူးသလဲ။

“တုံးလိုက်တာ စန္ဒကူးရယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ
မွေးတာမှတုတ်ရဲ့လား၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကတော့ မဟုတ်
လောက်ပါဘူးနော်၊ ကဲပါ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊
နောက်လိုက်မစီးချင်နော်၊ ဒီနေ့ နင့်မှာ စက်ဘီးမပါဘူး
မဟုတ်လား၊ ငါ့မှာ ဘာအကြံအစည်မှမရှိရပါဘူးဟာ၊ နင့်
ကိုလည်း ခဏခဏလိုက်ပြီး ပနောင့်ယုက်ပါဘူး၊ အခုကိစ္စ
က နင့်မှာလိုအပ်လို့ ငါ့အလုပ်တွေဖျက်ပြီး လာခေါ်တာ”

“အဲလိုပြောတာကို မခံချင်တာသိလား”

“ပုန်တာပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အလုပ်တွေ
အားလုံးထက် နင်ကအရေးကြီးတာလည်း မှတ်ထားလိုက်
ဦး”

“လာပြီ... ကောင်စုတ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါမစီးချင်တာ
သိလား”

ပြောပေမယ့် ရွေးစရာလမ်းမရှိသည်မို့ စန္ဒကူးမေ
သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်-ဒို့တက်လိုက်ရပါသည်။ ဒါတောင်
သူမ ရှက်ရမ်းရမ်းမိပါသေးသည်။

“ဒါနောက်ဆုံးပဲသိလား၊ နောက် နင့်ဆိုင်ကယ်

လိုက်ပြီးမစီးတော့ဘူး”

သူက ဆိုင်ကယ်စက်ကို အစွမ်းကုန်မြင့်ရင်းမှ
သူမကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းလိုက်သည်။

“အပြောမကြီးနဲ့နော်၊ နောက်ဆို နေ့တိုင်းတောင်
လိုက်ပို့ချင်ပို့နေရဦးမှာ”

“သေနာ . . ကဲ . . ကဲ”

သူ့ကျောကုန်းကြီးကို တဖုန်းဖုန်းနှင့်ထုပ်စဉ် လမ်း
ဘေးမှ ဒေါက်တာဆောင်း၏မျက်နှာနှင့် သူမဆုံတွေ့လိုက်
ရသည်။

ဘုရားရေ . . သူ့ရုပ်ကြီးက အစွမ်းကုန်စိတ်ဆိုးနေ
လိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လူသတ်တော့မည်ရုပ်ကြီးနှင့်။

အဲဒါ သူမကို စိတ်ဆိုးနေတာတော့ ဟုတ်မည်
မထင်။

အခန်း(၅)

သူ့အိမ်နံဘေးက ပန်းရံလေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးကုပ်
စောင့်နေမိသည်။ စက်ဘီးပြန်ယူချင်လို့နှင့် ဆေးဖိုးပေးချင်
လို့ဖြစ်သည်။

နာရီလေးကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့အပေါ် စိတ်တိုလိုက်
နှင့် စန္ဒကူးမေ၏ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေမိသည်။

ညနေ(၅)နာရီထိုးတော့မည်။ သူ ဘယ်တွေ
လျှောက်သွားနေသလဲ။

နေအုပ်က အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးချင်ပေမယ့် စန္ဒ
ကူးမေ ဒီအနားမှာ ချထားပေးခိုင်းရသည်။

“ငါ့စက်ဘီး ဒီနားကအိမ်တစ်အိမ်မှာအပ်ထားလို့
ဝင်ယူဦးမယ်”

ညနေ(၃)နာရီခွဲလောက်ကတည်းက စောင့်နေရသည်မှာ ယခု ညနေ(၅)နာရီရှိပြီ။

ရက်စက်လိုက်တာ။ အေးလေ... ငါစောင့်နေမယ်မှန်းမှ သူမသိတာလေ။

သူမအနေနှင့်ကျတော့ ဒီစက်ဘီးလေးကို ဒီနေ့ရမှကိုဖြစ်မည်မဟုတ်ပါလား။

မနက်ကို ကျောင်းသွားရမည်။ နောက်နေ့တွေလည်း ကျောင်းသွားရမှာပါပဲ။ အပျိုလေးဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးတို့၏ စက်ဘီးနောက်မှာ၊ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ၊ ကားထဲမှာ ခဏခဏ မလိုက်လိုပါ။

တစ်ခါတလေ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့လိုက်တာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။

သက်ပြင်းကိုချရင်း စန္ဒကူးမေ မတ်တတ်ရပ်မိပြန်သည်။ ငါ အိမ်ပြန်ရလျှင်ကောင်းမည်လား။

သည်အခါ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်သလို အဆင်မပြေသည့်ဇာတ်လမ်းတွေက ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာဦးမည်။

မထူးတော့ပါဘူး။ စောင့်မယ်။

သို့သော် အချိန်တွေလင့်ကုန်လာပြီး သူက ပြန်မလာသေးပါ။

လူငယ်ပီပီ လျှောက်သွားနေလေသလား။ သို့မဟုတ် ဆေးရုံမှာ အကြောင်းကိစ္စတွေပေါ်နေလေသလား။

စိတ်မှာ ကသိကအောက်ဖြစ်ရလွန်းသည်အခါ သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ပြည်အိုင်လာခဲ့ရပြန်သည်။

မှန်းလိုက်တာ။

ငါ့ကိုသိရက်နဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ လူရေသူရေမှာ မခေါ်ချင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ငါကလည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆရာဝန်မကလို့ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်။

ငါက မူလတန်းကျောင်းဆရာမမို့ အရေးမလုပ်၊ မခေါ်ချင်တာလား။

ဆင်းရဲလို့ အဖက်မတန်တာလား။

ဒါပေမယ့်လေ သူဟာ မေမေ့ကိုကုပေးတဲ့ဆရာပါ။ ဆရာဇိဝကလို့ အစွမ်းထက်ပြက်ပါတယ်။ သာမန်ဆရာဝန်လေးပေမယ့် သူဟာ လူနာအပေါ် စိတ်ဝင်စားတယ်။ အနာနဲ့ဆေးတည်အောင် ကုသတတ်တယ်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိန်လိုက်၊ လင်းလိုက်နှင့် သူမ၏စိတ်တွေ အစိုးမရဖြစ်နေဆဲ အိမ်ထဲသို့ သူ့ဆိုင်ကယ်

ဝင်လာသံကြားလိုက်ရသည်အခါ စန္ဒကူးမတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့ထံသို့ အပြေးသွားမိသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၅နာရီ ၂၀မိနစ်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို သုန်မှုန်လှသည် သူ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး စန္ဒကူးအားငယ်မိသလို နားမလည်နိုင်လည်းဖြစ်ရပါသည်။

သူနဲ့ကိုယ်ဟာ ဘယ်တုန်းက ရန်သူတွေဖြစ်သွားကြတာလဲ။

ညက ထမင်းမကျွေးလိုက်လို့လား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

သို့သော် သူမ သူ့ကိုကြောက်မနေနိုင်။ ပြောစရာရှိတာပြောရမည်။ ပေးစရာရှိတာ ပေးရမည်။

“ဒေါက်တာ့ကိုဆေးဖိုးပေးဖို့နဲ့ ကျွန်မစက်ဘီးလေး ပြန်ယူချင်လို့ပါ။ ဆေးဖိုးဘယ်လောက်ကျပါသလဲရှင်”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကိုဖွင့်ပြီး တစ်ထောင်တန်လေးများကို ကိုင်ထားမိသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ အနည်းဆုံး ဆေးဖိုးနှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်ယူသည်။ သူကတော့ ဘယ်လောက်ယူသလဲ။

‘ငါက ဆေးခန်းမဖွင့်ဘူး။ ဆေးရုံပဲထိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူနာလာခေါ်ရင်လိုက်ပါတယ်။ ခြေကြွခတော့ အများကြီးယူတယ်နော်’

သူ့စကားများကိုကြားယောင်ရင်း စန္ဒကူးမေ ဆေးဖိုးတွက်ဆနေမိ၏။ လကုန်တော့မှာဖို့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံလည်း ခပ်နည်းနည်း။ ငါးထောင်ပဲရှိတော့သည်။

သူမက သူ့ကို စိုးရွံ့စွာကြည့်နေမိသော် သူမလည်း စန္ဒကူးမေကို မျက်မှောင်အတွန့်ဖြေလျက် ပြန်ကြည့်၏။ ပြီးမှ..

“ဆေးဖိုးက ထားပါတော့၊ စက်ဘီး.. မင်းစက်ဘီး မရှိတော့ဘူး၊ လူခိုးသွားပြီ”

“ရှင်”

သူမမှာ အံ့အားတသင့်။ စက်ဘီးအစုတ်လေးပေမယ့် ဒါလေးဟာ အသုံးဝင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဒါဖြင့် သူမ ကျောင်းဘယ်လိုတက်ရတော့မလဲ။ ချောမောလှပသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်ရတာလည်းမလွယ်။ သူများနောက်လိုက်ပြီး စီးရတာလည်းမလွယ်။

ပါးစပ်လေးပွင့်ပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်နေရတာမှ

မျက်ရည်များ အဆမတန်လျှံကျလာသည့် စန္ဒကူးမေကို ဒေါက်တာဆောင်း အံ့သြတကြီးဖြစ်ရသည်။

သူ့စက်ဘီးအစုတ်ကလေးကို တော်တော်မက်တာပဲ။ တော်တော်ပစ္စည်းမက်တဲ့ကောင်မလေး။

“ဟေ့..မငိုနဲ့လေ၊ ညက ငါပြန်လာကတည်းက မတွေ့ရတော့တာ၊ စက်ဘီးကို သော့ဖျက်ပြီး ဝင်ခိုးသွားတယ်နဲ့တူပါတယ်၊ ငါလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မထင်ဘူးလေ၊ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာရင် ကိုယ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်၊ လျော်ပေးပါ့မယ်နော်”

လျော်ပေးပါ့မယ်တဲ့။ ဒီစက်ဘီးလေးပျောက်ဆုံးတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိသလား။

ကိုယ့်မေမေကကို လိုက်ကုပေးတာပဲမဟုတ်လား။ သူမ အလျော်မတောင်းသင့်။ ကိုယ် ထပ်ပြီးမဝယ်နိုင်သည့်ဖြစ်စေ။ အလျော်မယူသင့်ပါ။ စန္ဒကူးမေ ရှက်ရွံ့အားနာစွာဖြင့် ဒေါက်တာဆောင်းကို တောင်းပန်မိပါသည်။

“ကျွန်မငိုမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒေါက်တာဆီက အလျော်မယူပါဘူး၊ ဒေါက်တာလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကံပဲရှိပါစေ၊ ကဲ.. ဆေးစိုးယူပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်ဆည်ရင်း စန္ဒကူးမေ မေးရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့မချီ။ စကားပုံလည်းအရှိသား။

သူဌေးသဘောပျက်တာထက် သူတောင်းစားခွက်ပျောက်သည်က ပိုပြီးဆိုးတယ်ဆိုတာ။

“နေပါစေတော့ကွာ.. မယူတော့ပါဘူး၊ စက်ဘီးကိစ္စလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်လည်း လောလောဆယ် အိမ်က ပိုက်ဆံမလာသေးလို့ပါ၊ အဲလေ.. မနက်ဖြန် ဝယ်ပေးမယ်ကွာ.. နော်၊ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့၊ ကိုယ်ပဲ ထားခဲ့ခိုင်းတာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း.. ကျွန်မမယူဘူး”

မျက်ရည်များက ထိန်းသည့်ကြားမှ ပြိုကျလာပြန်သဖြင့် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး သူမ အပြေးကလေးထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဆောင်းတွင်းမို့ နေကဝင်တော့မည်။

❀ အခန်း(၆) ❀

ညကိုးနာရီလောက်မှ သားအမိ၊ သားအဖတွေ ထမင်းစားဖို့ပြင်ကြရသည်။

သူမအိမ်ပြန်နောက်ကျတာကြောင့် ယခုမှ စားကြရတော့မည်။

အငွေ့တထောင်းထနေသည့် ထမင်းပူပူလေးများ ၏အလယ်မှာ ဗူးညွန့်ဟင်းချိုပူပူနွေးနွေးနှင့် ငါးပိရည်တို့စရာ။ တို့စရာက ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်လာပေးသည့် ပဲပုစွန်ကိုပြုတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ မိဘနှစ်ပါးအတွက်တောင် ဟင်းမစီစဉ်ပေးနိုင်တော့။

ရင်ထဲမှာနှင့်နေပေမယ့် လမကုန်ခင်ထိ ထမင်းနပ်မှန်အောင်စားဖို့ရာ ဒီလိုပဲစားရပေတော့မည်။

“ကဲ...စားကြဖို့ဟေ့၊ ဟင်းချိုနဲ့လေးက မွှေးနေတာပဲ”

ဖေဖေက အားလုံးပျော်ရွှင်သွားအောင် ဆော်သြလိုက်ပြီး ဟင်းချိုသောက်လိုက် ငါးပိရည်ဆမ်းလိုက်၊ တို့စရာမြှုပ်လိုက်နှင့် အားပါးတရစားပြုလျှင် မေမေကလည်း ဖေဖေနည်းတူ စားဖို့ပြင်လိုက်ပါသည်။

စန္ဒကူးမေမှာသာ ရင်ထဲဆို့နှင့်နေသဖြင့် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်။

စက်ဘီးအစုတ်ကလေးမရှိတော့ဘူး။ ငါဘယ်လိုလုပ် ကျောင်းသွားမလဲ။

သူကရော့ ငါ့ကို ဘာလို့မုန်းနေတာလဲ။ နားမလည်ပါဘူး။ ညကတော့ ရင်းနှီးသယောင်၊ ခင်မင်သယောင်နဲ့ မနက်ကျ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို စိမ်းကားသွားတယ်။

ငါဝမ်းနည်းနေတာ စက်ဘီးကိစ္စတင်ဟုတ်လို့လား။ သူ့စိမ်းသွားလို့ ဝမ်းနည်းနေတာလား။

အောင်မယ်... ဘာဆိုလို့လဲနော်။

တစ်ယောက်တည်း လင်းလိုက်၊ မှောင်လိုက်ဖြစ်

နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး ချက်ချင်း ပင် သူတက်လာခဲ့သည်။

“သူ့..”

ဒေါက်တာဆောင်း။ ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ် ကာလဲ။

“စက်ဘီးလာပို့တာ၊ မနက်ကျရင် ကျောင်းသွား ရမယ်မဟုတ်လား။”

“ရှင်”

စန္ဒကူးမေတို့သားအမိတွေ အံ့အားသင့်နေလျှင် သူကတော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ အသင့်ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ညစာမစားရသေးဘူး၊ ဒီမှာ ခေါက်ဆွဲ ကြော်နဲ့ အစိမ်းကြော်လည်းဝယ်လာခဲ့တယ်၊ အတူတူ စား ကြစို့”

သူယူလာသည့်အထုပ်များကိုဖြည့်ပြီး ဟင်းတွေကို လူကြီးများ၏အထဲသို့ လိုက်ထည့်နေလျှင် စန္ဒကူးလည်း သူ့အတွက် ထမင်းပူပူတစ်ပန်းကန်စီစဉ်ပေးရပါသည်။

စန္ဒကူးမှာ ဘာဟင်းမှမရှိသည်အတွက် ရှက်ရှံ့ အားနာနေသော်လည်း သူကတော့ မသိကျိုးကျွံပြုလျက် လူကြီးများနှင့်အတူ အားပါးတရစားနေခဲ့လေသည်။

ဘယ်လိုသူဌေးသားပါလိမ့်နော်။ သူ့ဟာ ဘယ် လောက်ချမ်းသာသလဲ။ သို့သော် ဆင်းရဲသားတို့၏ထမင်း ဝိုင်းမှာလည်း လက်ရေတစ်ပြင်တည်း ဝင်စားခဲ့သည်သာ။

ဒါဟာပဲ သူ့ရဲ့အတတ်ပညာတစ်ခုလား။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ သူ့ကို သားရင်းတစ်ယောက်နယ် နှစ်လို ချစ်ခင်သွားကြပေတော့မည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူက အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်ခဲ့သည်။ ဒါဟာလည်း အလိုက်သိခြင်း တစ်ခုပါပဲ။ အချိန်က ဇွနာရီခွဲနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“စန္ဒကူး.. စက်ဘီးကူချဦး”

အမိုးဖွင့်ကားနောက်မှာ ထည့်လာသည့်စက်ဘီး အနီရောင်လေးကို သူကချပေးခဲ့သည်။

“ကြိုက်လား.. ရော်ဘာဟုဆိုတာ တောပုန်းကြီး နော်”

သူ့စက်ဘီးလေးကိုကြည့်ပြီးမေးတော့လည်း သူ အသွင်ကနူးညံ့လျက်။ သို့သော် စန္ဒကူး သူ့ကိုကြောက် ပါသည်။ မယုံဝံ့။

သူ့ဟာ တပြိုင်တည်းမှာ အေးချမ်းတတ်သလို တပြိုင်တည်းမှာပဲ ပူလောင်တတ်ပါသည်။

သူ့ဟာ လမင်းကြီးကို အလင်းပေး အေးမြသလို

နေမင်းကြီးလိုလည်း ပူလောင် လောင်မြိုက်တတ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆို၊ ဟိုလေ..
တကယ်ကျ ကျွန်မအလျော်မယူသင့်ပါဘူး၊ ပြီးတော့
ကျွန်မစက်ဘီးက အစုတ်ကလေးပါ၊ ဘာမှမတန်ပါဘူး”

တကယ်ပါ။ စက်ဘီးအသစ်ကလေးရပေမယ့် စန္ဒ
ကူးမပျော်။

ဖေဖေဝယ်ပေးတာလည်းမဟုတ်။ မေမေဝယ်ပေး
တာလည်းမဟုတ်။ စက်ဘီးရပုံက နည်းနည်းအူကြောင်
ကြောင်။

“ကျွန်မလေ မွေးကတည်းက တစ်ခါမှ စက်ဘီး
အသစ်မရဖူးဘူး”

သူမက ရိုးဖြောင့်စွာပင် ဖြောင့်ချက်ပေးလျှင်
ဒေါက်တာဆောင်းမှာ ကရုဏာသက်ရသည်။

“မင်းစက်ဘီးလေးမရုတ်ခင်က သူလည်း အသစ်
မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း.. မဟုတ်ဘူး၊ အဟောင်းကိုပြန်ဝယ်
ထားတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. အသစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အဟောင်း

ဖြစ်ဖြစ် စက်ဘီးဟာ စက်ဘီးပါပဲ၊ အဓိကကတော့ မင်း
သူများဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လိုက်မစီးဖို့ပါပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်.. နောက် သူများနောက်လိုက်မစီးနဲ့၊
ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“ရှင်”

သူစကားကို နားမလည်သဖြင့် စန္ဒကူးမေ အံ့အား
သင့်နေမိစဉ် ဒေါက်တာဆောင်း၏ကားလည်း မောင်းထွက်
သွားခဲ့သည်။

စက်ဘီးအနီအသစ်စက်စက်လေးကိုကြည့်ပြီး စန္ဒ
ကူးမေမှာ အူကြောင်ကြောင်။

သူစကားတွေက ပဟေဠိပါပဲ။ သို့သော် သူမရင်
တွေကို တဒိုင်းဒိုင်းခုန်စေတာတော့ စန္ဒကူးမေလည်း
မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အခန်း(၇)

ခြံထဲမှထွက်သည်နှင့် နှင်းဆီပန်းများနှင့် သစ်ခွပန်းလေးများကို ငှက်ပျောဖက်ဖြင့်ထုပ်ပိုးပြီး စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲထည့်၍ စန္ဒကူးမေ ရောင်းဖို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းနံနက်ပို့ နှင်းတွေကလည်း တဖွဲဖွဲ။ အချိန်ကလည်း နံနက် ၆နာရီ။

ဒီပန်းတွေဟာ ဈေးဝမှာပဲ အမြဲကုန်နေကျ။ လမ်းမှာဝယ်သူတွေကလည်းဝယ်သည်။ နောက် ရသည့်ငွေဖြင့် မိဘနှစ်ပါးအတွက် ဈေးဝယ်မည်။

ပန်းတွေကလည်း နေ့တိုင်းတော့ ရောင်းစရာမရှိပါ။ သစ်ခွတွေက ရက်ခြားရောင်းရသလို နှင်းဆီ၊ စပယ်၊ စကားဝါတွေက ရာသီအလိုက်သာပေါ်စမြဲ။

စက်ဘီးအသစ်ကလေးနှင့် ပန်းလှလှများကို တင်ဆောင်လာသည့်စန္ဒကူးမေ၏အသွင်ကလည်း အလှဆုံးပန်းတစ်ပွင့်နယ်။

“ဟော...”

ဈေးနားမှာ နေအုပ်နှင့်ဆုံတော့ နေအုပ်၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားခဲ့သည်။

“စန္ဒကူးမေ... နေဦးဟေ့၊ ငါပန်းဝယ်ဦးမယ်”

ပန်းဝယ်မည်ဆိုတော့လည်း စန္ဒကူးမေ သူ့ကို ရပ်စောင့်ရပါသည်။ သူက ပန်းကိုမကြည့်ဘဲ သူမလက်ထဲမှ စက်ဘီးအနီလေးကိုသာ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေခဲ့သည်။

“နင် ဒီစက်ဘီး ဘယ်ကရသလဲ”

နေအုပ်မေးပုံက မခံချင်စရာ။ လူကို သူခိုးဂျှိုးစစ်နည်းစစ်နေ၏။

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်ကရရပေါ့၊ နင့်အကြောင်းလား”

သူမ၏အဖြေက ဘုဆတ်ဆတ်။ နေအုပ်ကျေနပ်ပုံမရ။

“အကောင်းမေးနေတာ၊ နင့်ပုံနဲ့ ဝယ်လည်း မဝင်နိုင်လောက်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဖြင့် နင်က ဒီစက်ဘီးကို ငါခိုးလာတာမို့”

လို့ စွပ်စွဲတာလား။ ဘာလဲ.. နင်တို့ဆိုင်ကို ညက သူခိုးဖောက်လို့လား။”

စန္ဒကူးမေ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာခဲ့လျှင် နေအုပ်သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“နိုးတယ်လို့ မစွပ်စွဲပါဘူးဟာ၊ ဒီဘီးက ထူးထူးခြားခြားမို့ပါ။ မနေ့ညက ဒေါက်တာဆောင်း စက်ဘီးလာဝယ်တယ်၊ အခု မနက်အစောကြီး နင့်လက်ထဲမှာတွေ့တယ်၊ ငါဘယ်လိုယူဆရမှာလဲဟာ၊ ငါ့ရင်တွေပူလိုက်တာ၊ နင်လိုချင်ရင် စက်ဘီးတင်မကဘူး၊ ဆိုင်ကယ်တောင် လက်ဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ နင်က ငါ့ကျတော့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသလေးဘာလေးနဲ့။”

သူ့အသံက ငြီးငြီးတွားတွား။ သို့သော် စန္ဒကူးမေ ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်လာရပါ၏။ ဒါ သူမ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားတာပဲ။

“နင်စကားပြောတာလွန်လာပြီနော်၊ ဒေါက်တာဆောင်း စက်ဘီးဝယ်တာနဲ့၊ အခု ဒီဘီးဖြစ်ရရောလား၊ ဒီမြို့မှာ နင့်တစ်ဆိုင်တည်း စက်ဘီးဆိုင်ရှိတာလား၊ နင့်အတွေးတွေ ဖောင်းဖြစ်ကုန်ပြီ”

သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပစ်လျှင် နေအုပ် မချီပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ဆိုင်ကတံဆိပ် ဒီမှာတွေ့ပြီးသားပါ၊ ညတွင်းချင်းရောက်လာတဲ့ ဒီစက်ဘီးလေးရဲ့ရာဇဝင်နဲ့ နင်တို့ပတ်သက်မှုကိုပြောပြပါဦး စန္ဒကူးမေရယ်၊ ငါဟာ နင့်ကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက မျှော်လင့်ခဲ့ရသူပါ။”

“တော်.. တော်.. နေအုပ်၊ ပန်းမဝယ်ချင်လည်း နေတော့၊ ငါပန်းရောင်းရဦးမယ်၊ ငါမအားဘူး၊ ဈေးဝယ်ရမယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ချက်ရ၊ ပြုတ်ရမယ်၊ ကျောင်းလည်း သွားရဦးမယ်၊ နင်နဲ့တောင်စဉ်ရေမရတဲ့အပြောတွေ၊ စွပ်စွဲချက်တွေကို ငါနားမထောင်အားဘူး”

ပြောပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူမစက်ဘီးကို အပြင်းနင်းထွက်ခဲ့သည်။ နေအုပ်မှာ ဆိုင်ကယ်နှင့်ပေမယ့် ငေးကြောင်ကျန်ခဲ့ရသည်။

သည်စဉ် ဈေးထဲမှထွက်လာသည့် ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် သူမဆုံရပြန်သည်။ သို့သော် သူမမှာ ပန်းဝယ်သူတွေလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ပါ။

“ညီမလေး.. ဒီသစ်ခွစည်း အစ်မယူမယ်”

“မမ.. နင်းဆီအဖြူသုံးပွင့်ပေးပါ”

“ပိုက်ဆံပြန်အမ်းပါဦး၊ တို့ယူတာ နှင်းဆီတစ်
စည်းထဲရယ်”

ပန်းဝယ်သူတွေနှင့်အံ့ခဲနေသည့် သူမ၏အနားသို့
ဒေါက်တာဆောင်းတိုးကပ်လာခဲ့ပြီး ကျန်နေသည့်ပန်း
ကလေးများအားလုံးကို အထုပ်လိုက်ဆွဲယူခဲ့သည်။

“ကျန်တဲ့ပန်းလေးတွေအားလုံး ကိုယ်ဝယ်လိုက်
ပြီ၊ ပိုက်ဆံတော့ အိမ်လိုက်ယူပါ။ ပိုက်ဆံကုန်သွားလို့”

ကျန်သူများကို စေ့စေ့ငငရောင်းချပြီးလျှင်
ဒေါက်တာဆောင်းသို့ သူမမျက်နှာမူရပါသည်။

စက်ဘီးအသစ်တစ်စီးလုံးလည်း (သူ့အဆိုအရ)
အလျော်ယူပြီး မေမေဆေးဖိုးလည်းမယူသူမို့ စန္ဒကူးမေ
မှာ တကယ်ဆို ပန်းဖိုးမယူသင့်ပါ။

သို့သော် ကိုယ့်လက်ထဲမှာရောက်ရှိနေသည့်
ပန်းဖိုးလေးများကို စန္ဒကူးမေတွက်ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေ
မိပြန်သည်။

စုစုပေါင်းမှ ငွေကနည်းနည်းလေးရယ်။ မေမေနှင့်
ဖေဖေဖို့ ကြက်သားလေးအစိတ်သားလောက်ပင် ဝယ်ဖို့
ပိုက်ဆံမပြည့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဒေါက်တာဆောင်းထံမှ ငွေမယူ
သင့်ပါ။ မယူလိုပါ။

တဒဂ်ငိုင်းသွားသည်မျက်နှာကို ချက်ချင်းပင်ပြင်
လိုက်ပြီး စန္ဒကူးမေပြောရပါသည်။

“ယူသွားပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်မပန်းဖိုးမယူပါဘူး၊
အဲဒါ ကျွန်မတို့ခြံထွက်ပန်းတွေပါ”

ခေါင်းလေးညွတ်ပြပြီး ဈေးထဲသို့ သူမဝင်ဖို့ပြင်
လျှင် ဒေါက်တာဆောင်းက ပန်းထုပ်ကို ရှေ့ခြင်းထဲသို့
ပြန်ထည့်၏။

နေအုပ်လည်း ဆိုင်ကယ်နှင့် အနားသို့ရောက်လာ
ခဲ့ပြန်သည်။ စန္ဒကူးမေကို သူမပတ်တင်းတင်းကြည့်နေလျှင်
သူမစိတ်အိုက်ရ၊ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

သူကလည်းတစ်မှောင့်။ သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲ။

“ကိုယ်က အလကားလူမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အရာ
ကိုမှ အလကားမယူချင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံယူမှ ဒီပန်းကိုဝယ်
မှာ”

သူမနှင့် ဒေါက်တာဆောင်းတို့ အချေအတင်စကား
ပြောနေကြဆဲ အနားရောက်လာသည့်နေအုပ်က ပန်းထုပ်
ကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ငါယူမယ်ဟေ့.. ဒီနေ့ မေမေဘုရားပန်းလဲမယ့်
နေ့၊ ကဲ.. ပြော၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကျလဲ”

နေအုပ်အသွင်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ စန္ဒကူးမေ စိတ်
ဆိုးပြီး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် ဒေါက်တာဆောင်းကပင်
အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ဪ.. ဒီကမိတ်ဆွေကလည်း ပန်းလိုချင်လို့
လား၊ ယူပါ.. ယူပါ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါ
ဦးမယ် ဆရာမခင်ဗျား”

ဒေါက်တာဆောင်း၏အသွင်က တမင်ပင် ယဉ်ကျေး
ရည်မွန်ပြနေသလား။

သူ့အပြုံးထဲမှာ နာကျင်မှုတွေများပါသွားမလား။
မကျေနပ်မှုတွေများပါသွားမလား။ စန္ဒကူးမေ အရမ်းစိုးရိမ်
နေမိစဉ် ဒေါက်တာဆောင်းမှာ ဈေးရေ့မှာရပ်ထားသော
ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားခဲ့သည်။

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နေအုပ်ဘက်သို့လှည့်
ကြည့်လျှင် နေအုပ်အသွင်က အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်။

“နီမိတ်တော့ကောင်းတယ်နော် စန္ဒကူး၊ အစော
ကြီးတည်းက ငါဝယ်မယ့်ပန်း၊ အခုလည်း ငါပဲရလိုက်တယ်၊
ရော.. ပန်းဖိုး၊ ပြန်မအမ်းနဲ့တော့”

တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုလှမ်းပေးပြီး သူ့ပြော
လိုက်လျှင် သူမ၏ဒေါသတွေကအထွတ်အထိပ်။

“ကဲဟယ်.. ကဲဟယ်”

သူပေးသည့်ပိုက်ဆံကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဖြုတ်ပြီး
သူ့မျက်နှာကိုပစ်ပေါက်လိုက်ရလျှင် တော်တော်အရသာ
ရှိမှာပဲ။

သို့သော် စန္ဒကူးမေ ထိုသို့မလုပ်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်
ဒေါသကိုယ် မျှိုချရပါသည်။

အုတ်အော်သောင်းတင်းတွေလည်းမဖြစ်လို့၊ မိန်း
ကလေးဆိုတာ အစစအရာရာ ဣန္ဒြေရှိရမည်။ ဣန္ဒြေဆိုတာ
စောင့်စည်းခြင်း (သို့မဟုတ်) ချုပ်ထိန်းခြင်းပဲမဟုတ်လား။

သူမကိုအထင်သေးလွန်းသည့် နေအုပ်အား စန္ဒ
ကူးမေ နာကျင်သောအပြုံးနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ သူတောင်းစားမဟုတ်ဘူးနေအုပ်၊ မပြေလည်
လို့ ခြံထွက်ပန်းဇလေးတွေကိုရောင်းစားရပေမယ့် တန်ရာ
တန်ဖိုးပဲယူမယ်၊ ဖြည့်လိုက်၊ ပန်းတန်ဖိုးတွက်ရအောင်”

သည်တစ်ခါတော့ စန္ဒကူး၏အသွင်ကိုကြည့်ပြီး
နေအုပ်ဖြိုသွားရပါသည်။ သူမအထင်လွဲသွားမှာ နာကျင်
သွားမှာတော့ သူမခံစားနိုင်ပါ။

ပန်းစည်းကိုဖြည့်ပြလိုက်ရင်း သူ့နောင်တတွေ ရနေမိသည်။ ငါ့ကိုယ်ကလည်း ဆတ်စလူးခါလွန်းပါတယ်။ တကယ်ဆို စန္ဒကူးမေဟာ သူ့နှင့်ငယ်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါ လား။ သူမ၏လိုအပ်ချက်တွေကို မသိမသာဖြည့်ဆည်းပေး ရင်း သူမ၏အနားမှာ ပိုလို့ကပ်ခွင့်ရသူဖြစ်လျက်နှင့် သူ ဘယ်လိုတွေပြောမိနေရသလဲ။ ဘယ်လိုတွေ လုပ်မိနေပါ လိမ့်။

ချစ်ခြင်းဆိုတာ မီးပါပဲ။ မီးလိုပူလောင်ပါသည်။ အခုပဲကြည့်လေ။ ဒေါက်တာဆောင်းနှင့်ပတ်သက်နေပြီ လားရယ်ဟု အတွေးဝင်သည်နှင့် သူ့ရင်မှာ ပူလောင် ကျွမ်းမြည်နေရပြီမဟုတ်လား။

“စုစုပေါင်း ပန်းဖိုး ၈၅၀ကျတယ်၊ ရော့.. ပိုတဲ့ ၁၅၀၊ နောက် ငါ့ကို သူတောင်းစားလိုမဆက်ဆံနဲ့၊ စားပွဲ ထိုးမ၊ လိုမဆက်ဆံနဲ့၊ ငါ့ကိုအထင်သေးရင်လည်း မခေါ် နဲ့ပေါ့နေအုပ်”

ပြောပြီး သူမထွက်ခွာသွားလျှင် နေအုပ်မှာ အံ့အား ကြီးသင့်လျက်။

သူမ၏မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားတာ မျက်ရည်များကြောင့်။

ဒီမျက်ရည်ဟာ သူ့ကြောင့်လား။

ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်တဲ့ ခံစားမှုများကြောင့် ပန်းထုပ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး နေအုပ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေ ရစဉ် သူ့သူငယ်ချင်းများရောက်လာပြီး သူ့ကိုဝိုင်းဝန်း နောက်ပြောင်ကြလေသည်။

“ဟ.. ကိုယ်တော်ကြီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီပန်းစည်းက ဘယ်သူဆက်သွားတာလဲ”

“ငေါင်မနေနဲ့ကိုယ့်လူ.. သွားစို့၊ အချိန်နှင့် အချစ် သည် လူကိုမစောင့်တဲ့၊ မင်း စန္ဒကူးကိုကြိုက်ရင် လိုက် သာလိုက်၊ တို့အားပေးတယ်”

သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်စီးနေရမယ့် လည်း နေအုပ်၏အသွင်က ဝိညာဉ်နှုတ်ခံထားရသည်နယ်။

မချီသွားပြန်နှင့် သူငယ်ချင်းများကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ကိုယ့်ဆိုင်သို့သာ နေအုပ်ဝင်လိုက်ပါသည်။

ငါအလုပ်ကြိုးစားနေတာ နှင့်အတွက်ပါစန္ဒကူးရယ်။

နှင့်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားချင်လို့ပါ။

နှင့်ကို ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစေချင်လို့ပါ။

ငါ့ကိုမမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

အပြောတွေမချီပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ကိုချစ်တဲ့

အချစ်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိစေချင်လိုက်တာ။

ရင်ဖွင့်ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့ စန္ဒကူးရယ်။

သူမဈေးဝယ်ပြီးလျှင် (၇)နာရီထိုးပေပြီ။ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ချင်သည့်စိတ်သာ လောလောဆယ်ဖြစ်တည်၏။ ခံစားချက်တွေအားလုံးကို သူမဘေးချိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

နေအုပ်ရဲ့အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေ၊ ဒေါက်တာဆောင်း၏ ပဟေဠိဆန်သည့်အကြည့်တွေ၊ အမူအယာတွေ၊ အကြင်နာတွေအားလုံးကို စန္ဒကူးမေမေ့ထားလိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ် အိမ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်ရမည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် အမဲသားလေးနပ်ချက်၊ ချက်ပေးမည်။ နောက် ဟင်းရွက်လေးတစ်ခွက်ကြော်ပေါ့။

သူမအတွက် ထမင်းချိုင့်ဟင်းကတော့ သရက်သီး သနပ်တစ်ရာတန်အထုပ်လေးဝယ်လာခဲ့သည်။ တော်ပြီပေါ့။

ရှားရှားပါးပါးဝယ်လာခဲ့ရသည့် အမဲသားလေး အစိတ်သားကို ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ မနက်စာ၊ ညစာစားရပါလိမ့်မည်။ သူမပါဝင်စားလျှင် ဘယ်လောက်တော့မလဲ။ စန္ဒကူးမေ မစားရက်ပါ။

စက်ဘီးကလေးကိုအပြင်းနင်းပြီး အိမ်သို့ သူမ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့စဉ် တစ်ဖက်လမ်းချိုးမှ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့သည့်ကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စက်ဘီးကို ဘေးသို့ ဆွဲကွေ့လိုက်ရ၏။

“အား”

လမ်းကွေ့မှာ သူမ ကိုးရိုးကားယားဖြစ်သွားရပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှဝင်လာသည့်ကားလေးနှင့် တိုက်မိတော့မလိုဖြစ်သွားရသဖြင့် စန္ဒကူးမေ စက်ဘီးကိုလွှတ်ပြီး လူက ခုန်ချလိုက်မိတော့သည်။

“အား.. အံ့မယ်လေး”

“လုပ်ကြပါဦး”

ချိုစောင်းမှာ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး စန္ဒကူးမေ သတိလစ်သွားမိပါတော့သည်။

အခန်း(၈)

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှူးဝနေသဖြင့် ချိုစောင်းကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး ကြိုးထုတ် သူမပြင်လိုက်သည်။

“သတိရပြီလား ဓန္ဒကူး”

အသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ မျက်စိဖွင့်ကြည့် လိုက်လျှင် သူမ၏အနားမှာ ကားပိုင်ခွင့်၊ နေအုပ်နှင့် ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းမွန်တို့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမ ဆေးရုံမှာရောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်ထပ်ဆေးရုံကြီးကို ဓန္ဒကူး တစ်ခါမှမရောက် ဖူးသေးပါ။ သူမကို ဘယ်သူတွေ့ကများ ဆေးရုံတင်ပေး ကြပါလိမ့်။

“ကျွန်မ.. ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဆင်းမယ်လေ၊ ဆေးရုံကဆင်းမယ်၊ ကျွန်မဆွဲခြင်းလေး ရော၊ ကျွန်မ ကျောင်းလည်းသွားရဦးမယ်၊ ဟင်.. ကျွန်မရဲ့ စက်ဘီးလေးရော၊ ကျွန်မရဲ့နာရီလေးရော”

ဓန္ဒကူး၏အသွင်က ကယောင်ကတမ်း ပွန်းပဲ့ရှုရာ၊ ဦးခေါင်းကဒဏ်ရာတို့ကြောင့် သူမမှာ အဖျားဝင်နေပေပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာက တရှိန်ရှိန်ပူလျက်။

မျက်ရည်များစီးကျလာရင်းမှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆို နေပုံကလည်း မြင်ရသူတိုင်း ကရုဏာသက်စဖွယ်။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေဆီ ကျွန်မပြန်မယ်၊ လူကြီးတွေ ထမင်းဆာနေတော့မှာပဲ၊ သူတို့မှာ ဟင်းမရှိဘူး၊ မေမေက နေမကောင်းဘူး၊ ဖေဖေက ထမင်းတစ်အိုးတော့ တည် ထားတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟင်းမချက်ရသေးဘူး၊ အိမ်မှာ ဟင်းချက်စရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ဈေးခြင်းလေး ရော..”

“အို.. တူမကြီးရယ်၊ ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့နော်၊ ဦးလေးကားနဲ့တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာ၊ ဦးလေးအပြစ်ပါ၊ စက်ဘီးလည်း ဦးလေးအစားပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

ကားတိုက်မှုလို့သတ်မှတ်ပြီး သူမ၏အနားမှာ

တာဝန်ရှိရဲအရာရှိများလည်းတွေ့ရသည်။

နေအုပ်ကတော့ သူမ၏လက်ကလေးကိုသာ ကြင်နာယုယစွာ ဖေးမဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့စန္ဒကူးရယ်၊ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီလည်း ငါအကြောင်းကြားထားပါတယ်၊ နင့်ဈေးခြင်းလေးတော့ ကားအောက်မှာပြားသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် နင်လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှ ငါလုပ်ပေးသွားမှာပါ”

“ဟာ.. နင်ကလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဘာလို့ သွားပြောရတာလဲ၊ လူကြီးတွေစိတ်ပူကုန်ကြမှာပေါ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ တကယ်ကျတော့ ကားသမား ဦးလေးကြီးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး၊ လမ်းကွေ့ကနေ ကလေးတစ်ယောက်ပြေးတက်လာလို့ ငါ့စက်ဘီးကရှောင် ရင်း ကိုးရုံးကားယားဖြစ်အသွားမှာ ကားကဝင်လာခဲ့တာ၊ မတိုက်မိပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာလန့်ပြီး စက်ဘီးလဲသွားတာပါ၊ ဒီဦးလေးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူးရှင်၊ သူ့ကို သွားခွင့်ပြု လိုက်ပါ၊ သူ့အလုပ်တွေ နှောင့်နှေးကုန်ကြတော့မယ်”

စန္ဒကူးမေ၏အပြောကြောင့် ကားသမားကြီးမှာ လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရပါ၏။

သည်စဉ် သူမတို့အဆောင်ထဲသို့ ဒေါက်တာ

ဆောင်းနှင့် ဆရာမများဝင်လာခဲ့ကြသည်။ round လှည့် လာတာဖြစ်မည်။

ဒါဖြင့် စောစောက သူမကိုကုသပေးခဲ့တာ ဘယ်သူ လဲ။ သူလား။

ဒေါက်တာဆောင်းက သတိရနေပြီဖြစ်သည့် သူမ ထံသို့ အရင်တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူများဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် စန္ဒကူးမေကို သူမက မှောင်ကျွန်းကြည့်လိုက်၏။

“သတိရလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့.. ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မဆေးရုံကဆင်းချင် ပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာရောဂါ၊ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိတဲ့အပြင် အိမ်ကိုလည်း ကျွန်မစိတ်မချလိုပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းမှာ အဖျားဝင်နေပြီ၊ မင်းအိမ် မှာ လူကြီးတွေရှိသားပဲ၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ်ဂရု စိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်သားပဲစန္ဒကူးရယ်၊ လူကြီးတွေက ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ စန္ဒကူးစိတ်မချရင် ငါ့နေ့တိုင်းသွားကြည့်ပေးပါ မယ်”

ဒေါက်တာဆောင်း၏စကားကို သည်တစ်ခါတော့
နေအုပ်ကပါ ထောက်ခံ၏။

ကားသမားဦးလေးကလည်း စန္ဒကူးစိတ်ချမ်းသာ
အောင် ကတိတွေဝင်ပေးခဲ့သည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ဦးလေး ဆေးဖိုး
အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်၊ နောက် သမီးရဲ့စက်ဘီးလေး
လည်း အစားပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သာ
ဆေးရုံတက်လိုက်ပါ”

ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းမွန်ကလည်း သူမကို ဝင်ရောက်
အိပ်ပေးရှာ၏။

“ဟုတ်သားပဲစန္ဒကူးရယ်၊ နင် ဘာမှနောက်ဆံ
မတင်းနဲ့သိလား၊ ငါလည်း ကျောင်းသွားရင်း နင့်သတင်း
ကြားလို့ ဝင်ကြည့်တာ၊ နင်နေသာရင် ငါကျောင်းသွားတော့
မယ်၊ ဆရာကြီးကိုလည်းပြောလိုက်မယ်၊ ညနေကျမှ တို့
အားလုံး နင့်ကိုဝင်ကြည့်မယ်နော်”

နောက်ဆုံး အားလုံး၏တောင်းဆိုချက်နှင့် ဒေါက်
တာဆောင်း၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် စန္ဒကူးမေ ဆေးရုံမှာ
ဆက်နေရပါလေတော့သည်။

အခန်း(၉)

စန္ဒကူးမေ၏အခန်းက ကုတင်(၁၀)လုံးဆန့်သည့်
အခန်း။ သီးသန့်ခန်းမှာထားပေးမည်ဆိုပေမယ့် သူမ
လက်မခံ။ တစ်ယောက်တည်းနေရမည်ထက် အများနှင့်
ရောနှောနေရခြင်းက တော်ပေဦးမည်။

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုသလို သူမမှာ လူနာ
စောင့်လည်းမရှိ။ နာစိတ်ငှားရအောင်လည်း သူမက အသည်း
အသန်လူမမာကြီးမဟုတ်။ ဆေးဖိုးကို ကားပိုင်ရှင်က
တာဝန်ယူမည်ဆိုပေမယ့် စန္ဒကူးအားနာပါသည်။

အမှုမလုပ်ဘဲ ကျေးအေးလိုက်သဖြင့် ကားပိုင်ရှင်
ကလည်း သူမကို စေတနာရှိပါသည်။ စက်ဘီးလည်း

အစားပြန်ဝယ်ပေးပြီး ဆေးဖိုးလည်း ကျသရွေ့ခံပါမည်ဟု ဆို၏။

ဘယ်လိုကံကြမ္မာတွေပါလိမ့်နော်။ နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းကနေ ဆေးရုံတက်ရပြန်၏။

နောက် ဒေါက်တာဆောင်းဝယ်ပေးသည့် စက်ဘီး လေးလည်း ကားနှင့်တိုက်မိပြီး ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

အစားပြန်ဝယ်ပေးသည်ဆိုပေမယ့် သူဝယ်ပေး သည့် မူရင်းစက်ဘီးလေးမဟုတ်တော့ပါ။

အလိုလိုဝမ်းနည်းနေမိတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။

သူဝဏ္ဏသာမလို မိနှင့်ဖကို စိုးရိမ်လို့လား။ စိုးရိမ် နေမိတာအမှန်။ သူမ၏အခက်အခဲတွေကို ဘယ်သူပြော ပြရမှာလဲ။ ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။ လူတွေကရော စာနာ တတ်ပါ့မလား။ နားလည်နိုင်ပါ့မလား။ သူမတို့အိမ်မှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ဟင်းချက်စရာတွေမရှိတာ။ မပြည့်စုံတာ ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။

မနက်ကတော့ နေအုပ်ကို စားစရာတွေသွားပို့ခိုင်း ခဲ့သည်။ ယခု ညနေရောက်ပေပြီ။ သည်နေ့စာအတွက် စားစရာရှိသွားပေမယ့် နောက်နေ့စာတွေအတွက် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

ဖေဖေက သူငယ်ပြန်သလို သတိတွေချွတ်ယွင်း တတ်ပြီး မေမေက နှလုံးအားနည်းသူ။

အို... သူမ ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်ပါဘူး။

စန္ဒကူးမေ ကိုယ့်လူနာကုတင်ပေါ်မှာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း ထထိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါ့မှာ ဘယ်လိုဒဏ်ရာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိလို့လဲ။ ခေါင်းကွဲသွားတာလေးနှင့် လူမှာ အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့ရရုံ။

လူလစ်ရင်တော့ အိမ်သာသွားသလိုလိုနှင့် သူမ ဆေးရုံမှဆင်းပြေးတော့မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလက်မှ စန္ဒ ကူးမေ နေသာထိုင်သာရှိတော့သည်။

သည်စဉ် ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်သဖြင့် သူမထံ သို့ ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြ ပြန်သည်။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း မုန့်ထုပ်တွေကိုယ်စီနှင့်။

“စန္ဒကူးက အကြဦးသွားပြီဟေ့၊ ငါတို့က ဆေးရုံ တက်ချင်လို့ ကြိုးစားကြစည်နေကြတုန်း”

ကေသီဦး၏အသံက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်။ သည်စဉ် နေအုပ်လည်း အထုပ်တွေဆွဲကာ သူမ၏ကုတင်သို့ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။

“ဟော.. မိမယ့်မိတော့ ငါးက နှစ်ကောင်တောင် ပါလား၊ စန္ဒကူးတို့ကတော့ တကယ့်ဝါရင့်တံငါသည်ကြီးပဲ”

နီလာမာ၏စကားကိုတော့ သူမလိုက်လို့မဟဲ့။ ဘာတွေလဲ။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်အမေးတွေ၊ အပြောတွေကို စန္ဒကူးဖြေကြားနေရဆဲ အနားသို့ ရေမိုးချိုးပြီး တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာသည့် ဒေါက်တာဆောင်းကို ရှင်းသန့်မွှေး ကြိုင်စွာတွေ့ရှိလိုက်ကြရသည်။

“ဟော.. ဒေါက်တာပါလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာမကတော့ စူပါဂဲလ်ပဲ၊ စက်ဘီးစီး ရင်းများ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မိုးပေါ်ပျံသွားသလားမသိဘူး၊ ဆရာနဲ့တွေ့ပေလို့ပဲ၊ ဆရာဆေးရုံတင်လိုက်တာဆို”

ဆရာကြီး၏အမေးကြောင့် နေအုပ် မျက်နှာပျက် သွားရစဉ် ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန် လည်ဖြေကြားပါ၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံသွားမလို့ထွက်လာရင်း တွေ့လိုက်ရလို့ပါ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျိုးပဲ့မသွားလို့ ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခုခုချို့ယွင်းသွားရင် တစ်ဘဝလုံးသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့အားလုံး လည်း ကျေးဇူးတင်နေတာ၊ ဒီဆေးရုံအသစ်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရပါမလဲလို့ စဉ်းစားနေကြတာလေ၊ ခုတော့ မနက်ပြန်၊ ညပြန် လူမမာမေးရင်းနဲ့ ဝင်လို့ရသွားပြီပေါ့၊ ပိုင်တယ်နော်”

နီလာမာ၏ အပြောအနောက်စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြပေမယ့် စန္ဒကူးမေမရယ်နိုင်ပါ။

ငါဒဏ်ရာက သေးသေးလေးရယ်။ ဒီညပဲ ဆေးရုံ ကဆင်းပြေးမယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေမှာ ရိက္ခာပြတ်တော့မယ်။ ငါအိပ်ပြန်မှဖြစ်မယ်။

သတင်းလာမေးသူများ၏မျက်နှာများက အရောင် စုံ၊ အသွေးစုံ။ ကရုဏာသက်သူလည်းပါသည်။ ကဲ့ရဲ့ အပြစ်တင်လိုသူလည်းပါသည်။ အထင်သေးရှဲ့ချချင်သူ လည်းပါသည်။

သည်တော့ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ချလိုက်ပြီး မသက် သာဟန်ဖြင့် စန္ဒကူးမေ အိပ်ချင်ယောင်၊ မှိန်းချင်ယောင် ဆောင်နေမိလိုက်သည်။

လူတွေကို တာဝန်အရ၊ ဝတ္တရားအရ ခေါ်ပြော

ဆက်ဆံနေရတာ မောပါတယ်။ သဘာဝအတိုင်းပဲနေပါရစေနော်။

လောကကြီးရယ်... ကျွန်မမောလွန်းလို့ပါ။ ခဏလောက် သက်တောင့်သက်သာနေခွင့်ပြုပါ။

အတန်ကြာလျှင် အားလုံး သူမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြပါသည်။

ဒေါက်တာဆောင်းလည်း သူ့ ဆရာဝန်နားနေခန်းသို့သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အနားမှာ နေအုပ်တစ်ယောက်ပဲ နဲ့ သန်သန်နှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

အဲဒါလည်း စန္ဒာကူးမကျေနပ်ပါ။

“နင် ဒီနေ့ဆိုင်မထွက်ဘူးလား၊ တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာ ချည်းပဲ”

“ဆိုင်က ငါမရှိလည်း အရောင်းစာရေးမတွေ့ရှိမိတယ်၊ နင့်မှာသာ ဘယ်သူမှမရှိတာ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့အနားမှာ လူတွေကိုပြည့်လို့”

“အဲဒီလူတွေက အပေါ်ယံတွေလေ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဘာတွေခံစားနေရသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး”

“နင်ပဲသိတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ငါပဲ နင့်အကြောင်းအကုန်သိတယ်”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ငါတစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေပါရစေ”

“နင် နင့်မိဘတွေအတွက် စိတ်ပူနေတယ်မဟုတ်လား”

သူပြောလျှင် သူမထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘုရားရေ... သူမတို့၏ချို့တဲ့မှုကို လူတွေသိကုန်ကြပြီလား။

“နင့်မိဘတွေကို ထမင်းဟင်းချက်ပေးမယ့်သူမရှိလို့ စိတ်ပူနေတယ်မဟုတ်လား၊ မပူနဲ့၊ ငါ မနက်ပြန်၊ ညပြန် ထမင်းချိုင့်ပို့ဖို့ ‘စေတနာထမင်းဆိုင်’ကို မှာထားလိုက်ပြီ”

တော်ပါသေးရဲ့။ တစ်ထစ်တော့ သူမစိတ်အေးရပါသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း နေအုပ်ဟာ အောက်သက်ကြွသားပါလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်... ငါ ဖေဖေတို့ကို စိတ်ပူနေတာ၊ ဒါပေမယ့်ဟာ... ငါလည်း ဆေးရုံက ဆင်းချင်လှပါပြီ၊ မနေချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ တာဝန်တွေရှိသေးတယ်”

သူမက ခိုလေးတစ်ကောင်လို ညည်းနေစဉ် ဒေါက်တာဆောင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလူနာကတော့ ဆေးရုံဆင်းဖို့ပဲကြံစည်နေတယ်ဗျာ၊ ကိုနေအုပ်၊ ခင်ဗျားတာဝန်ယူဗျာ၊ စန္ဒကူး ဆေးရုံက ဆင်းချိန်မတန်ဘဲမဆင်းရအောင် ခင်ဗျားတာဝန်ယူ”

“သူက သူမိဘတွေအတွက်စိုးရိမ်နေတာဗျာ၊ ဦးလေးကလည်း သတိမေ့တတ်တာကလွဲလို့ သန်မာပါသေးတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ နှလုံးသမားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်နေကောင်းပါတယ်၊ သူ့မှာ ပူတတ်လိုက်တာဗျာ”

“ဒါကတော့ အိမ်မှာ သူပဲရှိတာကိုး၊ ကဲ... ကျွန်တော် ဟိုဘက်ခန်းတွေသွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဒေါက်တာဆောင်းထွက်သွားလျှင် နေအုပ်ကိုလည်း စန္ဒကူးနှင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... နင်လည်းပြန်တော့၊ ငါ့မှာ တစ်နေ့လုံး ညှော်သည်တွေနဲ့စကားပြောနေရတာ၊ အိပ်ချင်ပြီ”

“မအိပ်နဲ့ဦး၊ ငါဝယ်လာတဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်လေး သောက်လိုက်ဦး”

“အောင်မယ်... လူကိုများ လူမမာကြီးကျလို့”

“နင့်မှာ အဖျားသွေးရှိတယ်လေ၊ ထမင်းစားလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“သူက ဒေါက်တာထက်တောင် တတ်နေသေးတယ်”

“ရင်ထဲကစေတနာတွေပါ၊ မရိပါနဲ့”

အဆမတန်လေးနက်နေသည့်နေအုပ်ကို ကျောခိုင်းပြီး စန္ဒကူးမေ တကယ်ပင်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

တော်ပြီ... ဘာမှမစားချင်တော့ဘူး။ သူမ ဘာကြောင့် ရင်တွေပြည့်နေမိပါလိမ့်။

❀ အခန်း(၁၀) ❀

နဖူးပေါ်လာတင်သည့်လက်နုနုကြောင့် မျက်ရည်များနှင့်ငိုရွှိက်နေမိသည့်စန္ဒကူးမေ အလန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိပါသည်။

သူ...။ ဒေါက်တာဆောင်း။

သည်နေ့ည သူ့ဂျူတီလား။ သူ့ဆေးရုံမို့ သူ့ကို အချိန်မရွေးတွေ့နေရတာလား။ ညကိုးနာရီကျော်ပြီဖြစ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်၊ အိမ်အောက်မေ့လို့လား၊ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

သူမ၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးများမှ မျက်ရည်များကို

လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်တို့သုတ်ပေးရင်း သူ့ဆိုလျှင် စန္ဒကူး၏ မျက်ရည်တို့ ပိုမိုကျဖြစ်သည်။

သူဟာ သူမ၏ရင်ကို မီးလိုပူစေပြီး ရေနင့်လည်း ငြိမ်းသတ်တတ်သူ။

သည်အခါ ရှဲခနဲမြည်သွားပြီး သူမ၏နုလုံးသားလေးများမှာ အဖျားဝင်သွားခဲ့ပြီထင်ပါသည်။

အကြင်နာတွေပေးစွမ်းတာလည်း သူ။

ဥပေက္ခာပြုရက်လွန်းတာလည်း သူ။

သူ့အကြင်နာတွေကို စန္ဒကူးမေ မယုံကြည်ဝံ့ပါ။

သူဟာ ယုန်ကလေးလို ချွေးညံ့သိမ်မွေ့နေရာမှ ကေသရာဇာခြင်သွေးကြီးလိုလည်း မာန်ဟောက် ကင်းပြတ်တတ်သူ။

သူမ၏ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်သုတ်ပေးနေသည့် သူလက်များကို သူမတွန်းထုတ်ပစ်မိသည်။

“ကျွန်မ ဆေးရုံကဆင်းချင်တယ်ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မမှာ ရောဂါကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်း အနားယူဖို့လိုအပ်တယ်၊ အဖျားလည်းရှိတယ်လေ”

“အို... အဖျားက နည်းနည်းလေးပါ၊ ကျွန်မရဲရင့်

ထဲမှာမှ မငြိမ်းချမ်းဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနားယူ နိုင်မှာလဲ”

“စကားသိပ်များတာပဲကွာ၊ လူကဖြင့် ကလေးရုပ် မပျောက်သေးဘူး၊ သိပ်ကြီးကျယ်ချင်တာပဲ”

“ဒေါက်တာအထင်လွဲနေပြီ၊ ကျွန်မလူကြီးကောင်း ကောင်းဖြစ်ပါပြီ၊ အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ကျွန်မ ရဲ့မိဘနှစ်ပါးအတွက် ကျွန်မရှိမှဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီလောက်စိတ်ပူနေရင် မင်းတစ်သက်လုံး ယောက်ျားမယူတော့ဘူးလား”

သူ့စကားက ဘာမှလည်းမဆိုင်း။ နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်သွားပြီး စန္ဒာကူးမေ ရှက်ရွံ့သွားခဲ့သည်။ သူမ ဆေတ္တငြိမ်သက်သွားမိပါသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အကြံ အစည်ကိုတော့ မလျှော့နိုင်ပါ။ အားမတန်လို့ ဖာန်လျှော့ နေရခြင်းပါပဲ။

လူနာကုတင်လေးပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး သူမအိပ် ချင်ယောင်ဆောင်နေမိပါသည်။

အို... ဒီအိပ်ရာတွေဟာ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေလဲ။ အနံ့တစ်မျိုးဖြင့် သူမကိုယစ်မူးစေတာတော့အမှန်။

သူမအိပ် ချင်ယောင်ဆောင် နေပေမယ့်လည်း

ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ စကားတွေဆက်ပြောနေခဲ့ပါ သည်။

“ကိုယ်ဝယ်ပေးတဲ့စက်ဘီးလေး ပျက်စီးသွားပြီ နော်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ နိမိတ်မကောင်းဘူးပေါ့၊ အေး လေ... လူဘာမှမဖြစ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

သူ့အသံက တစ်ကိုယ်တည်းညည်းတွားနေသည့် အသံ။

နိမိတ်တဲ့။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ နေအုပ်ကလည်း အတိတ်၊ နိမိတ်ကိုယုံကြည်ပြီး သူလည်း ယုံကြည်သည် ထင်ပါသည်။

“မင်းက လူချစ်လူခင်များသားပဲနော်၊ တစ်နေ့လုံး ဧည့်သည်မပြတ်ဘူး၊ နေအုပ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကတော့ အကဲဆုံးပဲ၊ သူနဲ့ဘာတော်သလဲ”

သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောချင်ပေမယ့် သူမ နှုတ်ပိတ်နေလို့မရတော့ပါ။ ကြံကြံဖန်ဖန်။ ဘာမှမတော် တာသိရက်နှင့် ဘာတော်သလဲတဲ့။

“ဘာမှမတော်ဘူး၊ ကျောင်းနေဖက်”

“ဪ... ကျောင်းနေဖက်လား၊ အရင်းနီးဆုံး မိတ်ဆွေပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်..သူက အားကိုးရတယ်”

သူမက အရွဲ့တိုက်ပြီးဖြေလိုက်လျှင် သူမလည်း ခပ်တည်တည်။

“မင်းက အားကိုးရတဲ့သူဆို ပစ်ပေါင်းလိုက်တယ် ပေါ့..ဟုတ်လား”

သူမကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူမ မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်မနေမကောင်းဘူး၊ နားချင်တယ်၊ ပစ်ပေါင်း တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာကိုပစ်ပေါင်းရတာလဲ”

“ဆောရီးကွာ..ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း အနားယူလိုက်ပါ”

သူထွက်သွားကာမှ စန္ဒကူးမေ စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားခဲ့သည်။ သူမကို ရင်ထဲမှာ အမြဲမြင်ချင်နေပေမယ့် တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေရ တာလည်း အံ့သြစရာ။

သူဟာ စကားပြောလျှင် ဆူးလှည်းကြီးလို ဟိုငြို၊ သည်ငြို ငြိတတ်လို့လား။

သို့မဟုတ် လူကို မလေးမခန့်နှင့် အပြစ်ရှာတတ် လွန်းလို့များလား။

မီးနှင့်ရေလို ဆန့်ကျင်ဘက်ဂုဏ်သတ္တိများ စုဝေး

နေသည်သူမို့ သူ့ကို စန္ဒကူး မယုံကြည်ဝံ့တာလည်းမဆန်း ပါ။

သူဟာ သူမကိုကြင်နာခဲ့တယ်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ လျစ်လျူရှုဖူးတယ်။

သူမအကြင်နာတွေကို သူမ၊မယုံကြည်ရဲပါ။

“နေအုပ်”

ညွှတ်တွေ့ချိန်ကုန်သွားပြီမို့ ဆေးရုံအဆောင်တံခါး ပိတ်ထားသည့်ကြားမှ သံကောကွက်မှာ မျက်နှာအပ်လာ သည့်နေအုပ်ကို စန္ဒကူးမေတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမအနီးသို့ကပ်လို့မရပေမယ့် အဆောင်ရှေ့ သံဇ ကာကွက်မှ လှမ်းကြည့်လို့ရ၏။

ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သူမ နေအုပ် အနားသို့သွားလိုက်သည်။ သံဇကာကွက်တွေခြားနေပေ မယ့် စကားပြောလို့ရ၏။

“နေအုပ်..ငါအိမ်ပြန်ချင်တယ်၊ နင်လိုက်ဖို့”

“ဟာ..နင်ကလည်း ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့နေလိုက်ပါဦး၊ ဘာလဲ..အိမ်ကိုစိတ်မချလို့ လား”

“ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ လိုက်ပို့စမ်းပါ၊ နင်စောင့်နေ၊ ငါထွက်လာခဲ့မယ်..ဒါပဲ”

နေအုပ်ခေါင်းကုတ်နေသော်လည်း စန္ဒကူးမေ၏ စိတ်တွေ တက်ကြွနေ၏။ အလကား.. ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့်။

ကိုယ်က ကားတိုက်မှုအတွက် အမှုလုပ်မည်သူလည်းမဟုတ်။ ကျိုးတာပဲတာလည်းမဟုတ်။ အနာရှိန်နှင့် ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေတာလောက်ကတော့ ပါရာစီတမောသောက်.. ပျောက်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး စန္ဒကူးမေ ယူသင့်ယူထိုက်သည့်ဆေးလေးများကိုသာ ယူလိုက်သည်။

သူမက လူလုံးချည်းပဲ ဆေးရုံတက်နေသူမဟုတ်ပါလား။

ခပ်တည်တည်ဖြင့် သူမထွက်လာသည့်အခါ နေအုပ်ကို အဆောင်ရှေ့မှာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဟာ.. တော်ကြာ ငါ့ကို အမှုပတ်နေပါဦးမယ်.. ဟိုဒင်း”

“အမှု.. ဘာအမှုလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆေးရုံကခိုး

မင်းတာ ဘာအမှုဖြစ်ရမှာလဲ၊ နင်လိုက်မပို့လည်းနေ၊ ငါ့ဘာသာကားငှားစီးပြီးပြန်မယ်”

“နင်ဟာလေ.. သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ တကယ့်တဖွတ်ထိုးတဖောက်ကန်းပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

သူမပိတ်အော်လိုက်လျှင် နေအုပ်တွန့်သွားပြီး စောဒကမတက်ဝံ့တော့ပါချေ။

အနွေးထည်ပပါသည်စန္ဒကူးမေကို သူ့အနွေးထည်တစ်ထပ်ချွတ်ပေးပြီး ဆိုင်ကယ်စက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

ကိစ္စတော့မရှိတန်ရာပါဘူး။

ဆေးရုံခိုးဆင်းလို့ တရားစွဲမယ့်သူလည်း မရှိလောက်ပါဘူးလေ။

❀ အခန်း(၁၁) ❀

ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်လောက်ပဲ နေမကောင်းဖြစ်
ဖြစ် ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ မျက်စိရွှေမှောက်မှာမို့ စန္ဒကူး
စိတ်အေးချမ်းသာရပါသည်။

ဖေဖေပြုတ်တိုက်သည့်ဆန်ပြုတ်ကလေးကို ပူပူ
မှုတ်သောက်ပြီး မေမေအနားမှကပ်အိပ်နေရတာ ဘယ်
လောက်အိပ်ပွယ်ရှိလိုက်ပါသလဲ။

မိနှင့်ဖ၏ အကြင်နာ၊ မေတ္တာရိပ်မှာ ကလေးလေး
သဖွယ် စိတ်ချမ်းသာရင်း စန္ဒကူးမေ အနားယူနေရပါသည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နားလိုက်ရလျှင်တော့
ပွန်းပဲ့ရှနာလေးတွေ ပျောက်သွားမှာပဲ။ ကိုယ်ပူလည်းကျ
သွားမှာပဲ။

ဆေးရုံမှ ယူလာသည့် ဆေးများကို သောက်ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆေးကုနေရပေမယ့် သူမအားမငယ်။

ဘယ်လောက်အေးချမ်းလိုက်သလဲ။ မျက်စိအေး
နားအေး။ ဘယ်သူမှလည်းမလာတော့ဘူးပေါ့။

အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ ဈေးသည်များထဲမှ လိုချင်
တာလည်းဝယ်လို့ရသည်။

လောလောဆယ် ဆေးဖိုးပေးထားသည့်ပိုက်ဆံများ
လည်းရှိသည်မို့ ဈေးဝယ်စားလို့ရနေတာပါပဲ။ စိတ်တော့
ပကောင်းဘူးပေါ့။

တစ်နေ့လုံး အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာနှင့် သူမတို့
သားအမိ၊ သားအဖများ စိတ်ချမ်းသာနေကြရသည်။

“ဟော”

ညနေစောင်းလျှင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာပြီး ဒေါက်တာဆောင်းဆင်းလာသည့်အခါ စန္ဒကူးမေ
ထိတ်ခနဲဝမ်းသာ။ ပြီးမှ ကြောက်ရွံ့သွားရပါသည်။

သူဆူတော့မှာပဲ။ ဆေးရုံကနီးဆင်းလာခဲ့မိသည်မို့
စန္ဒကူးမျက်နှာပူနေမိပါသည်။

သူက ခပ်တည်တည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာခဲ့
ပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေထိုင်နေသည့် ဆက်တီဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်

လိုက်သည်။ ပြီး သူ့လက်ထဲမှ စားစရာအထုပ်များကိုလည်း
မေမေ့ထံသို့ပေးလိုက်သေး၏။

သူ့ဆူမည်အသံများကိုနားစွင့်ပြီး စန္ဒကူးမေ ကြို
တင်ကြောက်ရွံ့နေသော်လည်း သူ့ထံမှ ဘာသံမှထွက်
မလာခဲ့ပါ။

သူမလဲလျောင်းနေသည့်အိပ်ရာသို့ ညင်သာစွာ
ရောက်လာခဲ့သည်။

“လူ့ဆိုးမ”

သည်တစ်ခွန်းပဲပြောပြီး ဆေးအိတ်ဖွင့်ကာ သူ
စမ်းသပ်ကုသနေသည့်အခါ စန္ဒကူးမေ အလိုလိုဝမ်းနည်း
လာခဲ့သည်။

ဆူလိုက်၊ မာန်လိုက်ပါလားသူရယ်။ အခုတော့
သူမအတွက် စိတ်ထဲမှာခံစားနေရသည့်သူ့အသွင်က
သနားကြင်နာစဖွယ်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူ့လုပ်ကိုင်ကုသနေသမျှ
အနားမှငေးကြည့်ရင်း သူမကို အပြစ်တင်နေခဲ့သည်။

“သမီးက တဖွတ်ထိုးဆန်တယ်၊ ဆေးရုံက ဆင်း
ပြေးလာရတယ်လို့ကွယ်၊ ရောက်ကတည်းက ကိုယ်ပူနေ
တာပါပဲ”

“လူ့ ဘယ်လိုပြန်လာခဲ့သလဲ”

“နေအုပ်လိုက်ပို့တာ၊ သူက နေအုပ်ကိုတော့
အသေနိုင်တယ်လေ”

“ဪ”

သူမကို စမ်းသပ်ကုသနေသည့်သူ့လက်ကလေး
တွေ တုန်ယင်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ စန္ဒကူးရင်ထဲမှာ
နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရပါသည်။

စောစောကရွှင်လန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး
နားလည်ရခက်လောက်အောင် ညှို့မှိုင်းသွားခဲ့ပြီး စကား
တစ်ခွန်းမျှလည်း မပြောပါတော့ချေ။

ထို့နောက် မေမေ့ကိုလည်း စမ်းသပ်ကုသပေးပြန်
သည်။

သူ့အလုပ်များပြီးစီးသည်အခါ ညှစ်နာရီခန့်ရှိပေပြီ။
သူက မပြန်သေးဘဲ ညှစ်ခန်းမှာခေတ္တထိုင်နေလျှင် စန္ဒကူး
တို့သားအဖများလည်း သူ့အနားမှာ ဝိုင်းထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာဝန်လေး ထမင်းမစားရသေးဘူးထင်တယ်၊
ဒီမှာစားသွားပါလား”

မေမေ့စကားက ဒေါက်တာဆောင်းကို ဒီမှာစားစေ
ချင်သည့်ပုံ။ ဖေဖေကလည်းထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်.. ဆရာဝန်လေး ဒီမှာစားပါ။ သမီး ထမင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်ပါ”

“နေပါစေ.. ကျွန်တော်မစားတော့ပါဘူး”

သူက အားနာစွာငြင်းပေမယ့် သည်တစ်ခါတော့ စန္ဒကူးမေ သူ့ကို တကယ်ပင် ထမင်းကျွေးချင်လှပါသည်။ ကျွေးစရာလည်းရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

နေ့လည်က တောသည်လာသဖြင့် ဝက်သားဆီပြန် ချက်ထားတာရှိသည်။ နောက် ငါးခွကြော်လည်းရှိသည်။ ဟင်းချိုကလည်း မကျည်းရွက်ဟင်းချို၊ နောက် ငံပြာရည် ဆီသတ်။

မွေးကတည်းက သိမ်မှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ ဟင်း မကောင်းဖူးပါဘူး။

စန္ဒကူးမေ ထိုင်နေရာမှထလိုက်သည်။ သူမ နေမကောင်းဘူးဆိုတာလည်း အနာရှိန်ကြောင့် ကိုယ်ပူရုံ ပဲမဟုတ်လား။ ကိစ္စမရှိလှပါ။

“အိမ်မှာထမင်းစားသွားပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတို့ စိတ်ကောင်းအောင် ထမင်းစားဖြစ်အောင်စားလိုက်ပါနော်”

စန္ဒကူးမေ၏အသွင်က တကယ့်ကိုစားစေချင်သည့်

ပုံစံဖြစ်နေလျှင် ဒေါက်တာဆောင်း ထမင်းစားဖို့ထလိုက် သည်။

သူ ခြေလှမ်းနေနေဖြင့် မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွား လျှင် စန္ဒကူးမေက ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းပွဲပင်ပြင်နေပေ ပြီ။

ချက်ချင်းပင်နွေးလိုက်သည့် ဟင်းတွေကလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်။

သူမ၏မျက်နှာကလည်း ရှေးခေတ်က ဘုရားရှင် ကို ဆွမ်းကပ်ခွင့်ရတော့မည့် ဝိသုဒ္ဓါကျောင်းအမကြီး အသွင်။

ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး သူမကိုအေးဆေးစွာပင် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်နေ မိသည်။

မိန်းမစိတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဟိုတစ်နေ့ ကတော့ ထမင်းကျွေးရမှာစိုးလို့ ခြံထဲဆင်းနေပြီး သည်နေ့ ကျမှ ဘယ်အတွက် ထမင်းကျွေးချင်ရပြန်သလဲ။

“ထိုင်ပါဒေါက်တာ၊ ထမင်းသုံးဆောင်လို့ရပါပြီ”

နူးညံ့သောမျက်နှာနှင့် ကြည်နူးနေပုံကြောင့် ဒေါက်တာဆောင်းအံ့သြရပြန်သည်။

ငါ့ကို တော်တော်ထမင်းကျွေးချင်နေတာပဲ။ သူကလည်း ထမင်းတော်တော်ဆာနေသည်မို့ ထမင်းကို စတင်စားလိုက်ပါသည်။

“အဲ...”

ဒီကောင်မလေး တော်တော်ဟင်းချက်ကောင်းတာပဲ။ အစပ်အဟပ်တည့်တယ်။

ရိုးရိုးလေးချက်ထားသည်ပင်ဖြစ်စေ ဝက်သားနီချက်၊ ငါးခူကြော်၊ ငံပြာရည်ဆီသတ်၊ ဟင်းချိုတို့စရာတို့နှင့် စားလို့တော်တော်ကောင်းပါသည်။

ထမင်းစားလို့ အတန်ငယ်အဆာပြေမှ အနားမှာရပ်ပြီး သူလိုတာလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ကြည့်နေသည့် စန္ဒကူးမေကို ထိုင်ဖို့ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“ထိုင်”

သူက ထိုင်ဆိုတော့လည်း သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ သူမဝင်ထိုင်၏။

ခုတော့လည်း ကျိုးနွံ၊ နူးညံ့လို့။ သို့သော် စန္ဒကူးမေ ခေါင်းမာတာ၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တာ သူသိပြီးပေပြီ။

“ဟိုနေ့ကတော့ ထမင်းမကျွေးချင်လို့ရှောင်နေပြီး

ဒီနေ့ကျမှ ထမင်းကျွေးချင်နေတာအံ့ဩတယ်၊ ဘာလဲ... သဒ္ဓါစိတ်က အခုမှပေါက်တာလား”

သူမေးခွန်ဆာတည့်တိုး။ စန္ဒကူးမေ သွယ်ဝိုက်ပြီး မဖြေချင်။ ဒီလောက်မသိတတ်သူကို တည့်တည့်ပြောရုံပါပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုနေ့က ဘာမှကျွေးစရာမရှိလို့ပါ။ ဒီနေ့တော့ ကျွေးစရာရှိတယ်လေ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာကို စေတနာရှိပါတယ်”

သူမက တည်ငြိမ်စွာနှင့်ပြန်ဖြေလျှင် ဒေါက်တာဆောင်း အံ့ဩရပြန်၏။

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းကို ဒီလောက်ဆင်းရဲမယ်မထင်ပါဘူး၊ မင်းမိဘတွေပြောတော့ ကြက်သားဟင်းရှိတယ်ဆို”

“လူကြီးတွေကတော့ ဟင်းရှိသေးတယ်မှတ်တာပေါ့၊ တကယ်က နည်းနည်းလေးပဲဝယ်ချက်နိုင်ပြီး သူတို့ကို အကုန်ကျွေးလိုက်တာပါ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ထမင်းစားမယ်ဆိုရင် ကြုံပြောထားပါ၊ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးထားပါ့မယ်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဒေါက်တာ

ဆောင်း ထမင်းဆက်စားနေသည်ကိုသာ စန္ဒကူးမေကြည့်
နေမိသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပြောချင်နေသည်ပုံ။ ထမင်း
စားပြီးသော်လည်း ထမင်းစားပွဲမှမထသေးဘဲ ဟင်းချို
သောက်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်၊ ချိုတုံ့ချတုံ့လုပ်လိုက် ဖြစ်နေ
လေ၏။

စန္ဒကူးမေ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သူ့ကို
ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ သူက မျက်လွှာချထားသလိုဖြစ်နေ
သည်ကိုး။

သည်လိုနေရာမှ စန္ဒကူးမေကို သူ့လှမ်းကြည့်လျှင်
သူမမှာ သူ့ခိုးလှူမိသည့်နယ်။ ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားရ
ပြန်ပါ၏။

“စန္ဒကူးမေကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“နေအုပ်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလား ဟို...
ချစ်သူတွေလား”

သူ့အသံက အဖျားခတ်ပြီး တုန်ယင်နှစ်ဝင်သွားပါ
၏။ စန္ဒကူးမေမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပန်းရောင်ပေါက်အောင်
ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရပါသည်။

သူကလည်း မျက်နှာပြောင်ရှင်းနှင့် ချောမွတ်ဝင်းပ
နေသည့် စန္ဒကူးမေ၏အလှနှင့် ကျက်သရေကို ငေးကြည့်
နေလေသည်။

ရှင်းသန့်သောမျက်နှာလေးက ဝင်းပဖြူနုနေသလို
မျက်လုံးတောက်တောက်လေးများက ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်
ပု ရေအိုင်လေးတွေနယ်။ နှာတံလှပုံလေးနှင့် နှုတ်ခမ်း
ဖူးဖူးလေးများ ပန်းရောင်ဖြစ်နေပုံကအစ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီ
ကားတစ်ချပ်ပါပဲ။

မျက်တောင်ကော့လေးများကို သူမ ပူးယက်ငုံ့ချ
ထားလျှင် ဒေါက်တာဆောင်းရင်မောရပါသည်။

ဘယ်လိုဖြေလိုက်မှာလဲကွယ်။ ကိုယ့်ရင်တွေ ပူ
လောင်လိုက်တာ။

“သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မူလတန်းထဲက တစ်ကျောင်း
ထဲ၊ တစ်ခန်းထဲနေခဲ့ကြရတဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

“ဒါဆို အရမ်းရင်းနှီးမှာပဲနော်၊ သူကလည်း အရမ်း
ဂရုစိုက်မှာပဲနော်”

“သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ သူငယ်ချင်းလောက်ပဲပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်...”

သူမယုံကြည်နိုင်ပါ။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းသည့် စန္ဒကူးမေကို နေအုပ်ဟာ မချစ်ဘဲနေမတဲ့လား။

ကိုယ်က သူ့ကိုသိပ်ချစ်သွားမိပေမယ့် နေအုပ်ချစ်သူဖြစ်နေလျှင်...။

ဟင့်အင်း... ဒေါက်တာဆောင်းရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေသလို ပူလောင်ခံစားရပြန်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နေအုပ်ဟာ မင်းကိုမချစ်ဘဲနေမတဲ့လား၊ ဟိုနေ့ကပဲ ပန်းထုပ်ကို အတင်းဆွဲယူသွားခဲ့ပြီ၊ နောက် စန္ဒကူးဆေးရုံတက်တော့လည်း ပြန်တယ်မရှိဘူး”

သူက အတင်းစွပ်စွဲနေသည့်အခါ စန္ဒကူး စိတ်အချဉ်ပေါက်မိသည်။ ဒီလောက်ဖြစ်နေသူကြီးကိုလည်း ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ချင်ပါ၏။

သူ့စကားကို ရှင်းချက်မပေးတော့ဘဲ သူစားပြီးသွားသည့်ထမင်းဝိုင်းကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာသိမ်းနေလိုက်သည်။ သူ့ကိုမကြည့်တော့။

အတန်ကြာလျှင် သူမသိမ်းဆည်းဆေးကြောလို့ပြီးသွားပါ၏။ သည်တော့မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ၊ မူလနေရာမှာ ငူငူကြီးတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဘုရားရေ... သူနဲ့ကိုယ်တွေ့တာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသေးလို့လဲ။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာလည်း သူဟာ တော်တော်ပဲ နိုင်နိုင်မြဲမြဲအမြစ်တွယ်လျက်နေလေပြီ။

သူလည်း ဒီလိုပဲလား။

“လာပါဦးစန္ဒကူးမေ၊ ကိုယ့်ကို မီးလောင်တိုက်သွင်းမပစ်လိုက်ပါနဲ့”

“ရှင်”

သူ့စကားက ပြင်းထန်လွန်းသော်လည်း သူ့အသွင်က တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေသည်မို့ စန္ဒကူးမေ သူ့အနားရှိကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရပါသည်။

သူ့ကို မနှိပ်စက်လိုပါ။ သူ့ကို အသက်ရှည်ရာ၊ အနာမဲ့ကြောင်း ဆုတောင်းပေးနေမိသူပါ။

“ကိုယ်ယုံကြည်အောင်ပြောစမ်းပါ စန္ဒကူးရယ်၊ ကိုယ့်ရင်တွေပူလွန်းလို့ပါ”

အာ... သူ့စကားတွေက ဘယ်လိုလဲ။ ဒါ ဆရာဝန်ပြောတဲ့ လူပျိုစကားလား။ သူမ၊ ရှက်ပေမယ့် သူ့စကားတွေကို အားပေးအားမြှောက်မပြုနိုင်။ ချော်လဲရောထိုင်မလုပ်နိုင်။

“ဒေါက်တာ့စကားတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မစကားကို ညာမပြောတတ်ဘူး၊ သူနဲ့ ကျွန်မဟာ ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ဒေါက်တာယုံတာ မယုံတာကတော့ ကျွန်မမတတ်နိုင်ပါဘူး”

“သူဘက်ကရော...”

စန္ဒကူးမေ တွေခနဲစဉ်းစားရသည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်းပဲပြောလိုက်သည်။

“သူကတော့...”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ကိုယ်ဆက်မကြားချင်ဘူး”

ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် သူအိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားလျှင် စန္ဒကူးမေထိတ်လန့်ရသည်။

သူဘယ်လိုထင်သွားတာလဲ။ အို...ငါကရော သူအထင်လွဲမှာ ဘာလို့ဒီလောက်ကြောက်နေရတာလဲ။

သူမ အိမ်ရှေ့သို့မရောက်မီ ဒေါက်တာဆောင်း၏ ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး အင်အားတွေအားလုံး စုပ်ယူခံလိုက်ရသလို နုံးချည့်သွားပြီး မျက်ရည်တွေဝိုင်းအိလာသည်။ စန္ဒကူးမေ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ပြေးခဲ့ရပါတော့သည်။

❀ အခန်း(၁၂) ❀

နှစ်ရက်မျှကြာလျှင် စန္ဒကူးမေ ကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ပန်းများလည်း ခြံထဲမှာပင်ရောင်းသဖြင့် သူမမှာ အလုပ်သိပ်မရှုပ်တော့ပါ။

စက်ဘီးလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာစီးပြီး ကျောင်းသွားရာလမ်းတစ်လျှောက် မျက်စိဝေပြီးရှာမိတာ ဒေါက်တာဆောင်းကိုလား။

သူမလာတာ အင်းလေ...သူ့ကိုမတွေ့ရတာ နှစ်ရက်ရှိပါပြီ။

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် သူမသည် သူငယ်ချင်းလည်းမဟုတ်၊ မိတ်ဆွေလည်းမဟုတ်၊ ချစ်သူလည်းမဟုတ်ကြ

သဖြင့် တစ်နေ့တစ်ခါတွေ့စရာလည်းမလို။ သူကလည်း မလာ။

သို့သော် သူ့မမျှော်နေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ရင်ထဲမှာ အဆွေးကြီးဆွေးရင်း အရှက်ကြီးရှက် နေမိပေမယ့် စန္ဒကူးမေ၏မသိစိတ်မှ သူ့ကိုမျှော်နေမိစမြဲ။

ယခုလည်း စက်ဘီးလေးကိုငုံနင်းနေရပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူမ မသိမသာရှာနေမိပါသည်။

ဒေါက်တာလေးရယ်... ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာ၊ မိန်းမကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်ခါတဲ့။

ရှင်မသိဘူးလားကွယ်။

အေးလေ... သူ ငါ့ကိုမကြိုက်လို့နေမှာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် နေအုပ်နှင့်များ အထင်လွဲမှားနေသလား။

သူမဝမ်းနည်းနေမိခိုက် သူမ၏စက်ဘီးရှေ့မှာ နေအုပ် ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်မည်။

“ဟေ့... စန္ဒကူး၊ နင်ကျောင်းတက်နိုင်လို့လား၊ နုလန်ထ... စက်ဘီးနဲ့ကျောင်းသွားရမှာ မောပါတယ်၊ ငါလိုက်ပို့မယ်နော်”

“ထွင်ပြီ... ဟေ့ကောင် ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့နွား အဲလေ... ခွေး”

သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မကြားတကြား လှမ်းနောက်၏။ စန္ဒကူးစိတ်ဆိုးမိသည်။

“ရတယ်နေအုပ်၊ လိုအပ်ရင် ငါအကူအညီတောင်းတာပဲမဟုတ်လား၊ အခု ငါနေကောင်းနေပြီ၊ စက်ဘီးနင်းနိုင်တယ်”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး သူမ စက်ဘီးကိုခပ်ပြင်းပြင်းနင်းထွက်လာခဲ့လျှင် လမ်းဘေးမှာ နေအုပ် အကြောင်သားကျန်ခဲ့လေ၏။

နင်းထူသည့်လမ်းမတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ သူမစက်ဘီးနင်းလာခဲ့စဉ် သူမ၏အနားသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကပ်ရပ်လာခဲ့၏။

“နေအုပ်”

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကြိုးအော်ပစ်လိုက်မိစဉ် ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကိုဖွင့်လိုက်သည့် ဒေါက်တာဆောင်းကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် စန္ဒကူးမေ အားနာသွားမိသည်။

နောက် ပျော်ရွှင်သွားမိသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းနည်းစိတ်ကလည်း ထပ်ချပ်မကွာ။

ချစ်ခြင်းဆိုတာ လူကိုရူးသွပ်စေပါတယ်။

ချစ်ခြင်းကြောင့်ပဲ လူတွေဟာ ဝမ်းနည်းတတ်တယ်။ ဆွေးမြည်တတ်တယ်။ နောက်ပြီး ပျော်လည်း ပျော်ရွှင်တတ်ကြပါတယ်။

“စန္ဒကူး”

သူမ၏စက်ဘီးကိုလက်ကလေးများကို သူ့အုပ်ကိုင်လျှင် နွေးထွေးသည့် သူ့လက်နုနုများအောက်မှာ သူမ၏လက်တွေကအေးခဲလျက်။

“မကျန်းမာသေးဘူး၊ ကျောင်းမတက်သင့်သေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ...”

သူ့ရှေ့မှာ စန္ဒကူး၏စကားလုံးတွေ ဆွံ့အပျောက်ကွယ်နေခဲ့လျှင်...

“ကောင်းပြီ... ကျောင်းမတက်မဖြစ်မို့ တက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း စက်ဘီးနင်းဖို့ မသင့်တော်သေးဘူး”

“ဟို...”

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်နော်၊ စက်ဘီးကို ဟိုရှေ့က အိမ်မှာအပ်ခဲ့မယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်တို့ဆေးရုံက နာရီတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်”

လမ်းဘေးကအိမ်မှာ စက်ဘီးကိုသွားအပ်ပြီး သူစီစဉ်နေလျှင် စန္ဒကူးမေ ငြိမ်သက်စွာနာခံနေမိသည်။

သူမအတွေးထဲမှာ နေအုပ်ကိုလှမ်းမြင်နေမိပါ၏။

ခုကျတော့ ဘာလို့မငြင်းတော့သလဲ။

“တက်လေ”

သူက ဖေးမပွေ့ချီတော့မတုတ်။ လက်ကာပြပြီး စန္ဒကူး ကိုယ့်ဘာသာတက်ရသည်။ သူမ၏နှုတ်ကတော့ စကားလုံးများ မပီမသများနှင့် ညည်းတွားမိပါသည်။

“ကျွန်မရဲ့မူက သူတစ်ပါးကို အားမကိုးချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်၊ ကျွန်မတို့ သူစိမ်းတွေပဲနော်”

သူက ဆိုင်ကယ်ကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ကိုယ်က စန္ဒကူးအတွက် သူတစ်ပါးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“အင်း...”

သူမ၏‘အင်း’က ညည်းတွားသံမျှသာ။ ညင်သာသည့်ဆိုင်ကယ်သံလေးကလည်း ကတ္တရာလမ်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း။

အို..လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး ပန်းခင်းထားသလိုပါပဲ ကွယ်။

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဖျတ်ခနဲဝင်းပကုန်ကြတယ်။ ရင်ခုန်သံတွေကတော့ မီးရှူးမီးပန်းလို တဖြောင်းဖြောင်းဆူညံလို့။

သူသိသွားမှာစိုးသဖြင့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ဖိရင်း သူမအနေကျ နေမိလျှင် သူက နူးညံ့စွာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စန္ဒကူး.. ပြုတ်ကျမယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုင်ထားပါ။ ကျွဲဖြစ်မှတော့ ရွံ့ကိုမကြောက်ပါနဲ့ကွယ်”

သူ့စကားအဓိပ္ပါယ်က ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူမကပဲ ကျွဲဖြစ်ရဦးမတဲ့။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သူတစ်ပါးတွေနဲ့ ဆိုင်ကယ်မစီးချင်တာ”

“နေအုပ်”

“အို.. သူကလည်း မလွဲသာ မကင်းသာမှစီးတာပါ။ တစ်သက်လုံးမှ တစ်ခါနှစ်ခါပဲစီးဖူးတယ်”

“သိတယ်.. စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိတယ်လေ”

“ဟင်”

“အကုန်ကြားတယ်၊ ရှင်းသွားပြီ၊ ဒါကြောင့်လိုက်လာတာ၊ နောက် ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှမစီးနဲ့တော့”

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်တယ်.. ဆိုင်တယ်”

ကျောင်းရှေ့သို့ရောက်လာပြီမို့ စကားရပ်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်စက်သတ်လိုက်လေ၏။ သူက ကျောင်းပေါက်ဝတွင်မက ကျောင်းထဲထိဝင်ဖို့ပြင်သည်။

“တော်ပြီ.. ပြန်တော့”

“ညနေလာကြိုမယ်၊ ၃ နာရီနော်”

“အပိုတွေ.. ရှင်လည်းမအားဘဲနဲ့”

“စန္ဒကူးထက်ပိုပြီး ဘယ်အရာကမှ အရေးမကြီးပါဘူး”

သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး စန္ဒကူးကျောင်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏မျက်နှာက မအီမလည်။

မိန်းကလေးစိတ်ဆိုတာ အခက်သားပါပဲ။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာလည်း ခက်ပါသည်။

ဒေါက်တာဆောင်းကို ရင်ထဲမှ တွယ်တာမြတ်နိုးမိပေမယ့် သူမတွဲလည်း မတွဲချင်။ ချစ်လည်း မချစ်မိချင်ပါ။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ချစ်မိသူနဲ့ လက်ထပ်မိသူ
ဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သင့်တယ်။

မိန်းကလေးဆိုတာ မျက်နှာမများသင့်ဘူး။

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် သူမ၏ဘဝသည် နီးစပ်မည်
လည်းမထင်။

ဘာမှမသေချာ၊ မရေရာသေးဘဲနှင့် သူ့ဇွတ်တရွတ်
လုပ်ပုံကြောင့် လူတွေ၏အမြင်မှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး ချစ်ဖွဲ့
ဝင်သည်ဟုထင်ကုန်ကြတော့မည်။

မိန်းမသားဆိုတာ လက်ထပ်မည့်သူကိုမှ ချစ်ရမှာ
ပေါ့။

လက်ထပ်ဖို့မသေချာသည့် ဒေါက်တာဆောင်းကို
စန္ဒကူးမချစ်သင့်။ အခွင့်အရေးမပေးသင့်။

ရင်ထဲမှာချစ်မိသွားတာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ရင်
ထဲမှအပူ လူမသိအောင် သူမထိန်းသိမ်းရလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ဒေါက်တာဆောင်း၏လိမ္မာပါးနပ်မှု
ကြောင့် သေသေချာချာလည်းမဆွေးနွေးရသေးဘဲနှင့် သူမ
သည် သူ့ရည်းစားဖြစ်သွားပြီတဲ့လား။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာခါယမ်းရင်း စန္ဒကူး ကျောင်း

ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့လျှင် အခန်းထဲမှဆရာမများက ပိုင်း
ဝန်းကြိုဆိုနောက်ပြောင်ကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာသလဲဟေ့၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး
က တကယ်ပဲလိုက်တယ်နော်”

“မြင်မြင်ချင်းချစ်သွားကြတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ဘယ်ဘဝကတည်းက ရေစက်လဲဟင်”

“ကားတိုက်မိတုန်းကလည်း သူပဲကယ်ခဲ့၊ ဆေးရုံ
တင်ခဲ့တာနော်၊ ဪ... ဖူးစာ... ဖူးစာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဆို နေအုပ်ကို နီလာရပြီဟေ့၊
အနှောင့်အယှက်မရှိ၊ ကန့်ကွက်မဲမရှိ”

“အောင်မာ... ငါက သူများမလိုချင်မှ နေအုပ်ကို
ရ၊ ရမှာလား၊ နင့်နေအုပ် နင့်ဘာသာယူ”

နောက်ဆုံးတွင် ကေသီဦးနှင့် နီလာမာတို့၏
စကားရည်လုပွဲက ရန်ပွဲနှင့်ပင်ပြီးဆုံးရစမြဲ။

စန္ဒကူးမေကတော့ ရှင်းချက်ကို ပျာပျာသလဲထုတ်
ပါသည်။

“စန္ဒကူးနေမကောင်းသေးလို့ အမြင်မတော်လို့
လိုက်ပို့တာပါ၊ အရမ်းမပြောကြပါနဲ့ရှင်၊ သူဟာ ကျွန်မရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ပါ”

“အစတော့ ဒီလိုပဲငြင်းကြတာပေါ့၊ နောက်ကျရင် ပေါ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခုကတည်းက ဖြောင့်ချက်ပေးပါ ဒေါ်စန္ဒကူး”

ဒေါ်ဝင်းမွန်ကတော့ စန္ဒကူးဘက်မှ ကာကွယ်ပေး ရှာသည်။

“ဆရာဝန်လေးက သဘောကိုကောင်းတာဟဲ့၊ ဒီမြို့မှာ သူ့ဆိုင်ကယ်မစီးဖူးတဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ”

သည်စဉ် ဆရာကြီးဝင်လာပြီး ခေါင်းလောင်းထိုး သဖြင့် လူစုကွဲသွားလေသည်။

အခန်း(၁၃)

“စန္ဒကူးကို မမ ကိုယ့်ညီမအရင်းလိုခင်လို့ သတိ ပေးတာနော်၊ ဒေါက်တာဆောင်းနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြ ပြီလား”

“ရှင်”

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်မှာ ဒေါ်ဝင်းမွန်က စန္ဒကူး ဖော်စာသင်ခန်းသို့လာပြီး ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီး လျှင် ဒေါ်ဝင်းမွန်၏လက်ဖက်သုတ်ကို သူမတို့ ဆက်စား ဖြစ်ကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးမမ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာသတင်းတွေ ကြားလို့လဲ”

“ဘာသတင်းမှမကြားပါဘူးကွယ်၊ အမြင်ကိုကြည့်

ပြီး မေးမိတာပါ။ ဒေါက်တာလေးက ညီမကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အရမ်းသိသာတယ်၊ ညီမ ကားတိုက်မိလို့ သတိမေ့နေတုန်းကလည်း မျက်နှာကိုပျက်နေတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြသေးပါဘူး”

“ဒါဆို နောက်ဖြစ်လာမယ့်သဘောလား”

ဒေါ်ဝင်းမွန်၏အမေးကို စန္ဒကူးမဖြေတတ်တော့ပါ။ သူမအပေါ်မှာ အစ်မတစ်ယောက်လို အမြဲစိုးရိမ်ပူပန်တွေးတောပေးတတ်ရှာသည့် ဒေါ်ဝင်းမွန်ကိုသာ သူမငေးကြည့်နေမိ၏။

အသားဖြူဖြူ၊ ပုပုဝဝနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ဒေါ်ဝင်းမွန်သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ကြုံတွေးထားရတာပဲညီမ၊ အဲဒီလိုတွေးနိုင်လွန်းတာတောင် မလွယ်ဘူးလေ၊ အခုလည်း ဒေါက်တာလေးက ဒီမြို့မှာ ပေါ်ပြူလာမဟုတ်လား၊ သူက သွေးရိုးသားရိုးပင်လိုက်ပို့သည်ဖြစ်စေ ခဏခဏ သူ့ဆိုင်ကယ်ကိုစီးနေရရင် သူများတွေက ချစ်သူလိုပြောကြတော့မှာပေါ့”

စန္ဒကူးမှာ တုံ့ပြန်စရာစကားမရှိ။ သူပြောတာတွေဟာ ဟုတ်နေတာပဲမဟုတ်လား။

“တကယ်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင်၊ လက်ထပ်ဖို့ အထိရည်စူးရင်တော့ တွဲပေါ့ကွယ်၊ ဒါတောင် မမတို့မြို့က အေးလေ.. မိန်းမသားဘဝဆိုတာ အဖက်ဖက်က နစ်နာစမြဲပါပဲ၊ တွဲရုံတွဲပြီး လက်မထပ်ဖြစ်ကြရင် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်အတွက် အများကြီးနစ်နာတာပေါ့ကွယ်”

“သူနဲ့စန္ဒကူး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားမမ”

တိုင်ပင်သည်လား၊ မေးမြန်းသည်လား။ အစ်မတစ်ယောက်နယ် အားကိုးရသူမို့ စန္ဒကူးညည်းကွား မေးကြည့်မိပါသည်။

“ဒေါက်တာလေးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမိဘ၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သဘောတူမတူ၊ နောက် သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတော့ အလွှာဆိုတာတွေ ဘာတွေပါလာတတ်တယ်၊ အသေအချာဆွေးနွေးတာတောင် အညာမိတတ်၊ ဒုက္ခရောက်တတ်ကြပါတယ်၊ မမတုန်းကလည်း ဧကလာပ်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ထားခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ”

မျက်နှာလေးမှန်သွားပြီး ဆွေးမြည်သွားသည်
ဒေါ်ဝင်းမွန်ကို စန္ဒကူးငေးကြည့်ရပါသည်။

“သိပ်ချစ်ခဲ့ကြပေမယ့် နောက်ဆုံးကျ အလွှာတွေ၊
အဆင့်အတန်းတွေမတူတော့လည်း ကွဲခဲ့ကြတာပါပဲကွယ်၊
ညီမကို မမလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမရယ်၊ စန္ဒကူး အရမ်း
မဆုံးဖြတ်ပါဘူး၊ အနေအထိုင်လည်း ဆင်ခြင်ပါမယ်”

“အေးကွယ်... အဲ... နေအုပ်ကရော၊ သူ့ကြည့်ရ
တာ ညီမကို အရမ်းပျော်ဝင်ညွတ်နူးနေပုံပါလား”

“အလကားပါမမရယ်၊ နေအုပ်အကြောင်းလည်း
သိတဲ့အတိုင်း သူ စိတ်မဝင်စားတဲ့မိန်းကလေး ဒီမြို့မှာ
ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုတော့မပြောနဲ့ညီမရဲ့၊ သူကလူတွေကို ကူညီ
တတ်လို့ပါ၊ ညီမအပေါ်မှာတော့ သူ အလေးအနက်ထား
တာသိသာပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားကို တီးတိုးပြောနေကြပေ
မယ့် စန္ဒကူးရင်မှာ လှိုင်းထန်ရပါသည်။ ဒါဘဝအရေးပဲ
မဟုတ်လား။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။

အကောင်းဆုံးကတော့ အားမနာမှဖြစ်လိမ့်မယ်။

အလွှာမြင့်မားသည့် ဒေါက်တာဆောင်းကိုလည်း
မချစ်လို၊ မတွေ့လို။

နေအုပ်ကလည်း ဘာထူးလို့လဲ။

သူမမှာ ဥစ္စာနေဆိုလို့ အလုပ်ရှိသည်။ အဆင့်ပဲ
ရှိသည်။ နောက် အလယ်တန်းပြဆရာမလေးပေါ့။

နေအုပ်အမေကြီး ဘဝင်မြင့်တတ်ပါသည်။ တော်ရုံ
တန်ခုံလူကို လူလိုပင်မထင်။

သည်တော့ အပျိုကြီးလုပ်တာပဲကောင်းလိမ့်မည်။
ကိုယ်မှာလည်း မိအို၊ ဖအိုနှစ်ပါးနှင့်။

“မမရယ်... စန္ဒကူးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစဉ်းစား
ချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ အေးအေးနေသွားချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူတို့ဘက်က...”

“အဲဒါကတော့ ညီမဘက်ကငြင်းလိုက်ရင် ရပါ
တယ်၊ လွယ်ပါတယ်”

“မလွယ်ဘူးမမ၊ သူတို့က ရည်းစားစကားလည်း
ဖွင့်ပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ လူကို သူတို့ရည်းစားလို့ တံဆိပ်
ကပ်ချင်နေကြတာ”

“အဲဒါလည်း ယောက်ျားတို့ရဲ့မာယာတစ်ခုပေါ့၊

ညီမက လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ရှောင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူကောင်းလေးတွေပေမယ့် မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမနဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကိုစွန့်ပြီး ညီမဘက်ကိုလာနိုင်ကြပါ့မလား။ ယောက်ျားပါးစပ်၊ ယောက်ျားကတိကတော့ လွယ်လွယ်ပါပဲပေးကြမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးကျတော့ ညီမဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒကူးစက်ဘီးကျန်ခဲ့တယ်၊ ညနေကျ သူလာခေါ်ဦးမှာထင်တယ်”

စန္ဒကူးညည်းတွားမိလျှင် ဒေါ်ဝင်းမွန် သက်ပြင်းချလေသည်။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ တို့မိန်းမတွေကျဆုံးကုန်ကြရတာပဲ၊ နောက်အားမနာနဲ့သိလား၊ သူတို့ကိုတော်လှန်ပစ်”

ဒေါ်ဝင်းမွန်က အပျိုကြီးပီပီ ယောက်ျားမုန်းတရားဟောလေသလား။ သို့သော် သူထောက်ပြနေတာ အားလုံးမှန်သားပဲ။

သူတို့အားလုံးဟာ ပျော့ပျော့နဲ့နဲ့တဲ့ ကြောင်ချေးတွေချည်းပဲ။

နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးလို့မှမပြီးခင် နေ့လည်

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် သူမတို့လူစုခွဲလိုက်ကြရပါလေသည်။

“ဟောတော့”

ညနေကျောင်းဆင်းလို့ စန္ဒကူးကျောင်းဝင်းအပြင် သို့ထွက်ခဲ့လျှင် ကျောင်းပေါက်ဝမှာစောင့်နေသူ နေအုပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ညနေလာကြိုမယ်.. ၃ နာရီနော်” ဆိုသည့် ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ မပေါ်လာသေး။

ကေသီဦးနှင့် နီလာမာတို့၏ဆိုင်ကယ်များ ကျောင်းဝင်းထဲမှထွက်လာပြီး သူမတို့အနီးမှာရပ်သွားကြသည်။

“တယ်ဟုတ်နေပါလားစန္ဒကူး၊ မနက်တစ်ယောက် ညနေတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုမယ့်သူတွေကလည်း ရိုက်သတ်လို့တောင်မကုန်ပါလား”

“ဘာ.. ဘာ”

နေအုပ်၏အသွင်က မီးခဲနင်းမိသူနဲ့ ကေသီဦးမှာ ရယ်ရယ်မောမော။

“ဟုတ်တယ်လေ.. မနက်က စန္ဒကူးကို ဒေါက်တာ

ဆောင်းလိုက်ပို့တာ၊ အခု ညနေကျ နင်လာကြိုတယ်၊
ဘာလဲ.. ဒေါက်တာက နင့်ကို ဂျူတီလွှဲလိုက်သလား”

“လာမမ်းပါဟာ၊ ငရဲပန်းကို ရွှေပန်းထင်နေတဲ့သူ
ကို လွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

နီလာမာက ကေသီဦးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်
ပြီး နှစ်ယောက်သားထွက်ခွာသွားကြလျှင် နေအုပ်နှင့်
စန္ဒကူးသာကျန်ခဲ့ပါလေ၏။

နေအုပ်၏အသွင်က အလွန်အမင်းစိတ်ဆိုး၊
အလွန်အမင်းစိတ်ထိခိုက်နေသည့်အသွင်။

“နင်က ဘာသဘောလဲစန္ဒကူး၊ နင့်အမူတော်ကို
ဦးဆွေးဆံမြည့်ထမ်းချင်နေတဲ့ ငါ့ကိုတော့ လုံးဝဂရုမစိုက်
ဘဲ သူ့ကိုမှဂရုစိုက်တာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘာလဲ.. ဆရာ
ဝန်မို့ ဦးစားပေးလိုက်တာလား၊ နင့်ဆရာဝန်ဝင်ငွေလောက်
တော့ ငါလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး”

သူ့အသွင်က ရှူးရှူးရှားရှား၊ သို့သော် စန္ဒကူး
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါ။ စိတ်ရှုပ်တာပဲရှိသည်။

နှလုံးသားဆိုတာ လူတိုင်းအပေါ်ချစ်ဖို့မဟုတ်၊
သနားဖို့မဟုတ်။

သူ့အလိုအလျောက် ရင်ခုန်တတ်သည့်နှလုံးသား

သည် နေအုပ်နှင့်ကျ အေးတိအေးစက်။

“နင် ဘာတွေလာပြီးပေါက်ကွဲနေသလဲနေအုပ်၊ နင်
နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ သူငယ်ချင်း
လောက်ပေါ့၊ နင် ငါ့အမှုကို ဦးဆွေးဆံမြည့်ထမ်းရွက်
စရာလည်းမလိုဘူး၊ သူ့ကို ဆရာဝန်မို့ ဦးစားပေးတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာတွေ လာပြီးရွတ်ပြ
မနေနဲ့၊ ငါလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဖြင့် နင် သူ့ကိုချစ်သွားပြီလား”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို.. တက်၊ နင့်ကို ငါလိုက်ပို့မယ်”

နေအုပ်က ဆိုင်ကယ်ကို မြို့ဘက်သို့ပြန်လှည့်ရင်း
သူမကိုပြောလျှင် စန္ဒကူးတွေဝေရပါသည်။

သူ့လာကြိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လမ်းမအပေါ်
လှမ်းကြည့်တော့လည်း အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်။

နေမကောင်းပြီးစအချိန်ကြီးမှာ ခြေကျင်ပြန်သွား
လို့လည်းမဖြစ်သေး။

“ကဲပါ.. တက်ပါ၊ ငါနောက်လိုက်လို့ နင် အဝီစိ
မကျပါဘူး”

စန္ဒကူးသက်ပြင်းချရသည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှိုက်

တာ။ သူလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ။ နေအုပ်စိတ်ဆိုးမှာ မကြောက်ပေမယ့် သူစိတ်ဆိုးမှာ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ ငြိုငြင် မှာကိုတော့ စန္ဒကူး အလွန်စိုးရိမ်မိပါသည်။

“ငါ လမ်းမှာဝင်စရာတစ်အိမ်ရှိသေးတယ်၊ မလိုက် တော့ဘူး”

“မညာနဲ့၊ နင့်ဒေါက်တာ ဆေးရုံမှာမအားဘူး၊ ငါ ဆေးရုံဘက်က ပတ်ပြီးလာတာ၊ တက်မှာသာတက်”

သူက လူလည်ကြီးမို့ စန္ဒကူးအခက်တွေ့နေတာ ကို သိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမအားမနာနိုင်တော့ပါ။ သူ မလာနိုင်လို့ မိုးချုပ်သွားပါစေ။ သူမ စောင့်တော့မည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့ကို ငါစောင့်နေဦးမယ်၊ နင် ပြန်ပါတော့၊ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ ငါပဲရှိပါစေ”

“စန္ဒကူး”

နေအုပ်၏အသံက ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရသွား သည့် သားကောင်တစ်ကောင်၏အသံမျိုး၊ စန္ဒကူးတုန်လှုပ် ရပါသည်။

သို့သော် သူမ ဒေါက်တာဆောင်းငြိုငြင်သွားမှာ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ အထင်လွဲမှားမှာကို မခံစားနိုင်ပါ။

“ငါ... ငါ နင့်ကိုဆုံးရှုံးရပြီလားဟင်၊ နင်တို့ချစ် သွားကြပြီလား”

ဆိုင်ကယ်ကို အလယ်မှာခြားပြီး သူနှင့် သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်။

သောကတွေကိုယ်စီနှင့်မို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မီး လောင်ပြင်။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မချစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ဆင်း ရဲမှာ၊ စိတ်ခံစားသွားရမှာစိုးတယ်”

“ငါ့ကိုရော...”

နေအုပ်၏အမေးက သူမ၊ ဖြေနိုင်ဖွယ်မရှိ။ စန္ဒကူး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“ငါ့ကို ဒီမေးခွန်းနဲ့ အလဲမထိုးလိုက်ပါနဲ့နေအုပ် ရယ်၊ ငါတို့တွေဟာ သူငယ်ချင်းပါ၊ တစ်သက်လုံး သူငယ် ချင်းတွေပါ၊ ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါနော်”

သူမညှိုးငယ်စွာဝေးကြည့်ဖြစ်လျှင် နေအုပ် ခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ သူဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး နှလန့် မထူနိုင်တော့။

ချစ်ခြင်းနှင့် ညီမျှသည် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ
အင်မတန် ခါးသီးလှပါလား။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တရှိန်ရှိန်ပူလောင်လာမှုကြောင့်
နေအုပ်ကမူးရှူးထိုးဖြစ်သွားရ၏။

ဆိုင်ကယ်ကို တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားမိလျှင်
စန္ဒကူးမျက်ရည်များနှင့် ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

သူမ၊ မှားသွားသလား။

နေအုပ်ကိုစွန့်ပစ်ပြီး ဒေါက်တာဆောင်းကို ရွေး
ချယ်လိုက်တာမှားသွားသလား။

နှလုံးသားကိုဦးစားပေးမိလျှင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲ။

လောလောဆယ်တော့ လမ်းမကြီး၏ညာဘက်မှ
ကပ်ပြီး အရပ်တစ်ရပ်လို သူမ တလှုပ်လှုပ်လျှောက်နေမိ
ပါသည်။

ဆွဲခြင်းလေးကိုကိုင်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
လှမ်းနေမိသည် စန္ဒကူး၏အသွင်က အရပ်ကြိုးပြတ်လှမှု။

သူမ ဒေါက်တာဆောင်းကို ချစ်မိသွားပြီလား။

ရှေ့လျှောက်ပြီး သူလက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေ
တော့မှာလား။

သူသေဆိုသေ၊ သူရှင်ဆိုမှရှင်တော့မည် တစ်ပါး
ကျွန်၊ အချစ်ကျွန်မ၊ လေးလား။

မျက်ရည်ပူများကလည်း သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ တလိမ့်
လိမ့်။

နာရီလေးကို စန္ဒကူးငဲ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ညနေ
၃နာရီ ၂၀မိနစ်။

အို. . သူ့စကားသူ သတိမှရပါမလား။ ပြီး သူမနှင့်
သူကရော ဘာလဲ။ ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်၊ ဘာလည်း
မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရုံပေါ့လေ။ ကျောင်းနှင့် အိမ်
က စက်ဘီးပြင်းပြင်းနင်းရင်တောင် ၄၅မိနစ်၊ ခြေကျင်ဆို
ရင်တော့ ၁နာရီခွဲလောက်ပေါ့။ အေးလေ. . လမ်းမှာ ကား
လေး၊ ဆိုင်ကယ်လေး ကြုံတန်ကောင်းပါရဲ့။

“ဟော. . ”

မြို့ဘက်မှ ဆိုင်ကယ်စီးလာတာ သူမဟုတ်လား။
စောစောက ဝမ်းနည်းနေမှုကြောင့် သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင်ပဲ
စန္ဒကူး၏မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းမှ လျှံကျလာခဲ့သည်။
သူက သူမ၏အနီးမှာ ဆိုင်ကယ်ကိုစက်သတ်
ဆိုက်သည်။

“ဆောရီးကွာ.. ဒီနေ့အလုပ်များသွားလို့ပါ။ အို.. မငိုပါနဲ့ဘေဘီရယ်၊ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်”

မင်းသားတစ်ယောက်လို သူ့အမူအယာတွေထဲ လှပသေသပ်နေသော်လည်း စန္ဒကူးမှာဖြင့်ဖရိုဖရဲ။

မျက်ရည်တွေလည်းရွှဲ၊ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်မှာ ဘာကြောင့်မသိ။

အလို.. လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်မိသွားသည် နှင့် နှလုံးသားဟာ သုံးစားမရတော့ပြီလား။

“တိတ်ပါကလေးရယ်၊ တိတ်နော်.. ကိုယ်စိတ် မကောင်းအောင်ကွာ၊ လမ်းမကြီးမှာ လူတွေနဲ့လေ”

သူပြောမှ အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး စန္ဒကူးမျက်ရည်သိပ် ရသည်။ သူမတက်ပြီးလျှင် ဆိုင်ကယ်က ညင်သာစွာထွက်ခွာခဲ့သည်။

ယခုတော့ အငိုစဲသွားပြီမို့ စန္ဒကူးပြောချင်တာတွေ ပြောရဦးမည်။

“ကျွန်မတို့ စက်ဘီးအပ်ထားတဲ့အိမ်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒကူးကို ကိုယ်အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးမှာလေ”

“မပို့နဲ့၊ ကျွန်မဘာသာပြန်မယ်”

သူမ၏အသံတို့က ငိုထားခဲ့သည်မို့ ခပ်နစ်နစ်။ ဒေါက်တာဆောင်း ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်နောက်ကျလို့ စိတ်ဆိုးသလားကွယ်”

“မဆိုးပါဘူး.. ဒေါက်တာလည်း အားတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ နောက်နေ့တွေ ကျွန်မ ကိုယ့်စက်ဘီးနဲ့ကိုယ် ကျောင်းတက်မှာပေါ့”

သူသက်ပြင်းချပြီး ဆိုင်ကယ်ကိုဆက်ထွက်သည်။ သို့သော် စက်ဘီးထားသည့်အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်မပေးခဲ့ပါ။

သည်အခါ စန္ဒကူး သူ့ကိုထုပြီး ပါသွားရသည်ပါပဲ။

“ဆေးအိတ်ယူဦးမယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

သူ့အိမ်သို့ခေတ္တဝင်ပြီး ဆေးအိတ်ယူနေလျှင် စန္ဒကူး ဆိုင်ကယ်နားမှာပဲ ပေကပ်နေမိသည်။ လူတွေကတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကြည့်နေကြသလား။

သူမတို့ကို ဘာထင်သွားပြီလဲ။ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘဲနဲ့။

သည်စဉ် သူဝင်သွားရာအခန်းဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခု

ကျကွဲသံနှင့် သူ့အော်သံကို သူမကြားလိုက်ရသည်။

“ခွမ်း”

“အား”

မသိစိတ်က သူ့အပေါ် အရမ်းစိုးရိမ်သွားမှုကြောင့် စန္ဒကူးအထဲသို့ ပြေးဝင်သွားမိပါသည်။

“ဒေါက်တာ”

မှောင်တောင်တောင်အခန်းလေးထဲမှ ကြောင်နက် ကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို သူ့ပ.မြင်လိုက်ရပြီး အခန်းထဲမှာတော့ သူလဲကျနေခဲ့သည်။

သူ့အနီးမှာလည်း ရေတွေစိုရွဲလျက်။ ကေန္တရေချိုင့်ကို ကြောင်ဝင်တိုက်သွားတာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဒေါက်တာ. . ဒေါက်တာ”

“အင်. . .”

သူ့အကြောက်လွန်သွားတာလား။ လူတစ်ချို့သည် အကောင်တစ်ကောင်ကို စိတ္တဆန်ဆန်ကြောက်တတ်ကြသတဲ့။

တချို့ကကြွက်ကိုကြောက်ပြီး တချို့ကတော့ ကျွတ်တို့၊ မျှော့တို့ကိုကြောက်တတ်ကြသည်။

“ဒေါက်တာ. . ဒေါက်တာ”

သတိလစ်ပြီးလဲကျနေသည်သူ့ကို စန္ဒကူးစိုးရိမ်စွာ လှုပ်ခေါ်မိပါသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကို အကူအညီခေါ်ရမည်လဲ။

သူမတစ်ယောက်ထဲ ကြောက်ရွံ့စွာငိုရွှံ့ကိမ်လျှင် သူညင်သာစွာသတိရလာခဲ့သည်။

“အင်. . . စန္ဒကူး. . . စန္ဒကူး”

သူ့အသံက ပပီမသ။ သူ့အိပ်မက်မက်နေသလား။ မျက်လုံးကို မပိရိုးတဝါးဖွင့်ကြည့်ပြီး ငိုရွှံ့ကိမ်နေသည်သူမကို ဆွဲပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်မှာ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ။

“အချစ်ရယ်. . ကိုယ်ရင်ပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူမဟာ ဘယ်တုန်းက သူ့ချစ်သူဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ။ ရေချိုင့်မှ ရေများပေါ်မှာလဲကျသွားခဲ့ကြသည်ကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ရေတွေစိုရွဲလို့။

စန္ဒကူး ထပ်မံပြီး ငိုရွှံ့ကိမ်ပြန်သည်။

“ဒေါက်တာ. . ကျွန်မကိုနှိပ်စက်တယ်၊ အခု ကျွန်မမှာ ရေတွေစိုရွဲကုန်ပြီ၊ လမ်းမှာ ဘယ်လိုပြန်ရမလဲ၊ လူမကွဲ

က ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဒေါက်တာ ကျွန်မကိုလိုက်မပို့နဲ့တော့၊ ကျွန်မဘာသာ ကား ငှားပြီးပြန်တော့မယ်”

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပေါ့၊ ကိုယ့် ချစ်သူလေးကို ဒီလိုပြီးစလွယ်မလွှတ်လိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ..”

သူ့စကားကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်စွာ ပိတ်အော် လိုက်မိသည်။ ဒါလူလည်ကျတာပဲ။

စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို မတိုက်ဘဲနှင့် သူဟာ အနိုင်ယူချင် သူ။

“ဘာလဲကွာ.. ဂျီမကျပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် အခုပဲ ပြန်ပို့ပေးမှာပါ၊ ကဲ.. လာ၊ အိမ်ရှေ့ကိုသွားကြရအောင်၊ အဲ.. ကိုယ်ကတော့ အဝတ်လဲဦးမယ်၊ စန္ဒကူးရော အဝတ် လဲဦးမလား၊ ကိုယ့်အဝတ်တွေရှိတယ်လေ”

“မကျေနပ်ဘူး.. ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

သူ့စကားလုံးတွေက တကယ့်ဝါရင့်ချစ်သူတွေနဲ့ယှိ အရမ်းရင်းနှီးနေလျှင် သူမ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်ချစ်တာကတခြား၊ သူလူလည်ကျလွန်းတာ ကတခြားပဲ။

“ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ကစောင့်မယ်”

“အိုကေ”

သူမ၏ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်လှမ်းပွတ်လိုက်ပြီး သူက သူ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲလျက်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။ စကားလုံးတွေစီစဉ် နေစဉ် ညှဉ်ခန်းထဲသို့ သူဝင်လာခဲ့သည်။

သူ့အသွင်ကတော့ သစ်လွင်တောက်ပလျက်။

“ကဲ.. ပြောလေ၊ ဘာတွေမကျေနပ်သလဲ”

သူက စန္ဒကူးအနီးမှာ ကပ်ထိုင်ဖို့ပြင်လျှင် စန္ဒကူး တွန်းလွှတ်မိပါသည်။

“ဟိုမှာထိုင်.. ကျွန်မ ရှင့်ကိုစကားတွေပြောမလို့”

“ဟာကွာ.. ရှင်တွေ၊ ကျွန်မတွေနဲ့ တော်တော်ဆိုး တဲ့လူဆိုးမလေးပဲ”

“ကောင်းကောင်းနားထောင်”

စန္ဒကူးတည်တင်းလေမှ အလွန်ပျော်နေသည့် ဒေါက်တာဆောင်းမှာ တည်ကြည်စွာနားထောင်တော့သည်။

“ကျွန်မကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ ရှင့်ချစ်သူလိုသဘော

ထားလိုက်တာတော့ လူလည်ကျလွန်းအားကြီးပါတယ်”

သူမက စတင်ပြီးစွဲချက်တင်လျှင် ဒေါက်တာဆောင်းထိတ်လန့်သွားခဲ့၏။

“ဟောဗျာ.. ကိုယ် စန္ဒကူးကို အရမ်းချစ်တယ်လေ၊ မင်းမှာလည်း ချစ်သူမရှိသေးဘူးမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုဆန့်ကျင်နေမလဲကွယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိလို့လဲ”

“ရှိရှိ.. မရှိရှိ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်မတောင်းဘဲနှင့် တိုက်ရိုက်ချစ်သူလုပ်ပစ်တာတော့ ရာဇဝင်ရှင်းလွန်းပါတယ်”

သူမစိတ်ဆိုးနေလျှင် ဒေါက်တာဆောင်းရင်ပူရပြန်သည်။ သူမကလေး ဘာတွေပေါက်ကွဲနေသလဲ။ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား။

“ဒါဆိုလည်း ချစ်ခွင့်ပန်ပါတယ်စန္ဒကူးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါနော်”

သူက တကယ်ပင်ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်သည်အခါ စန္ဒကူး ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွားရပါသည်။

သူမတော့ မရဲဘဲ ကျွဲလှည်းစီးမိပြီထင်ပါရဲ့။ သူမက ထပ်လို့တင်ပြန်သည်။

“မြင်တာနဲ့တန်းပြီး ချစ်သွားမိတာပဲ၊ စန္ဒကူးကိုမှ မရရင်သေလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ပါနော်၊ လက်ထပ်ပါနော်”

“တော်.. တော်.. တော်ပြီ၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်၊ ရှင်ကျန်ခဲ့တော့”

ပြောပြီး သူမထွက်ပြေးခဲ့မိသည်မှာ သူ့ကိုရင်မဆိုင်ရဲတော့လို့ပါပဲ။

သို့သော် စန္ဒကူး သူ့ကိုလွှတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါ။ လမ်းမပေါ်မှာ သူမကိုကောက်တင်ပြီး သူမက အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး ထမင်းပါစားသွားခဲ့လေသည်။

၈၁

❀ အခန်း(၁၄) ❀

ယောက်ျားတွေဟာ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်လေ့ရှိကြသလား။

ဒေါက်တာဆောင်းနှင်းပွင့်၏ဆိုင်ကယ်ကို စန္ဒကူးမစီးချင်ပါ။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ချစ်သူတွေတော့ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့။

သူက စန္ဒကူးကို ကျောင်းပို့၊ ကျောင်းကြိုလုပ်ချင်၏။ စန္ဒကူးက လက်မခံနိုင်ပါ။ အဲ့ဒီကိစ္စအတွက် စကားများရသည်မှာလည်း မသက်သာ။

“မင်းက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ဘာလဲ.. နောက်ထပ် ချစ်သူအသစ်လိုချင်လို့လား၊ စန္ဒကူးဟာ ကိုယ့်ချစ်သူမှန်းသိအောင် နေ့တိုင်းလိုက်ပို့၊ လိုက်ကြိုချင်တဲ့ဥစ္စာ”

“ဒါမြန်မာပြည်ရှင်၊ ပြီးတော့ မြို့ကြီးပြကြီးမဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒကူးဟာ ကျောင်းဆရာမလည်းဖြစ်သေးတယ်၊ လက်မထပ်ရသေးဘဲနဲ့ ချစ်သူနဲ့တတွဲတွဲနေရမှာ ရှက်စရာကြီး”

“ဒါဆို ကိုယ် စန္ဒကူးကို နေ့တိုင်းမတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါကတော့ အားရင် အိမ်လာလည်လို့ရတာပဲ၊ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

နောက်ဆုံး ကိုယ့်စက်ဘီးနှင့်ကိုယ် စန္ဒကူးကျောင်းသွားခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် သူတောင်းသည့်ကတိကိုလည်း ပေးခဲ့ရပါ၏။

“ကောင်းပြီ.. နောက် ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူဆိုင်ကယ်နောက်မှ လိုက်မစီးရဘူး၊ အဲဒါ လုံးဝမှတ်ထား”

စန္ဒကူးပိတ်ပင်ထားသဖြင့် ဒေါက်တာဆောင်းဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက်မပို့ရ။ သူမဘာသာ စက်ဘီးနှင့် အေးချမ်းစွာ ကျောင်းသွားခွင့်ရခဲ့သည်။

တကယ်ကျ ဒေါက်တာဆောင်းသည်လည်း အလုပ်

များသူတစ်ဦးပါပဲ။ ဆေးရုံသွားရသည့်အပြင် အိမ်ပင့် သည့်လူနာများကိုလည်း လိုက်ကုရသေးသည်။ စာကလည်း ကျက်ရဦးမည်။

ယခုအခါ သူ့မှာချစ်သူလည်းရှိလာသဖြင့် ဆေးခန်း ဖွင့်ဖို့လည်း စီစဉ်ရဦးမည်။ ခါတိုင်းလို လိုသ၍ အိမ်လုပ် မှာပြီး တောင်းမသုံးချင်တော့။ ငွေပိုငွေလျှံလေးလည်း ရချင်လာပြီဖြစ်သည်။

“ကိုရယ်... စန္ဒကူးကိုစိတ်ချစမ်းပါ။ စိတ်ကစား တတ်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ စန္ဒကူးအသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ကိုဘက်ကသာ ပျက် ကွက်ချင်ပျက်ကွက်မယ်၊ စန္ဒကူးဘက်ကတော့ ဘယ်တော့ မှ သစ္စာမပျက်ပါဘူး။ အသက်နဲ့လောင်းကြေးထပ်ပြီး သစ္စာ ဆိုရဲပါတယ်”

တည်ကြည်စွာသစ္စာဆိုပြသော်လည်း သူ့အသွင်က မယုံကြည်သည့်အသွင်။

စန္ဒကူးမေ နာကျင်မိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ အမြဲနှင့်ရ ပါသည်။ သူမဟာ ပေါ့သွမ်း၊ ဟော့ရမ်းသည့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်မဟုတ်ရပါဘဲနှင့် ချစ်သူ၏ယုံကြည်မှုကို မရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသည့်အခါ မိန်းကလေးကပဲ အလျော့ပေးရလေ့ရှိသလား။

ချစ်စ၊ ခင်စမို့ သူ့အချစ်တွေ သည်းသည်းလှုပ်နေ လေသလား။ စန္ဒကူးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ နိုင်အောင် တစ်နေ့တစ်ကြိမ်မှမတွေ့ရရင် အသက်ပင်မရှင် နိုင်တော့သလို သူ့အဖြစ်သည်းနေလေသမျှ စန္ဒကူးမှာ အမြဲ ရင်မောရပါသည်။

“ကိုယ် ထမင်းဆိုင်က ထမင်းဟင်းကို စားလို့မရ ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးရဲ့လက်ရာပဲ နေ့တိုင်းစားချင် တယ်၊ မနက်ကျောင်းလာရင် ကိုယ့်အတွက် ထမင်းချိုင့် ယူလာပေး၊ ညနေစာကျတော့ ကိုယ်အားတဲ့အချိန်ပြေးလာ စားမယ်နော်”

“ဒါဖြင့် ကိုက ဆိုင်ထမင်း၊ ဆိုင်ဟင်းတွေ မစား ချင်လို့ စန္ဒကူးကို အကြံအဖန်လုပ်တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“အံ့မယ်လေး... အံ့မယ်လေး ပြောရက်လိုက်တာ၊ ကိုကဖြင့် တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံးနှစ်ကြိမ် ချစ်သူမျက်နှာ လေးမြင်ရအောင် အကြံအဖန်လုပ်တာပါ၊ စန္ဒကူးဟာလေ တွေးလိုက်မှဖြင့် အကောင်းဘက်ကကို လှည့်မတွေးဘူး၊ ကို့ကိုတကယ်ချစ်တာတောင်ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ကိုက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ကိုကို ပိုက်ဆံပေါလို့ ညာစားနေတာလို့ထင်နေသလား”

စန္ဒကူးကလည်း ညာဝါးမပြောတတ်။ ရင်ထဲမှာ တွေးမိသည်အတိုင်း၊ ရင်ထဲမှာရှိသည်အတိုင်း ပြောချ တတ်သူ။

အဲဒီတုန်းကများလေ။ ပြဿနာတွေတက်လိုက်တာ။ ညနေစာ ထမင်းပြင်ကျွေးနေတုန်း သူပေါက်ကွဲ ခံစားနေလိုက်ရတာများလေ။

ဖေဖေနှင့်မေမေက အိမ်ရှေ့မှာရှိနေသည်မို့ အပြင် မှ လူကြီးတွေမကြားရအောင် စန္ဒကူးမှာချော့လိုက်ရတာ။

“မင်း ကိုကို ဘယ်လိုစွပ်စွဲလိုက်တာလဲစန္ဒကူး ရယ်၊ ကိုမှာဖြင့် တစ်ခါမှမချစ်ဖူးခဲ့လို့ မင်းကိုချစ်လိုက်ရ တာ အရှူးအမူးပဲ၊ မင်းသာ ချိုချင်လောက်ကျုံ့လို့ရရင် ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံထားလိုက်ချင်တယ်၊ လက်မထပ်ရ သေးတဲ့အတွက် ဘယ်လိုပဲ နေ့တိုင်းတွေ့တွေ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲပူနေတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာလေး ဘယ်သူများဝင်ကြိုက်သွား မလဲ၊ ဖြတ်ခုတ်သွားမလဲဆိုပြီး အမြဲစိုးရိမ်နေရတယ်”

အသံတွေတုန်ပြီး မျက်ရည်တွေပါ မျက်လုံးမှာ

ပြည့်လက်လာသည်အခါ ပြန်လည်ချေပချင်သည့်စကားလုံး ဈားကို စန္ဒကူးမျိုချနေရပါသည်။

ပြီး အဲလိုစကားများမိပြီဆိုလျှင်လည်း သူ့မှာ မအိပ် နိုင်၊ မစားနိုင်။

သည်အခါ သူ့အစားပျက်မှာ၊ အအိပ်ပျက်မှာစိုး သဖြင့် စန္ဒကူးမှာ အလျော့ပေးရစမြဲ။

ကိုယ်ပြောသည့်စကားလုံးများမှာ ကိုယ်ပြုသည့် အပြုအမူများမှာ သူမကြိုက်တာတွေပါမှာစိုးသဖြင့် စကား လည်း ရဲရဲမပြောဝံ့။ လှုပ်လည်းမလှုပ်ဝံ့တော့ပါချေ။

❁ အခန်း(၁၅) ❁

သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းစားပွဲ
ပေါ်မှာတင်ပြီး စန္ဒကူးပြန်ထွက်ခဲ့လျှင် အိမ်ထဲမှ သူ့အသံ
ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“စန္ဒကူး”

“ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ နောက်ကျနေပြီ”

အထဲသို့လှမ်းပြီး သူမရှင်းချက်ထုတ်သော်လည်း
သူ့အသံက ဆို့နှစ်စွာထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“စန္ဒကူး”

သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား။ သို့သော်
ချစ်သူပင်ဖြစ်စေ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထဲနေသည်

ပြောစကားစာပေ

တိုက်မို့ စန္ဒကူးမဝင်ချင်ပါ။ သူမရင်ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေ
မိ၏။

တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်ဖြင့် သူမ အသံကြားရာသို့
မှန်းပြီးလျှောက်သွားရပြန်သည်။

သူ့ဟာ မှော်ဆရာကြီးပါပဲ။

စလေအညာက ပလွေဆရာ။

သူပလွေသံကြားလျှင် ကြွက်ကလေးတွေနောက်က
တန်းစီလိုက်နေသလိုပဲ။ သူမတွန့်ဆုတ်စွာလျှောက်သွား
နေမိပါသည်။

သူမ၏ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါးလား။ ပင်လယ်၊
သမုဒ္ဒရာချောက်နက်ရှိုင်းကြီးလား။

သူမ၏ပင်ကိုယ်ဗီဇစိတ်အရ ချစ်သူတစ်ယောက်ထဲ
ရှိသည်တိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းမသွားသင့်တာ။

ချစ်သူအလိုကိုမလိုက်သင့်တာတွေ စန္ဒကူးသိပါ
သည်။

သို့သော် သူမ သူ့ညှို့စက်ကွင်းမှာမိနေပြီထင်ပါ
သည်။

အချစ်ဆိုသည်ညှို့စက်ကွင်းဟာ ဘဝကိုပင် စတေး

ပြောစကားစာပေ

ရဲသတဲ့လား။ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို
ပင်ပန်းဆင်းရဲခံသွားရဲသတဲ့လား။

“ကို”

သူ့ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အို... သူ့မျက်လုံးတွေနီရဲလို့။ သူ
လက်ထဲမှာလည်းစာတစ်စောင်။

သူက

စာကို

တုန်ယင်သောလက်ဖြင့်လှမ်းပေးလျှင် စန္ဒကူးမှာ ဘုမသိ၊
ဘမသိနှင့် ယူရပါလေသည်။

စာက ကွန်ပျူတာနှင့်စီထားသည့်စာ။ အဆင့်မြင့်
မြင့်။

ဒေါက်တာဆောင်...

စန္ဒကူးမှာချစ်သူရှိတယ်။ သူ့ချစ်သူက နေ့ရပ်။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို နာသွင်နာမြင်ကြည့်ပြီး နာထင်ပြီးရင်မှာလိမ့်မယ်။ သူဟာ
ဗြိတိသျှနာမြင်ဆုံးရင်ပဲ။ ဗာသာများတယ်။

နာ ဒေါက်တာကြီးရဲ့ထံမှ ငွေများချွေယူသလို နေ့ရပ်ထံမှလည်း
ယူတယ်။

ဒေါက်တာဟာ ဂျီယာဗြိရဲ့ကျေးဇူးရှင်အရင်းမှာ နာပါနာငဲ့
သတိပေးတာပါ။

တစ်သိတစ်နီး

စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် စန္ဒကူး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်
များ မိုးရွာသလို ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့ပြီး လူကလည်း
နေရာမှာပင် ဒူးများညွတ်ကျသွားတော့သည်။

သူမ၏ဒူးများမခိုင်တော့ပါ။

ဒေါက်တာကြီးရဲ့ထံမှ ငွေများချွေယူပါသတဲ့။ ဒါ
အမှန်ပဲမဟုတ်လား။ သူက သူမထံမှာ မနက်စာ၊ ညစာ
ထမင်းစားသည့်အခါ စန္ဒကူး သူ့ထံမှပိုက်ဆံယူရပါသည်။

မယူလို့လည်းမရပါ။ သူမ၏လစာနှင့် ခြံထွက်
ပန်းကလေးများရောင်းရငွေ၊ အစ်ကိုထံမှထောက်ပံ့ငွေတို့
သည် သူမတို့မိသားစုသုံးယောက်စာပင်ရှိသည်မဟုတ်ပါ
လား။ အဲဒါတောင် ချို့ချို့တဲ့တဲ့စားမှ လောက်သည့်ဘဝ။

သည်တော့ ချစ်သူစားချင်သည်ထမင်းမျိုး၊ ဟင်း
မျိုးချက်ကျွေးနိုင်ရန်အတွက် စန္ဒကူး သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံယူ
ရပါသည်။

ဒါကို ငွေချွေယူပါသတဲ့။

ပြီးတော့ နေအုပ်။ နေအုပ်ထံမှလည်း ငွေယူသတဲ့။
နေအုပ်ဟာ သူမချစ်သူတဲ့။

စွပ်စွဲချက်တွေကပြင်းထန်သည်။

အဲဒီစွပ်စွဲချက်တွေကိုရော ချစ်သူယုံသတဲ့လား။

သူ့စာကြည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ သူမ ဒူးတွေညွတ်ခွေလျက်။ မျက်ရည်ရွှဲသောမျက်နှာနှင့် သူမ သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်နေမိပါသည်။

ယုံသတဲ့လားချစ်သူ။

ကျွန်မဟာ တည်ကြည်သန့်ရှင်းတဲ့မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ပါ။

သူမပြိုလဲကျနေလျှင် သူကထိုင်ရာမှထလာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်ကလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် နှယ်။

“စန္ဒကူး”

ကြေကွဲဆို့နှင့်သောအသံနှင့် တစ်ချက်ညည်းလိုက်ပြီး သူမကို သူပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

ယခုတော့ မျက်ရည်လူးသောမျက်နှာနှစ်ခုမှာ တစ်သားတည်းပေါင်းစပ်လျက်။

“ကို စန္ဒကူးကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုချစ်သူကို အစွမ်းကုန်ဖြူစင်စေချင်တယ်၊ သူတို့စာကို ကိုယ့်ရမှာလားဟင်၊ ကိုရူးတော့မယ်အချစ်ရယ်”

တဖွဖညည်းညူလျက် သူ စန္ဒကူးကို တင်းကျပ်စွာ

ပွေ့ဖက်ထားလျှင် သူမမှာ အသက်ရှူပင်ရပ်တော့မတတ်။ သူ့မှာသတိသမ္ပုဏ်တွေမှ ရှိသေးရဲ့လား။

“ကိုရယ်.. ဒါ ပစ်စာပါ။ ကျွန်မတို့ကို မနာလိုသူတစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မတို့ချစ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်တဲ့စာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ထားရစ်ခဲ့ပါတော့”

“ဘာ”

တင်းတောင့်သွားသည့် သူ့အသွင်က သားကောင်အသေကို ရေနွေးဖျောခံလိုက်ရသည့်နှယ်။

သူ စန္ဒကူးကို အရမ်းချစ်တာ သူမသိပါသည်။ သူမ ကလည်းချစ်တာပါပဲ။

သို့သော် အမြဲတမ်း သံသယတွေနှင့် လူကို မယုံမကြည်ဖြစ်နေသည့်ချစ်သူကို သူမသစ္စာဆိုမပြချင်တော့ပါ။

သစ္စာဆိုတာ တစ်ခါပဲဆိုပြရမှာမဟုတ်လား။

ချစ်သူကမယုံ။

သူယုံကြည်အောင် အထပ်ထပ်ဆိုပြနေရလျှင်လည်း သစ္စာစကားဆိုတာ အပေါစား၊ အညံ့စားဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သည်အခါ စန္ဒကူးတတ်နိုင်တာ မာနပါပဲ။

မိန်းမသားတို့၏မာန။

ကိုယ်က သူ့အပေါ် အစွမ်းကုန်ဖြူစင်သန့်ရှင်းသောအချစ်ဖြင့် ချစ်နေသော်လည်း ချစ်သူမယုံကြည်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် မာနနှင့်တင်းခံတော့ရုံပေါ့။

ချစ်သူမယုံကြည်ဘူးဆိုလျှင် လက်တွဲဖြုတ်ရစ်ခဲ့ပါတော့။

သံသယတွေနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေမည့်အစား သူမကိုထားခဲ့ရစ်တာပဲကောင်းလိမ့်မည်။

“ဘာပြောတယ် စန္ဒကူး၊ ထပ်ပြောစမ်းပါဦး”

သူမ၏မျက်နှာကို အံ့အားတသင့်နှင့်ပြုံးကြည့်နေပြီး သူတုန်လှုပ်နေလျှင် သူမလည်းကြေကွဲရပါသည်။

“ကိုရယ်.. ကျွန်မကို ဘာလို့မယုံကြည်ရတာလဲ”

သူ့ရင်ခွင်မှာခေါင်းမိုပြီး စန္ဒကူးငိုကြွေးမိပါသည်။ သည်အခါ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်နေသည့် သူ့အသားများနှင့် သူမထိတွေ့ရပါသည်။

ဒီလောက်တောင်ပဲချစ်ရသတဲ့လားကိုရယ်။

သို့သော် ဒီလောက်အချစ်ကြီးပြီး ဒီလောက် မယုံ

မကြည်ဖြစ်တတ်လျှင် သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ရှေ့ရေးသည် ဖြောင့်ဖြိုးတော့မည်မဟုတ်ပါ။

“စန္ဒကူးရယ်.. ကိုကိုယုံကြည်အောင်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ကျိန်တွယ်ပြောစမ်းပါ။ သစ္စာရေသောက်ပြပါ။ ကွဲစကား၊ ခွဲစကား၊ ဝေးရမယ့်စကားတွေ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့နော်၊ ကိုမခံစားနိုင်ဘူး၊ ကို မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူး၊ သေမှခွဲမယ်”

မျက်ရည်များနှင့်ပြိုပျက်နေသည့် သူ့ရုပ်သွင်မှာ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်လှပြီး မကြာမီ သူမပါ သူနှင့်အတူ လဲပြိုကျသွားခဲ့သည်။

စာကြည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ နှစ်ယောက်အတူ နှောင်ဖွဲ့ရစ်ပတ်လျက်။

“ကို.. ကို”

အခြေအနေတွေကို စန္ဒကူး အရမ်းစိုးရိမ်နေမိသည်။ သူ့အချစ်တွေ ထူးပြတ်ကုန်ပြီလား။

စေတနာနတ်ဆိုးရယ်.. ဒီအခန်းထဲက အမြန်ထွက်သွားစမ်းပါ။

အချစ်ဒီရေတွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြင်တက်နေ

သည် ချစ်သူလက်အတွင်းမှ စန္ဒကူးရုန်းမထွက်သာတော့ဘူးလား။

သို့သော် သူမအရှုံးမပေးချင်ပါ။ သူမသည် မိန်းမသားမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ကိုထုဖိုက်ပြီး ငိုရှိုက်နေမိရာမှ သူမရုန်းထဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ တကယ့်ကိုခက်ခဲလှတဲ့နွဲ့ပါပဲ။

နောက်ဆုံး ထူးပြတ်လောက်အောင် အချစ်ဒီရေတွေတက်နေသည့်ချစ်သူအား သတိတရားရအောင် သူမရက်စက်ရပါတော့မည်။

ချစ်သူရဲ့လက်ဖျံတစ်ဖက်ကို စန္ဒကူးသွားထက်ထက်လေးများနှင့် ကိုက်ထည်ရပါတော့သည်။

“အား”

သွေးစက်စက်ကျသွားသည့် ကိုယ့်လက်ကိုကြည့်ရင်း သူ့အသွင်က မယုံကြည်နိုင်သည့်အသွင်။ သူ့မျက်ဝန်းများထဲမှာ အံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် နောက်သံသယအကြည့်များ။

ပက်လက်လဲကျနေသည့်သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး စန္ဒကူးအခန်းပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ကိုးနာရီခွဲ။ သူမကျောင်းမမီနိုင်တော့ပါ။

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် ဆံပင်နှင့်အဝတ်အစားများကို သူမ အတတ်နိုင်ဆုံးပြုပြင်နေမိစဉ် ငြိမ်ခန်းထဲသို့ ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာလေးနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာရီလား”

သူတို့၏မျက်လုံးများမှာ အံ့အားသင့်မှုနှင့် အထင်သေးမှုတွေ။ စန္ဒကူး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း တုန်လှုပ်၊ ချောက်ချားနေမိသည်မို့ စန္ဒကူး ဘာမှပြန်မပြောတတ်တော့ပါ။

ရီတယ်ဖြေရမှာလား။ မရီဘူးဖြေရမှာလား မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်သိမ်းပြီး ငြိမ်ခန်းထဲမှ သူမတုန်လှုပ်စွာထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကျောင်းမတက်နိုင်တော့ပါ။ စန္ဒကူး အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သူမ၏ဦးခေါင်းထက်မှာ ပန်ဆင်ထားခဲ့သည့် နှင်းဆီပန်းအဖြူလေးတစ်ပွင့်တော့ ချစ်သူခြေဖဝါးအောက်မှာ ညက်ညက်ကြေသွားပြီထင်ပါသည်။

❖ အခန်း(၁၆) ❖

“ကိုရယ်.. စန္ဒကူးကို မရက်စက်ပါနဲ့နော်၊ စန္ဒကူးကိုကိုချစ်ပါတယ်၊ အရမ်းချစ်ပါတယ်”

မနက်က ကိုအနမ်းများ၊ ကိုအချစ်များကို တုန်လှုပ်စွာသတိရနေမိပြီး စန္ဒကူးမျက်ရည်ကျနေရပါသည်။

ယခု ညနေစာထမင်းလည်း ကိုလာမစားပါ။ သူစိတ်နာသွားပြီလား။ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် သွေးထွက်အောင်ကိုက်ခဲ့မိသည်အတွက် ကို နာကျည်းသွားပြီထင်ပါသည်။

စန္ဒကူး နောင်တမရပါ။ ချစ်သူစိတ်ကိုမှ နားလည်မှုမရှိလျှင် ထားရစ်ခဲ့ပါတော့။

သို့သော် အတွေးနှင့်ပင် မျက်ရည်များက ရေကာ

တာကျိုးကျသလို ကျိုးကျလာခဲ့ပြီး ရင်ထဲမှာစူးအောင်လာအောင် နာကျင်လာခဲ့သည်ကိုတော့ စန္ဒကူးမေ ကြိတ်မှိတ်ပြီးခံစားရပါသည်။

သူမမှာ အိပ်လို့လည်းပရ၊ စားလို့လည်းမရပါ။

ချစ်သူရယ်.. မချစ်လို့မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အပျိုစင်ဆိုတာ အပျိုစင်ရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားကို လိုက်နာရမှာပို့ပါ။

နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းပြည်တွေက ယဉ်ကျေးမှုလိုအသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ထင်တိုင်းကြ၊ ယင်သလိုနေကြတဲ့အဖြစ်ပျိုး စန္ဒကူးလက်ပခံပါရစေနဲ့။

အချစ်နဲ့ သွေးသားဆန္ဒကို ရောယှက်မပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်။

လက်ထပ်ပြီးမှ အပျိုစင်ဘဝ၊ အပျိုစင်အလှကို ပြည့်ပြည့်ဝဝအပ်ပါရစေကိုရယ်။

ရက်စက်တဲ့ပိန်းကလေးဆိုပြီး မနာကျည်းလိုက်ပါနဲ့နော်။

နီးတစ်ဝက်အိပ်မက်များမှာရော စန္ဒကူး ကိုကိုယိုက်ပြီးတောင်းပန်နေပိပါသည်။ ကိုကတော့ သူမကို နောက်ခိုင်းလျက်။

သားလေးတစ်ယောက်တည်းပါသည် မိသားစုမှ

ကိုဟာ မိဘနှစ်ပါး၏အချစ်၊ အစ်မသုံးယောက်၏အချစ်တို့ကို ဗုပြုခံထားခဲ့ရသူမို့ စန္ဒကူး၏အချစ်ကို နားလည်နိုင်ရှာဘူးလား။

မျက်ရည်ပျားနှင့် ရောထွေး၍ ငင်ရင်းနှင့်ပင် စန္ဒကူး ဖိုးလင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်မအချစ်တွေကို နားလည်နိုင်ပါစေချစ်သူရယ်။

“သပီးရေ . . ညနေကလည်း ဆရာဂန်လေး ထမင်းလာပစားဘူးနော်”

“သူ အလုပ်တွေပျားနေလို့နေမှာပါပေမေရယ်”

“အေးကွယ် . . အခုပနက်တော့ သေသေချာချာ ထည့်ယူသွားလိုက်ပါ။ သူ့ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ စီစဉ်သွားလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါပေမေ၊ သမီးသွားတော့ပယ်နော်”

တစ်ညလုံးမျက်ရည်ကျနေမိသည်ကြောင့် သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေ မို့မောင်းနီရဲနေသည်ကို စန္ဒကူးမှာ သနပ်ခါးတွေထူထူလိမ်းပြီး ကာကွယ်ထားရ၏။ နောက် မျက်စိနာ

နေသည့်ပုံစံချိုးပြီး နေကာမျက်မှန်လေးကိုလည်း တပ်ထားရပါသည်။

သူဘယ်လိုနေမလဲ။ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေမလား။

ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့် စန္ဒကူး သူ့ကိုကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ သူ့အိမ်ထဲသို့လည်းမဝင်ရဲ။ ဝင်လည်းမဝင်ချင်ပါ။

မေပေတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ထမင်းချိုင့်ယူလာခဲ့ရပေမယ့် စန္ဒကူး သူ့အိပ်သို့မဝင်ရဲပါ။

ထမင်းချိုင့်မပေးလည်း သူ ဆိုင်မှာဝယ်စားမှာပါ။

မျက်နှာပူနေမိသဖြင့် စန္ဒကူး သူ့အိမ်သို့ပဝင်တော့ကဲ ကျောင်းသို့သာ ခပ်သွက်သွက်စက်ဘီးနင်းပြီး ပြေးတော့သည်။

သို့သော် စန္ဒကူးကျောင်းသို့မရောက်ပီ လမ်းမှာပင် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ကပ်ချပ်လိုက်လာပြီး သူမ၏စက်ဘီးအလွန်မှာ ကပ်ပြီးရပ်သွားခဲ့သည်။

“နေအုပ်”

နောက်ပုကြည့်ပြီး သူမအံ့သြနေမိသည်။ သူဘာကိစ္စလိုက်လာရသလဲ။ သူမနှင့် ဒေါက်တာဆောင်းတို့ ချစ်

သွားပြီဆိုတာ မသိသေးလို့လား။ သို့မဟုတ် မယုံကြည်လို့ပဲလားမသိ။

သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် စန္ဒကူးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“စန္ဒကူး”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာမှာ အလိုမကျမှုတို့ဖြင့် ပျက်ယွင်းအိုစာလျက်။ နာကျင်မှုတို့နှင့်အပြည့်။

“နင့်ကို ငါပြောမရာရှိလို့၊ မေးစရာရှိလို့”

“အိပ်လာခဲ့ရင်ပြီးရော၊ ခုလို လမ်းမှာလိုက်ပြီး ပြောတာ၊ မေးတာ ငါသိကွာကျတာပေါ့”

သူမက ခပ်တည်တည်ပြောလျှင် နေအုပ် မချီပြုံး ပြုံးလေသည်။

“သိကွာ.. ဘာသိကွာလဲ၊ အခု နင့်မှာ ရစရာ ဘာ သိကွာမှမရှိတော့ဘူး.. သိလား”

“ဘာ.. ဘာ”

နေအုပ်၏စကားကြောင့် စန္ဒကူးမျက်စိမျက်နှာတွေ ပြာသွားခဲ့လျှင် နေအုပ်က ကရုဏာဒေါသောနှင့် ကပူးရှူး ထိုးပြောချပစ်လိုက်သည်။

“နင်နဲ့ ဆရာဝန်လေးနဲ့ညားနေပြီတဲ့၊ နင့်ကို သူ အိမ်မှာ ပက်ပင်းတွေ့သတဲ့”

စန္ဒကူး၏နားထဲမှာ ဗုံးအလုံးတစ်ရာလောက် ကပ်ပြီး ပေါက်ကွဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူတွေကပြောသလဲ၊ ဘယ်သူတွေကပြောကြသလဲဟင်”

“ဘယ်သူတွေပြောတာမပြောတာထက် နင် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ နင့်အစားရင်နာတယ် စန္ဒကူးရယ်၊ နင် သူ့ကို ဒီလောက်အောက်ကျပေးစရာမလိုဘူး၊ နင့်ရုပ်၊ နင့်အရည်အချင်းကလည်း တကယ့်ထိပ်ပါ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတန်ဖိုးထားတတ်ရမယ်၊ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်တာနဲ့ နင့်အလှ၊ နင့်ဘဝကို သူ့ခြေနင်းပတ်မှာ ပစ်ချလိုက်ရမှာလား၊ နင့်ကို ငါ့လက်နဲ့သတ်ပစ်ချင်တယ် သိလား”

သူ့အသံတွေကြောင့်နေပြီး သူ့ရုပ်က အဆမတန် ပျက်ယွင်းနေခဲ့သလို စန္ဒကူးမှာလည်းရှက်လွန်းလို့ နေရာမှာပင် ဘိုင်းခနဲလဲသေချင်မိတော့မတတ်။

“နင်အရမ်းမစွပ်စွဲပါနဲ့နေအုပ်၊ ငါ နင့်သူငယ်ချင်းပါ၊ ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော နင် ငါ့အကြောင်းသိပါ

တယ်။ ဆရာဝန်မကလို့ မိုးပေါ်ကသိကြားမင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အပေါ်စားလုပ်မပစ်ပါဘူး။ ငါ့ကုန်ခြေ၊
ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့မာနကို နှင်သိပါတယ်နေအုပ်ရယ်။ နှင်သိပါ
တယ်”

စန္ဒကူးမှာ ပြောရင်းမှပင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့စဉ် သူတို့အနားသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
ထပ်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

သူ...။

ဒေါက်တာဆောင်း။ သူက စန္ဒကူးနှင့် နေအုပ်၏
မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းမှု၊ မျက်ရည်ကျနေမှုတို့ကို
မျက်မှန်ပင့်ပြီး ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကို”

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဒေါက်တာဆောင်း
နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်သွားခဲ့လျှင် စန္ဒကူး နေရာမှာပင်
တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းသွားခဲ့သည်။

သူမ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မမဲချင်ပါ။ နေအုပ်ကိုသာ
တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်ရပါတော့သည်။

“ကဲ... နေအုပ်... နှင်စိတ်ချ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ
ပြောပြော ငါ ကိုယ့်ကာယိန္တရကို ကိုယ်စောင့်ရှောက်တယ်။

ငါနဲ့သူနဲ့ချစ်သွားကြပြီဆိုပေမယ့် ငါပေါက်လွှတ်ပဲစားမနေ
ဘူး”

“အေးပါ... စန္ဒကူးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်ဟာ ငါ့ရဲ့
ညီမပါ။ ငါ့နှမပါ။ နှင်ဘယ်သူ့ကိုပဲလက်ထပ်သည်ဖြစ်စေ
ငါဟာ နှင့်ရဲ့ထာဝရမိတ်ဆွေ၊ ထာဝရသူငယ်ချင်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါ နှင့်ကိုခင်ပါတယ်နေအုပ်ရယ်၊
သူကလေ နှင့်နဲ့ငါ့ကို အထင်လွဲနေတယ်။ နှင့်နဲ့ငါ့ကို
မဟုတ်တမ်းတရားတွေလိမ္မော်ပြီး ပစ်စာပစ်တဲ့သူက
သူ့ဆီပစ်တယ်”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီတော့ လောလောဆယ် နှင်
ငါ့ကိုလာမတွေ့ပါနဲ့ဟာ။ ဘာသတင်းတွေကြားကြား၊ ငါ
ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား နှင်အသာနေစမ်းပါ။ ငါတို့ပြဿနာ
ထဲမှာ နှင်လက်ရှောင်နေလိုက်စမ်းပါနော်”

စန္ဒကူးတောင်းပန်လျှင် နေအုပ်မှာ အခက်ကြုံနေ
ရပါသည်။ သူက စန္ဒကူးအတွက်ဆိုလျှင် အရာရာပေးဆပ်
လိုက်ချင်သူ။

“ငါကတိပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒကူးရယ်... နှင်
တစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်၊ ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါဘယ်

နေနိုင်မလဲ၊ နှင့်ဆရာဝန် သင်္ကာရှင်းသွားအောင် ငါလိုက်
ပြီး ရှင်းပြပေးရမလား”

“နေ...နေ...ရတယ်နေအုပ်၊ ကျန်ခဲ့တော့၊ ငါ
သွားပြီ”

ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားဖြင့် စန္ဒကူး ကျောင်း
သို့ထွက်သွားလျှင် နေအုပ်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ပြန်ခဲ့ရ
လေသည်။

အခန်း(၁၇)

ကျောင်းမှာ စာသင်လိုပြီးသည့်အခါ ကလေးများ
လေ့ကျင့်ကြ၊ ရေးကြ၊ တွက်ကြတုန်း စန္ဒကူး စားပွဲမှာ
ထိုင်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်မိရသည်။

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ရတာလဲကွယ်။

ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲလား။

သူမနှင့် သူချစ်ကြတာ ချစ်သက်တမ်းကဖြင့်
တစ်လတောင်မပြည့်သေး။

မိုးမမြင် လေမမြင်နှင့် အချစ်ကြီးချစ်၊ အသည်း
ကြီးသည်းတော့လည်း သူပါပဲ။

သူမမှာဖြင့် သူ့ရုပ်သေးရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုသူ

ခြေလှုပ်မှခြေ၊ သူလက်လှုပ်မှလက်။ သူငိုဆိုငို၊ သူရယ်ဆို
မှရယ်။

သူ့ကိုသာအရိပ်တကြည့်ကြည့်၊ ကြည့်နေမိပြီး သူ
ပျော်လျှင်ပျော်၊ သူကြေကွဲလျှင် ကိုယ်ပါကြေကွဲမိသည်
မဟုတ်ပါလား။

သူ့လို သည်းသည်းလှုပ်မနေမိပေမယ့် တည်ကြည်
သော စန္ဒကူး၏နုလုံးသားထဲမှာ သူ့ကိုသာ ကပ္ပည်း
ကျောက်စာထွင်းပြီး တည်ပြီးကြောင်း သူမသိရောသလား
ကွယ်။

ကလေးတွေကိုငေးကြည့်နေမိပေမယ့် စန္ဒကူး၏
မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ကိုသာမြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ဪ... ခုတော့လည်း အခြေအမြစ်မရှိသည့်
ပစ်စာလေးတစ်စောင်ကြောင့်ပင် သူမနှင့် သူ၏အချစ်
ဗိမာန်၊ အချစ်ရဲတိုက်၊ အချစ်ကျောက်စာတိုင်ကြီးဟာ
အမြစ်ကနေ ကော်လဲသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။

မိန်းမကောင်းပန်းပန် တစ်ပွင့်တန်သတဲ့။

ယခုဆို သူသည်းသည်းလှုပ်မှုကြောင့် စန္ဒကူးနှင့်
သူ ချစ်သက်တမ်းတစ်လအတွင်းမှာပင် သူမတို့၏အချစ်
ရေးအကြောင်း တစ်မြို့လုံးသိသွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်က သင့်တော်သည့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ငမ်း
ငမ်းတက်မျှရှာဖွေနေသူမဟုတ်သည့်အတွက် သူ့ကိုချစ်ရ
တာ၊ သူနှင့်ကွဲရတာအတွက် နောင်တမရမိပါ။

နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလည်း အမိဖမ်း
ဖို့၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စန္ဒကူး ဘယ်တော့မျှစိတ်ကူးမည်
မဟုတ်တော့ပါ။

သို့သော် သူ့ကို ဘဝနှင့်၊ အသက်နှင့်ပုံပြီး ချစ်မိ
သွားခဲ့သည့်အတွက် သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့တာ၊ သူနှင့်ခွဲရမှာ၊ ကွဲရ
မှာတော့ စန္ဒကူးသည် သည်းအူပြတ်မျှ ကြေကွဲနာကျင်မိ
ပါသည်။

သူမ၏ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်နာကျင်လှပြီး အသည်း
အူတစ်ခွေလုံး ပူလောင်ကျွမ်းရိရသည်မှာလည်း ကြိမ်မီးအုံး
ခံရသည့်နှယ်။

အနိုင်နိုင်ထိန်းသည့်ကြားမှ မျက်ရည်များလျှံကျ
လာတော့မည်ပြင်လျှင် သူမမျက်နှာကိုမော့ပြီး မျက်ရည်
များကိုထိန်းသိမ်းရပြန်သည်။

သည်ကြားထဲ သူမနှင့် သူ့ကို မဖွယ်မရာ စွပ်စွဲ
ပြောဆိုကြပြန်၏။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိ။ ဟိုတစ်နေ့က သူမ

၏ ဖရိုဖရဲအဖြစ်ကို သူနာပြုဆရာမလေးနှစ်ယောက် မြင်
တွေ့သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဖြစ်သမျှအဖြစ်တွေကို သူမခါးစည်းခံရုံပါပဲ။

ချစ်သူရယ်... သူ့ကို သွားနှင့်ကိုက်မိတာလည်း
မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။

စန္ဒကူးရဲ့အလှ၊ စန္ဒကူးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ သူ
အတွက်ပါပဲ။

သို့သော် သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ သူမကို
ရှေးရိုးဆန်သည်လို့ပဲပြောပြော အပျိုစင်တို့၏စည်းရုံးကို
စန္ဒကူးမချိုးဖောက်ချင်ပါ။

တန်ဖိုးမဲ့သည့်ဘဝကို စန္ဒကူး လုံးဝမရောက်သွား
ချင်ပါ။ နားလည်ပေးပါချစ်သူရယ်။

အတွေးများဖြင့် သူမလောင်ကျွမ်းနေမိဆဲ သူမ၏
မျက်နှာရှေ့သို့ ကေသီဦးနှင့် နီလာမာတို့ရောက်ရှိလာကြ
သည်။

သူတို့အသွင်တွေက မချိုမချင်။

“ဘယ်နှယ်လဲ... တို့မင်းသမီးကလည်း အမူအယာ
ကျ အကယ်ဒမီရွေးပဲ၊ ဗီဒီယိုရိုက်စားဖို့တောင်ကောင်း
တယ်”

“ယူမသိသေးဘူးလား၊ ယူချစ်ချစ်ကြီးရဲ့ အမေနဲ့
အစ်မတစ်ယောက် အိမ်လည်ရောက်နေတယ်၊ တို့တောင်
မနက်ဖြန် ထမင်းဖိတ်ကျွေးမလို့၊ မနက်ဖြန်ကျောင်းပိတ်
တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒေါက်တာဆောင်းက တို့အဘွားရဲ့ လက်
စွဲဒေါက်တာဖြစ်သွားပြီလေ”

နီလာမာ၏စကားကိုကြားရလျှင် စန္ဒကူး ပိုမိုတုန်
လှုပ်ရသည်။ သူနှင့် သူမတို့ ပြဿနာဖြစ်နေရသည့်ကြား
ထဲ သူမမေနှင့် အစ်မတို့ရောက်နေရပြန်၏။

သူမတို့ပြဿနာကလည်း အထွတ်အထိပ်။ သည်
လိုနှင့်ပဲ သူမရင်ကွဲနာကျရပါတော့မည်။

ချစ်ခြင်းဟာ ဆေးလိပ်တွေ၊ အရက်တွေ၊ ကင်ဆာ
နာတွေထက် လူကိုပိုပြီး ဒုက္ခပေးလှပါလားကွယ်။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးပြီမို့ သူမတို့နှစ်
ယောက်က စန္ဒကူး၏စားပွဲမှာ ဆက်လက်ထိုင်နေကြပြန်
သည်။

သူတို့ဟာ သူမ၏ကျဆုံးခန်းကို မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ချင်ကြပေလို့လားမသိ။

သူတို့ဟာ သူမ၏ နှလုံးသားနာရေးကြော်ငြာကို
လာရောက်ဖတ်ရှုနေကြသူတွေ။

“သူမေမေက သဘောကောင်းပါဘယ်၊ တရားသမားဖြစ်ရမယ်၊ တစ်နှစ်ကို နှစ်လလောက် တရားစခန်းဝင်လေ့ရှိတယ်တဲ့၊ တို့မေမေနဲ့ စကားပြောပြီးပြီ”

“နင့် မနက်ဖြန်ထမင်းကျွေးမှာသေချာလား၊ တစ်နေ့လုံးကျွေးမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကေသီ”

“ဪ... နောက်တစ်နေ့ကျ ငါကျွေးချင်လို့ပါ၊ ဒေါက်တာဆောင်းက ငါ့ဖေဖေနဲ့လည်းခင်တယ်လေ”

နီလာမာနှင့် ကေသီဦးတို့ အပြန်အလှန်ပြောနေကြလေလျှင် စန္ဒကူးမှာ ငေးမောနားထောင်နေရရုံ။

ဘုရားရေး... ကျွန်မတို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြတာ တစ်မြို့လုံးသိသွားကြပြန်ပြီလားကွယ်။

ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် စန္ဒကူး ဘာမှမပြောနိုင် ဖြစ်နေရစဉ် မမဒေါ်ဝင်းမွန် အနားသို့ ထမင်းချိုင့်နှင့် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“စန္ဒကူးရေး... ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့၊ ဒီနေ့ နင့် ကြိုက်တတ်တဲ့ ရှောက်သီးသုပ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါးချက်လာခဲ့တယ်... စားကြစို့၊ နင့်တို့နှစ်ယောက်ရော ဒီမှာလာစားကြလေ”

ဒေါ်ဝင်းမွန်ကခေါ်သော် နှစ်ယောက်စလုံး နေရာမှ ထပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ကြသည်။

“နီလာတော့ ရှောက်သီးသုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ကေသီ နင်ရောကြိုက်လား၊ ကြိုက်ရင် နည်းနည်းတောင်းခဲ့လေ”

“ငါတော့မကြိုက်ဘူး၊ ငါ့အစ်မဖို့တော့ နည်းနည်း လောက်တောင်းခဲ့ရရင် ကောင်းမလားမသိဘူး၊ သူက ကိုယ်ဝန်ရှိစဆိုတော့ ရှောက်သီးသုပ်ကို နေ့တိုင်းစားချင်နေတယ်”

အို...။

ဒါ စောင်းချိတ်ပြီး ပြောသွားခဲ့တာမဟုတ်လား။ အရပ်သတင်း၊ ပါးစပ်သတင်းအရ သူမနှင့် ဒေါက်တာဆောင်းကို စွပ်စွဲပြီး ပြောသွားခဲ့တာပဲ။

“စားကြစို့ကလေး၊ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေအတွက် ဦးနှောက်စားမနေနဲ့၊ အလကားဟာလေးတွေ၊ အနှစ်မရှိဘူး၊ မွေးကတည်းက ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေခဲ့၊ စားခဲ့ရတော့ သူတို့မှာ ဘဝအတွေး၊ ဘဝအမြင်တွေမရှိကြဘူး၊ သူတို့ ခေါင်းထဲမှာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့မိန်းမဝါဒတွေပဲရှိတယ်၊ အလှပြင်မယ်၊ ဝတ်မယ်၊ စားမယ်၊ သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ်၊ ကိုယ့်ထက်သာတယ်ထင်ရင် မနာလိုမယ်၊ ဣဿမစ္ဆရိယတွေ

ပွားမယ်.. ဒါပဲ၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ စားကြစို့”

ဒေါ်ဝင်းမွန်ကတော့ပြတယ်။ သူက စိတ်ဓာတ်
ခိုင်သည်။ မာသည်။ ဘဝကိုလည်း ရုန်းကန်နိုင်ပါသည်။
အပျိုကြီးပေမယ့် သူတာဝန်ယူနေရသည့်ဝန်ထောက်လည်း
အများသား။

ဒေါ်ဝင်းမွန်က သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဖြတ်ချပြင်ဆင်ပြီး
လျှင် စန္ဒကူး၏ထမင်းချိုင့်ကိုလည်း ပြင်ဆင်ပေးလိုက်
သည်။

“စားစို့.. လွမ်းတာ၊ ဆွေးတာတွေ ခဏဘေးချိတ်
ထားလိုက်စမ်းပါကွယ်၊ မမတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ်
ချင်းမစာလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ စာလွန်းလို့ပဲ ညီမ
အနားမှာ အဖော်ပြုပေးနေတာ၊ ထမင်းလေးတော့ နည်းနည်း
ဖြစ်ဖြစ်စားလိုက်၊ ပြီးရင် ရင်ဖွင့်၊ မမက ကိုယ်တိုင်ခံစား
ဖူးသူပါ၊ ညီမတို့ဇာတ်လမ်းမှာ မှားတာ၊ မှန်တာတွေ
ထောက်ပြမယ်၊ လိုအပ်ရင် သူ့ကိုသွားတောင်းပန်ပေးမယ်
နော်”

“အို.. နေပါစေမမရယ်၊ စန္ဒကူးမမှားတဲ့ကိစ္စ
တစ်ခုမို့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စန္ဒကူး

ရဲ့သဘောထားတွေကို သူနားလည်အောင်တော့ ရှင်းပြ
ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းပြလိုက်လေ”

“မလွယ်လို့ပေါ့မမရယ်၊ စန္ဒကူးတို့အဖြစ်က ကြား
ထဲက အမှောင့်ပယောဂတွေဝင်နေတယ်၊ ဒီကြားထဲ အခု
သူ့မှာ အမေနဲ့ အစ်မပါရောက်နေတယ်တဲ့”

“ကဲပါ.. ညီမရယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ၊
လောလောဆယ် ထမင်းသာ ဝင်အောင်စားလိုက်ပါ”

ဒေါ်ဝင်းမွန်တောင်းပန်လွန်းသဖြင့် စန္ဒကူး ထမင်း
နည်းနည်းဝင်စားဖြစ်ပါသည်။

အခန်း(၁၀)

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဈေးသွားရင်းနှင့် စန္ဒကူး ပန်း
တွေရောင်းဖို့ခူးလာခဲ့သည်။

ပန်းရောင်းရတာ သူမအတွက် အပန်းမကြီးလှပါ။
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ ခြံထွက်ပန်းလေးတွေ ရောင်း
လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ဈေးထဲမှာ တကူးတကထိုင်ရောင်းနေရသည်
မဟုတ်ပါ။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သည်လိုပဲဝယ်ကြသည်။
ဈေးဝမှာတင် ရောင်းလို့ကုန်လေသည်။

ဒီနေ့လည်း ခြံထဲမှထွက်သည့် သစ်ခွ၊ နှင်းဆီ၊
စကားဝါ၊ စကားဖြူပွင့်လေးတွေ စန္ဒကူးယူလာပါသည်။

ရှေ့ပုကား ပါပေ

စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ ပန်းခြင်းလေးထဲထည့်ပြီး
တင်တွန်းခဲ့သမျှ လမ်းတစ်လျှောက်ဝယ်ယူကြသည်ပါပဲ။

ဈေးထိပ်သို့ရောက်လျှင် သူမ၏ပန်းတွေ နည်း
နည်းသာကျန်ပါတော့၏။

သည်စဉ် ဈေးထိပ်မှာ စန္ဒကူး နီလာမာနှင့် မိန်းမ
ငယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတို့က သူမ
အနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“စန္ဒကူးရေ . . ပန်းတွေကျန်သေးလား၊ ငါတို့
အကုန်ယူလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် . . ယူပါ”

သူမ၏ပန်းခြင်းထဲမှ ပန်းများကို နီလာမာကစုပြီး
ယူလိုက်သည်။ သစ်ခွတစ်စည်းနှင့် စကားဝါငါးပွင့်၊ စကား
ဖြူသုံးပွင့်သာကျန်ပါတော့၏။

နီလာမာက စန္ဒကူးကို သူနှင့်အတူပါလာသည့်
မိန်းမလေးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကိုဆောင်းရဲ့မမလေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ . .
ကိုဆောင်းထက်တောင် မနုဘူးလား၊ အငယ်လို့ထင်ရ
တယ်နော်”

ရှေ့ပုကား ပါပေ

“ဪ... ”

တကယ်ပါပဲ။ ဒေါက်တာဆောင်းနှင့်တူလိုက်တာ။ သို့သော် သူမက မိန်းကလေးဖြစ်သဖြင့် ပိုပြီးနုတာ၊ လှတာလည်းအမှန်။ မြို့ကြီးသူပီပီ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံကအစ ခေတ်ရှေ့သို့ပြေးလျက်။ နောက် လက်ဝတ်လက်စားတွေ ကလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်မျှ။

“မမနာမည်က မြူနှင်းပွင့်တဲ့၊ နာမည်လေးက လှတယ်နော်၊ မမ သူကတော့ ကျွန်ုပ်တို့မြို့ရဲ့ဗလား၊ စတား၊ နာမည်ကျော် စန္ဒကူးမေဆိုတာလေ၊ ကြားဖူးလား”

နီလာမာစကားက ဘာလိုလို၊ မြောက်တာလား၊ နှိမ့်ချတာလား။ သူမက ဘာတွေဘယ်လိုနာမည်ကျော်နေလို့လဲ။

သို့သော် မြူနှင်းပွင့်၏အသွင်က တင်းတောင့်သွားသလိုလို။

ကေန္တ စန္ဒကူးနှင့် ဒေါက်တာဆောင်း၏အကြောင်းတွေ ကြားပြီးဖြစ်ရမည်။

“ဪ... ကြားဖူးတယ်၊ မနော့ကမှရောက်ပေမယ့် တို့ စန္ဒကူးရဲ့အကြောင်းကိုကြားပြီးပါပြီ၊ နာမည်ကျော်

လောက်ပါပေတယ်၊ တော်တော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတာပဲနော်၊ အင်း... ယောက်ျားတွေ ပစ်ကျလောက်ပါပေတယ်”

မြူနှင်းပွင့်က ပြောင်ပြောင်ပင်ပြောချလိုက်လျှင် စန္ဒကူးမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွေးခနဲဖြစ်သွားခဲ့ပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း လွင့်စင်သွားတော့မတတ်။

သူမက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ပြုံးပြရမှာလား၊ ငိုပြရမှာလား၊ ရယ်ပြရမှာလား၊ ထွက်ပြေးရမှာလား။

အိုးတို့အမ်းတန်းဖြစ်ရသည်မှာ စန္ဒကူးသည် ဖြူစင်သူမို့ဖြစ်ပါသည်။

နီလာမာကတော့ ပွဲထိန်းသမား။ သို့သော် သူထိန်းပုံကလည်း စန္ဒကူးကို သေစေညွှန်းရောသလား။

“စန္ဒကူးလှတာက နိုင်ငံခြားမှာဆို မယ်စကြာဝဠာဘွဲ့ရလောက်တယ်၊ သူ့အတွက် အသည်းကွဲကြတဲ့သူတွေ ပနည်းဘူး၊ သူကတော့မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့မှာ သူ့အတွက်နဲ့ ပွဲဆူနေကြတယ်”

နီလာမာ ဤမျှပြောနေလျှင် စန္ဒကူးထွက်ပြေးသင့်ပါပြီ။ စက်ဘီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းရင်းနှင့် သူမ မြူနှင်းပွင့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“သွားမယ်နော်အစ်မ၊ ပန်းလိုချင်ရင် ကျွန်မတို့ခြံကို လာနိုင်ပါတယ်”

စန္ဒကူးခေါင်းမပေးနိုင်တော့။ ရင်ထဲမှာလည်း မီးလောင်ပြင်။

သဲကန္တာရမှာတောင် ဒီလောက်ပူပါ့မလား။

နွေလယ် မွန်းတည့်ချိန်တောင် သူမရင်ထဲလောက်ပူပါ့မလား။

စူးအောင်လာသည့်ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် စန္ဒကူး ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ်ပြန်ကိုက်မိလျှ် နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတို့စို့လျက်။

ကောင်းတယ်။

ချစ်သူကိုကိုက်မိတဲ့ငါသွားတွေကို ငါဒဏ်ခတ်ရမယ်။

အို... ငါမမှားဘူး။ ငါဘယ်တော့မှဒူးမထောက်ဘူး။

သူပညာရှိပဲ။ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ။

သူ့အပေါ် တုန့်ခိုင်းမရတဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို ဟစ်နေကျ သူနားလည်နိုင်ရမှာပဲ။

ချစ်သူရယ်။

ဖြူစင်၊ တည်ကြည်၊ သန့်ရှင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရှင်နားမလည်ဘူးဆိုရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်လောက်ပဲနီးနီး ကမ္ဘာကြီးခြားအောင် ဝေးနေဦးမယ်။

ဟာ ကျွန်မအတွက် အဝေးဆုံးဖြစ်နေဦးမှာပါပဲ။

သည်စဉ် သူမ၏အနားသို့ နီလာမာနှင့် ဖြူနှင်းပွင့်တို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ သူမထိတ်လန့်ရပါ၏။

“ဟေ့... ဒီမှာ၊ ယူပန်းဖိုးမပေးရသေးလို့”

ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တန်ခွက်ကို လှမ်းပစ်ပေးရင်း မျက်နှာကျေးဇူးတင်ကာ ဖြူနှင်းပွင့်၏အသွင်က မတူမတန်သည်။

သူမအသွင်ပြောင်းကော့ပါ။ အလကားပေးလို့၊ မေတ္တာနှင့် လက်ဆောင်ပေးလို့မှ ယူမည်ပုံ၊ တန်ဖိုးထားမည်ပုံလည်းမပြင်။

သူမပစ်ပေးသည့်တစ်ထောင်တန်ကို ကျိုးခွဲစွာ ကောက်ယူပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို စန္ဒကူးအမ်းလိုက်ပါသည်။

ခပ်ကျော့ကျော့လေးထွက်ခွာသွားကြသည့် မြို့နင်း
 ပွင့်တို့ကိုကြည့်ပြီး စန္ဒကူးဈေးထဲဝင်ခဲ့သည်။
 မိနှင့်ဖတို့စားဖို့အတွက် သူမဈေးဝယ်ရပါသည်။

ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်နှင့် ကင်ပွန်းရွက်ချဉ်ရည်။
 နောက် ငံပြာရည်ချက်နှင့် သခွားသီးနုနု။
 သူအကြိုက်ဆုံးဟင်းတွေပါပဲ။
 စိတ်ကိုဘယ်လောက်တင်းတင်း ရင်နှင့်မဆန့်
 အောင်ချစ်ရသူမို့ စန္ဒကူး မျက်ရည်ဝဲရပြီ။ ရင်ထဲစူးအောင်
 နာကျင်ရပြီ။

ချစ်သူရယ်...။
 ရှင်မရှိတော့ရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ အချည်းနှီးပါပဲ။
 ပန်းတွေလည်း ရနံ့ကင်းမဲ့ကုန်ကြတယ်။ စမ်းချောင်းတွေ
 လည်း ခမ်းကုန်ကြပြီ။ ကောင်းကင်ပြာတောင် မီးလောင်
 ပြင်ဖြစ်သွားသလို ကျွန်မခံစားနေရပါတယ်။
 ကျွန်မရဲ့ခံစားချက်တွေကို အချိန်ဆိုတဲ့သမားတော်
 ကြီးက ကုစားပေးမယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီအချိန်အခါ

ကိုမရောက်ခင် ကျွန်မသေလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။
 ရင်ကွဲနာကျတယ်ဆိုတာ ဘာလဲကွယ်။ ရှေးရှေး
 တုန်းက ချစ်သူနှစ်ဦးခွဲခွာကြရတဲ့အခါ မျက်ဝန်းတွေ
 သွေးလိုနီအောင်ငိုကြပြီး နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူရ
 ကြေကွဲရသတဲ့။
 အဲဒါ ကြီးမားတဲ့အချစ်ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ။ ပုံပြင်မဟုတ်
 ဘူးနော်။

အေးတိအေးစက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်
 ထဲမှာလည်း သူ့ကိုအရိပ်တကြည်ကြည်၊ သူ့ကိုမော့
 တကြည်ကြည်နဲ့ နေကြာပန်းလေးလို မျှော်လင့်တမ်းတ
 တတ်တယ်ဆိုတာ သူသိရဲ့လားကွယ်။

ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရင်း စန္ဒကူး မျက်ရည်ကျ
 နေရပါသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ တစ်ဖက်လမ်းထဲမှ
 မိတ်ဆွေ၏ဆွမ်းကျွေးသို့သွားနေကြ၏။ သူမတစ်ယောက်
 တည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လွမ်းဆွေးခွင့်ရနေပါသည်။
 ချက်ပြုတ်ပြီးသည့်အခါ ရေမိုးချိုးပြီး ခေါင်းပါး
 လျှော်လိုက်သည်။

ရင်ကွဲနာကျလို့သေရင်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပေါ့။

အို.. ငါသေလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဖေဖေနှင့် မေမေ ကို ပြုရလုပ်ကျွေးရဦးမည်။

စိတ်ကို မိဘနှစ်ပါးနှင့်မဲတင်းပြီး သူမထိန်းချုပ်ပျ ပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမ၏စိတ်တွေ တဒဂ်ရွေးသွပ်နေတာ တော့အမှန်။

သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင်လိမ်းပြီး စကားဖြူပန်း လေးတွေဝေနေအောင်ပန်ဆင်ထားမိသည်မှာ ပျော်တာ လည်းမဟုတ်ဘဲနှင့်။

ထမင်းလည်းမစားချင်၊ အိပ်လည်းမအိပ်ချင်ပါ။

နေ့နှင့်ညဆိုတာ မျက်ဝန်းထဲမှာ မသဲကွဲတော့သလို ခြံထောင့်မှ ခရေပင်အောက်မှာ သစ်ရွက်ကြွေတွေအပေါ် လဲလျောင်းရင်း စန္ဒကူး၏နုလုံးသားများ ခံစားနေရပါသည်။

လျှံကျလာသည့် မျက်ရည်ပူများကို သည်အတိုင်း လွှတ်ထားရင်း သူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့မှုများကို စန္ဒကူးမြင်ယောင် နေမိစဉ်..

“စန္ဒကူး”

အို.. သူမနားထဲမှာ သူ့အသံ။

သူမနားကြားများလွဲသလား။ မယုံမရဲဖြင့် မျက်ဝန်း ကိုဖွင့်ကြည့်မိလျှင်..

“ကို”

ဝိန့်မြောင်းသွားသောမျက်နှာနှင့် ကိုကိုကြည့်ပြီး စန္ဒကူး၏မျက်ရည်တွေပိလိုက်၊ နေရာမှလည်း သူမ ထထိုင်မိပါသည်။

သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို သိမှတ်မဲ့စွာဆန့်တန်းမိ လျှင် သူက စန္ဒကူးရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်လာပြီး မျက်ရည်ကျ နေခဲ့သည်။

“စန္ဒကူး”

“ကို”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြဲမြဲစွာဖက်တွယ်မိ ပြီး မျက်ရည်လူးသောပါးပြင်များ ပေါင်းစပ်သွားကြလျှင် သူက ဆတ်ခနဲတွန့်သွား၊ သွေးလန့်သွားခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ဒီဘက်လက်ကိုကိုက်နော်၊ ညာ ဘက်လက်က အနာမကျက်သေးဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စန္ဒကူးမျက်လုံးတွေပြာဝေသွားခဲ့ပြီး သူမ၏ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း ဗုံးတစ်လုံးလိုဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

ချစ်သူရယ်...။

ကျွန်မအချစ်တွေကို ရှင်နားမလည်သေးဘူးနော်။ ကျွန်မ ဘာလို့ကိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာ ရှင်နားမလည်သေးဘူး။

နုလုံးသားချင်းဝေးနေသမျှ ဘဝတွေလည်း ဝေးနေဦးမှာပါပဲကွယ်။

သူ့ကိုညင်သာစွာလွှတ်ပေးပြီးလျှင် စန္ဒကူး မချီပြုံးပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူဟာ သူငယ်နှပ်စားလေးမဟုတ်။

သူ့ကို စန္ဒကူးရှင်းမပြနိုင်ပါ။ ရှင်းမပြချင်ပါ။ သူ့အလိုလိုသိလာ၊ နားလည်လာမှာကိုသာ သူမစောင့်နေပါတော့မည်။

“ကို... ထမင်းစားမလားဟင်”

“မစားတော့ဘူး၊ နီလာမာတို့အိမ်မှာ စားခဲ့ရတယ်”

“ဪ”

“ဘာလဲ... ကိုကို သူနဲ့အထင်လွဲဦးမလို့လား၊ ကိုရင်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ လုံးဝမှတ်ထားလိုက်”

“ကျွန်မအထင်မလွဲပါဘူးကို၊ ကျွန်မ သဘောထားမသေးသိမိပါဘူး”

“ဩ... ဒါဖြင့် ကိုကတော့ သဘောထားသေးသိမိတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

သူစိတ်ဆိုးမာန်စိုးတွေဖြစ်လာလျှင် စန္ဒကူး ငေးကြည့် အံ့ဩနေရသည်။

စန္ဒကူး သူ့ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ပါ။ အဖိုးတန်သည် အချိန်များကို အလဟဿမဖြစ်စေချင်။

“စန္ဒကူးမပြောပါဘူးကိုရယ်၊ လုံးဝမပြောချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုလည်း အထင်မလွဲဘူး၊ စန္ဒကူးကိုလည်း အထင်မလွဲစေချင်၊ သံသယမဝင်စေချင်ပါဘူး”

ပြောပြီးလျှင် သူမ ခရေပင်ရင်းမှာ အရပ်ကြီးပြတ်မှီထားလိုက်မိသည်။ သူနှင့်အဆင်မပြေဖြစ်ရသည်ရက်များအတွင်း စန္ဒကူး၏ခွန်အားတွေ ချည်နဲ့ကုန်ရပြီထင်ပါသည်။

သူသာ သူမ၏ဘဝ။

သူသာ သူမ၏အားမာန်ဖြစ်သည်မို့ပါ။

သူမပျော့ခွေနေတော့လည်း ကိုသက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ သူမ၏အနီးသို့ကပ်လာပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ယုယစွာပွေ့ထားခဲ့ပြန်သည်။

“အရမ်းချစ်ရပါတယ်ကလေးရယ်၊ စန္ဒကူးကိုလေ ဘယ်သူကြည့်တာမှမခံချင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မဆက်ဆံ စေချင်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စန္ဒကူး၏ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်ရ ပါသည်။ ဒါ အစွန်းရောက်တာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေရှည် မှာဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကိုရယ်... ကျွန်မတို့မဝေးပါရစေနဲ့နော်။

သူက စကားတွေ ဆက်လက်ပြောဆိုနေပြန်သည်။

“ကိုက စန္ဒကူးကို လက်ထပ်မှာပဲ၊ အသက်နဲ့ ထပ် တူချစ်တယ်၊ စန္ဒကူးအပေါ်မှာ စိတ်ယုတ်မာ ဘယ်တော့မှ မမွေးဘူး... မှတ်ထား၊ တစ်နပ်စားအချစ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး၊ တစ်ဘဝလုံး၊ တစ်သံသရာလုံးချစ်မယ့်သူ ပါ”

သူ့စကားများကို စန္ဒကူး နားထောင်နေရပါသည်။

ပွေ့ဖက်ထားသော သူ့လက်များက တုန်ယင်နှိုးညှံနေကြ ခ်။

“စန္ဒကူးရက်စက်တယ်၊ ကိုအပေါ်ရက်စက်တယ်၊ ကိုယုတ်မာမယ်လို့ ဘယ်တော့မှမတွေးမိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အလိုလိုစီးဆင်းသွားတဲ့ အချစ်ဖြစ်ကြီးကို ရပ်အောင် တားဆီးနိုင်တာ စန္ဒကူးမှာ အတွေ့အကြုံရှိလို့ပေါ့”

“ရှင်”

သူ့စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ စန္ဒကူးမှာ အတွေ့ အကြုံရှိသတဲ့။ ဘုရားရေး...။

“အဲလို ကို သံသယရှိမိတယ်၊ တကယ့်အစိမ်း၊ အရိုင်းဆို အချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ မျောသွားမှာပဲ၊ အခု မမျောတာ စန္ဒကူးမှာ အတွေ့အကြုံရှိလို့ပေါ့၊ ရင့်ကျက်နေ လို့ပေါ့”

သူ့အယုအယတွေက ညင်သာပေမယ့် သူ့စွပ်စွဲ ချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းလျှင် စန္ဒကူး သူ့ရင်ခွင်မှရုန်း ထွက်ပြီး ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားရသည်။

“ကိုမှားနေပြီ၊ စန္ဒကူးမှာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိ

ခဲ့ပါဘူးကို၊ ချောတဲ့၊ လှတဲ့သူမို့ စာပေးခံရတာ၊ အပိုအပန်းခံရတာမျိုးပဲရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုရယ်၊ စန္ဒကူးဟာ မိန်းကလေးပါ။ မြန်မာအမျိုးကောင်းသမီးလေးပါ။ စန္ဒကူးတို့လူမျိုး၊ စန္ဒကူးတို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ မိန်းကလေးဆိုတာ အပျိုစင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အလှကို ထိန်းသိမ်းရပါမယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့နှိုင်းမယ်ဆိုရင် အဲဒီပန်းပွင့်လေး မနွမ်းမညှိုးအောင်၊ မကျေအောင်၊ မပျက်စီးအောင်ထိန်းသိမ်းရမှာ စန္ဒကူးတို့တာဝန်ပါပဲ။ ကိုကို အသက်ပေးပြီး ချစ်ရဲပါတယ်ကိုရယ်၊ စန္ဒကူးရဲ့ဘဝ၊ စန္ဒကူးရဲ့အလှကလည်း ကိုအတွက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အချိန်မတန်ခင်မို့ စန္ဒကူးထိန်းသိမ်းနေတာ ကိုနားလည်ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ စန္ဒကူး ဒါပဲပြောတတ်တယ်။

သူ့ရှေ့မှခေါင်းငုံ့ပြီး သူမထွက်ခဲ့လျှင် ဒေါက်တာဆောင်း တွေဝေစွာ ငေးကျန်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၁၉)

ကျောင်းဆင်းချိန် အနည်းငယ်နောက်ကျနေသဖြင့် စန္ဒကူး စက်ဘီးကို ခပ်သွက်သွက်နင်းလာခဲ့သည်။ ဖေဖေက ထမင်းတစ်အိုးတည်ထားမှာပေမယ့် ဟင်းစီစဉ်ဖို့နှင့် အိမ်အလုပ်များလုပ်ရန်အတွက် စန္ဒကူးစိတ်စောနေမိသည်။

သည်ကြားထဲ ညနေက နီလာမာဏ်စကားကလည်း အထူးဆန်း။

“ဒီညနေ ကိုဆောင်းတို့မိသားစုကို ငါတို့အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးထားတယ်၊ အဲဒါ စန္ဒကူးပါလာစားရမယ်”

အနောက်က နေထွက်သလိုကြီးပါလား။ တစ်သက်

လုံးကမတည်သူ၊ ပြိုင်ဆိုင်နေကြသူချည်းမို့ စန္ဒကူး တဆံ့
တထွန်နှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်နေမိလျှင် သူကဆက်ပြော၏။

“အန်တီက ယူကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့လေ၊ ဟိုဒင်း..
မြင်ဖူးချင်တာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ယူကိုပါ ထမင်းစားဖိတ်
တာ”

“ငါမအားဘူး”

စန္ဒကူးလေသံက နူးညံ့ပေမယ့် လေသံကပပ်ပြတ်
ပြတ်။ ဟုတ်တယ်လေ.. ကျောင်းတက်ရက်ဖြစ်ရသည့်
ကြားထဲ။ ကိုယ့်မှာ မိအိုဖအိုနှင့်။ အားလုံးကိုယ့်ကိုစွဲ
ကိုယ်စီမံမှပြီးမည်။

“ဘာ.. နင်ရိုင်းလှချည်လား”

သူထမင်းစားဖိတ်သည်ကို ငြင်းလိုက်သည်
အတွက် နီလာမာစိတ်ဆိုးသွားလျှင် စန္ဒကူးအပြုံးနှင့်
ရှင်းရသည်။

“ငါမရိုင်းပါဘူး၊ နင်နဲ့ငါက ဝင်နေကျ၊ ထွက်နေကျ
စားအိပ်သောက်အိပ်လည်းမဟုတ်၊ အလွှာလည်းမတူ၊
ဒီကြားထဲ ကိုဆောင်းရဲ့မိသားစုလည်းရှိနေဦးမယ်”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ သမင်မဟာ ကျားရဲ့ဂူထဲ မဝင်ဝံ့
သလို အလွှာမတူတဲ့ နင်တို့ရဲ့ရဲတိုက်ထဲကို ငါမလာရဲဘူး”

“ဒါဖြင့် အန်တီက နင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ
နင်က အရေးမစိုက်ဘူးပေါ့.. ဟုတ်လား”

“အရေးမစိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လမ်း
ကြောင်းမှားနေတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အဆင့်နဲ့ဆို သူတို့ဘက်ကတွေ့
ချင်တာကို ဝမ်းသာအားရသွားတွေ့သင့်တယ်၊ ခုလို အိုက်
တင်ခံနေစရာ ဘာမှမလိုဘူး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်နီလာ၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်နေရာမှာမှ
အယူအဆ၊ အတွေးအခေါ်ချင်းမတူဘူး၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ
ဘယ်တော့မှ အဆင့်မရှိဘူးလို့ မသတ်မှတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး
ဆိုတာ အဆင်းရှိမယ်၊ အရည်အချင်းရှိမယ်ဆိုရင် ရှင်ဘုရင်
တောင်မှန်းနိုင်ပါတယ်”

သူမ၏စကားကို နီလာမာက လှောင်ပြုံးပြုံးပြီး
လှောင်ရယ်ရယ်ခဲ့သည်။

“ခေတ်တွေပြောင်းသွားပြီ ကျောင်းအမရဲ့၊ ဒီခေတ်
က ခြေတစ်လှမ်းကို ကုဋေတစ်သန်းခေတ်မဟုတ်တော့

ဘူး၊ မိန်းမတို့ကူခြေ ရွှေပေးလို့မရတဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့
ဘူး၊ အခုခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်၊ ကွန်ပျူတာခေတ်”

“ရပါတယ်... ဘယ်လိုပဲခေတ်တွေပြောင်းပြောင်း
တန်ဖိုးထားကြတဲ့ ‘စံ’ ကတော့ တူညီဦးမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ယူ တို့အိမ်ကို ထမင်းစားမလာဘူးပေါ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်နီလာ၊ တို့မအားလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ... နောက်မှ နောင်တမရနဲ့၊ တို့သွား
ပြီ”

ကျွဲပြီးတိုသွားသည့်နီလာမာကိုမြင်ယောင်ရင်း စန္ဒ
ကူး မြို့ထဲသို့ စက်ဘီးဖြတ်စီးလာရသည်။

နီလာမာဟာ သူဌေးသမီးတစ်ဦး။ ဥစ္စပေါ၊
ရုပ်ချော၊ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်နှင့်
ရွှေရေးပန်း ဆက်နေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ရွှေ ရွှေချင်းထပ်တော့ ပိုဝင်းတာပေါ့လေ။

ရင်ထဲမှာ မီးခဲမျိုထားသလို ပူလောင်နာကျင်နေ
ပေမယ့် စန္ဒကူးဆိုတာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို အပြင်ပန်း
အမြင် အေးစက်ဆဲ။

ကူခြေဆိုတာ ‘ချုပ်ထိန်းခြင်း’ ပါပဲ။

ငုံးဆူ လူမသိပေါ့။

လိပ်ပိန် လူမသိပေါ့။

ရင်ထဲမှာပဲ ငိုတော့မည်။

သွေ့လောင်နေသည့်မျက်ဝန်းများကို ခပ်ပြူးပြူး
ဖွင့်ရင်း လောကဏ်ကြိမ်ဒဏ်တို့ကို သူမခံစားလိုက်ပါမည်။

ကိုရေ... ရှင်စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ ကျွန်မဆုတောင်း
ပေးနေပါတယ်။

နားလည်မှုတွေလွဲနေသမျှတော့ ကျွန်မတို့ ဝေးနေ
ကြဦးမှာပါပဲ။

“စန္ဒကူး”

အနားသို့ရောက်လာသည့်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကိုဆောင်း
ကြောင့် စန္ဒကူးလန့်ဖျတ်သွားရ၏။

“မေမေက စန္ဒကူးကိုတွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ နီလာ
တို့အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

စန္ဒကူး သူ့ကို အံ့သြစွာမော်ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။
သူ့သဘောထားတွေဟာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ချစ်သူကို လူတကာရဲ့ ခြေနင်းပတ်မှာချပေးပြီး
သိမ်ငယ်စေလိုသလား။

စိန်ရောင်၊ ရွှေရောင်တလုပ်လုပ်နဲ့ စိန်ရွှေငွေ
ပကာသနအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သူမကို ဘာလို့ခေါ်တွေ့
ရတာလဲ။

နီလာပြောတာ အမှန်ပဲလား။ ဒါဘယ်သူ့အစီအစဉ်
လဲ။

နားမှာပင် နားကပ်မရှိအောင် ချို့တဲ့နွမ်းပါးသည်
ကိုယ့်ဘဝကို မနာကျည်းပေမယ့် သည်အသိုင်းအဝိုင်းသို့
မဝင်ချင်တာလည်းအမှန်။ ဝင်စရာလည်းမလို။

ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော နေ
ရောင်ခြည်အောက်မှာ သူမလွတ်လပ်စွာရှင်သန်ရဲပါသည်။

သို့သော် ကျားရဲဂူသို့မဝင်ရမှန်းလည်း သူမသိ
သည်။

သူ့ကို စန္ဒကူး မချီပြုံးပြုံးပြမိပါသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ကို၊ သူတစ်ပါးအိမ်မို့ ကျွန်မ
မလိုက်ပါဘူး။”

သူမ၏စကားသည် သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။
စန္ဒကူးခေါင်းမာတာလည်း သူမသိပါသည်။

“မေမေက မနက်ဖြန်ပြန်မှာ၊ ဘယ်လိုမှ အချိန်မရ

တော့လို့ စန္ဒကူးလိုက်တွေ့သင့်တယ်၊ မေမေက သဘော
ကောင်းပါတယ်”

“ကိုအိမ်မှာ ဘာလို့မစီစဉ်ရတာလဲ”

“ကိုအိမ်က မေမေတို့နေဖို့ အဆင်မပြေဘူးလေ၊
ဆရာဝန်ကြီးရဲ့အိမ်မှာ မေမေတို့တည်းကြတယ်၊ ဆရာဝန်
ကြီးရဲ့အိမ်က ဆေးခန်းလည်းတွဲဖွင့်ထားတော့ စန္ဒကူး
တွေ့ဆုံဖို့အတွက် နီလာတို့အိမ်က အသင့်တော်ဆုံးမို့ပါ၊
ပြီး နီလာနဲ့ စန္ဒကူးက တစ်ကျောင်းထဲ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကို၊ ကျွန်မမလိုက်နိုင်ပါဘူး”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူမ စက်ဘီးကို အပြင်းနင်း
ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ။ စန္ဒကူး မသိ
ချင်တော့ပါ။

ချစ်သူရေ...။

နားလည်မှုတွေ ဝေးနေမှတော့ ကျွန်မတို့ ဝေးနေ
တာပဲကောင်းပါတယ်။

ဒေါက်တာဆောင်း၏မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူမြို့နှင့် ပွင့်ကတော့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ ခမ်းနားသည့်ညှော်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များဖြင့် ညှော်ခန်း စကားပြောနေရပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်မာမှာ နောက်ဆံတင်ငင်။

ကိုထွန်းလည်းရောက်မလာသေးဘူး။ သူကလည်း ခြေကခပ်ရှည်ရှည်။ ဒီလောက်အရေးကြီးသည့်ပွဲမှာ တကယ်ဆို သူရှိနေသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

“သမီးလည်းမမြင်ပါလားညီမကြီးရဲ့၊ ကျောင်းက ပြန်မရောက်သေးဘူးလား။”

ကိုဆောင်း၏မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူအေးကမေးလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်မာပြုံးရ၊ ရယ်ရပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာပူနေပေမယ့်။

“ရောက်ပြီမမကြီးရဲ့၊ သမီးကလေး သိပ်ခက်တာ၊ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလည်း မရဘူး။ သူက အလကားမနေချင်ဘူးတဲ့လေ၊ သူတတ်ထား တဲ့ပညာနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိအောင် အလုပ် လုပ်ချင်သတဲ့၊ ကျောင်းဆရာမအလုပ်ဆိုတာ စေတနာ ထားရင် ထားသလောက် အရမ်းပင်ပန်းတာအစ်မကြီးရဲ့။”

❀ အခန်း(၂၀) ❀

ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ထမင်းစားပွဲကြီးမှာ တကယ့်ဂုံဇာတ်ပြုညစာစားပွဲကြီးသဖွယ်။

နီလာမာသည် ကျောင်းဆင်းကတည်းက ရေမိုးချိုး ပြီး အလှပြင်နေခဲ့ရာ ယခုထိ ညှော်ခန်းထဲသို့မရောက်သေး ထမင်းစားပွဲသို့လည်း မရောက်နိုင်သေးပါ။

နီလာမာ၏မိခင် ဒေါ်ခင်ခင်မာမှာလည်း အိမ်ရှေ့ဆံ သို့ လည်ပင်းတရှည်ရှည်။

သူမိတ်ကြားထားသည့် နေအုပ်နှင့် ဒေါက်တာ ဆောင်းနှင်းပွင့်တို့ မရောက်လာသေးဘူးမဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်တာပေါ့.. အခု အနားယူနေတာလား”

“အို.. မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေချိုးနေတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒီကလေးကတော့၊ ကျွန်မသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အို.. နေပါစေ၊ တော်ကြာ ဆင်းလာမှာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်မာမှာ မြူနင်းပွင့်ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်ထည်များကို မျက်လုံးတဝဲဝဲနှင့်ကြည့်ရင်းမှ ညှပ်ညှပ်များကို ညှပ်ခဲနေရပြန်သည်။

“အင်း.. တော်တော်ချမ်းသာတဲ့သူတွေပဲ၊ ငါတို့ထက်တောင် ချမ်းသာဦးမယ်၊ ဒီမြို့မှာ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူတို့နဲ့စာတော့ ဘာမှမဟုတ်တော့သလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် နေအုပ်ကတော့ စီးပွားရေးနားလည်တယ်၊ မကြာမီ ဒီမြို့မှာ ထိပ်ထိပ်ကြဖြစ်သွားမှာ”

သည်စဉ် ညှပ်ခန်းထဲသို့ နေအုပ်နှင့် ကိုဆောင်းတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

နေအုပ်ကတော့ သည်အိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ်။ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးသည်မဟုတ်ပါလား။

“အန်တီ စန္ဒကူးပါဖိတ်ထားတယ်ဆို၊ နီလာရာ

ဟေ့.. နီလာ၊ ဒီမှာညှပ်သည်တွေစုံကုန်ပြီ၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့တော့၊ ပြင်မနေနဲ့၊ ဒီပုံက ဒီပုံပဲ၊ ကေသီရော ဖိတ်မထားဘူးလား”

ညှပ်ခန်းထဲမှာမထိုင်ဘဲ လှေခါးရင်းထိသွားပြီး အော်နေလျှင် ညှပ်ခန်းထဲမှလူများ ရယ်နေကြရသည်။

“သူတို့သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလိုပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြောမနာ၊ ဆိုမနာတွေ”

ဒေါ်ခင်ခင်မာက ဂုဏ်ယူစွာပြောရင်း ဒေါက်တာဆောင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဆောင်း၏ အသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ သေသေချာချာကြည့်မှ ညှိးနွမ်းနေတာမြင်ရ၏။

ရုပ်ရည်ချောမောတည်ငြိမ်သော ဒေါက်တာလေး၏ အသွင်ကလည်း သမီးရှင်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကိုယ့်သမီးအတွက် ရင်အေးစဖွယ်။

သည်စဉ် အပေါ်ထပ်မှ နီလာမာဆင်းလာသည်။ အလှဆုံးယမင်းရုပ်လေးပါပဲ။ အလှတွင် အယဉ်ဆင့်သလား။ အရိုးပေါ် အရွက်ဖုံးသလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖက်တင့်တယ် ချောမောလှပနေတော့သည်။

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ပုလဲတစ်စုံဝတ်ဆင်ထားပုံက သူမကို နံဖတ်စိုပြေနေစေသည်။

“အို..သမီးလေးက လှလိုက်တာနော်၊ မှိုနေတာပဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူအေး၏နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ချီးမွမ်းလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်မာ ကျေနပ်ကြည်နူးရသည်။

“သမီးကလည်း ကြာလိုက်တာကွယ်၊ ဒီမှာ သမီးအန်တီတို့ကိုအားနာစရာ”

“ဆောရီးနော်..အန်တီ၊ မမမြို့ အရမ်းလှတာပဲ၊ ဘာဆေးတွေများစားထားသလဲ”

“အို..ညီမလောက် မလှပါဘူးကွယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မြှောက်ပင့်ပြောဆိုနေကြလျှင် နေအုပ်က တစ်စခန်းထလေသည်။

“နီလာ..ကေသို့ကိုရော မဖိတ်ဘူးလား၊ ဟို..”

“နင် ကေသို့ကိုစိတ်ပူတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စန္ဒကူးကို မေးချင်တာမဟုတ်လား၊ ဖိတ်ပါတယ်နော်၊ နင့်စန္ဒကူးက ကိန်းကြီး၊ ခန်းကြီးနဲ့ မလာတာ”

“ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ သူ့မှာက မိအို

ဖအိုတွေရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ် သူလာလို့ရမလဲ”

“ဒါဆို သူက ဘယ်တော့မှပအားတော့ဘူးပေါ့၊ သေတဲ့အထိ မအားတော့ဘူးပေါ့”

နီလာမာ အငေါ်တူပြီးမေးလိုက်လျှင် နေအုပ် တွေခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဆောင်းမှာ နေအုပ်ကို အကဲခတ်လျက်။

“ကဲ..ကဲ..ညော်သည်တွေလည်း ဆာကြရောပေါ့၊ ထမင်းစားခန်းကိုသွားကြစို့”

“အို..ညီမရဲ့အမျိုးသားကို စောင့်ကြဦးမယ်လေ”

“ရပါတယ်အစ်မကြီးရဲ့၊ သူက အလုပ်များတယ်လေ၊ ဒီနေ့ ရွှေထည်တွေလက်ခံရမယ်၊ ကဲပါ..ကျွန်မတို့တွေ စားနှင့်ကြစို့”

ဒေါ်ခင်ခင်မာဦးဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ဝင်လျှင် အသင့်စောင့်နေသည့်အိမ်ဖော်နှစ်ဦးက ထမင်းဟင်းများကို ခူးခပ်ထည့်ပေးကြသည်။

အထူးညော်သည်များအတွက် အထူးထမင်းစားပွဲမို့ ထမင်းပွဲတစ်ခုလုံး လှပမွှေးကြိုင်နေ၏။ ညော်သည်များ

နေရာယူပြီးကြလျှင် ထမင်းကို စတင်စားသောက်ကြသည်။

ဂုဏ်သရေရှိထမင်းစားပွဲကြီးနယ် အစပိုင်းမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ကြ၊ ရှိန်နေကြလေ၏။ အတန်ကြာလျှင် နေအုပ်က တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းတော့သည်။

“ခုလို ငါ့ကို ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့အိမ်က အလုပ်ရှုပ်တော့ တစ်ခါမှ ဒီလို ကျကျနနမစားဖူးဘူး၊ မေမေကလည်းမအား၊ ငါကလည်းမအား...”

နေအုပ်၏စကားကို နီလာမာက ပျက်စောင်းထိုးပြီး တုန့်ပြန်လိုက်သည်။

“အပိုတွေ၊ လောကမှာ ပိုက်ဆံရှိဖို့သာ အဓိကပါ၊ ကိုယ်မချက်အားလည်း အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်လောက်ငှားထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကိုယ်စားချင်တာ ချက်ခိုင်းရုံပေါ့”

“နင်ပြောသလောက်လည်း မလွယ်ဘူးဟာ၊ ကိုယ်စားချင်တာချက်ခိုင်းဖို့ အိမ်ဖော်က ချက်တတ်ဦးမှကိုး၊ အန်တီမာ့ကိုမေးကြည့်ပါလား၊ ဒီလိုထမင်းပွဲကြီးမျိုးဖြစ်လာဖို့ အိမ်ဖော်တွေကိုချည်း မျက်နှာလွှဲထားလို့ရသလားဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ နေအုပ်ပြောတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ အန်တီမာပဲ ဦးဆောင်ရ၊ လုံးပန်းညွှန်ကြားရတာပေါ့၊ မင်းသူငယ်ချင်းကိုတော့ အားမကိုးလေနဲ့၊ သူက အလှအပပဲစိတ်ဝင်စားတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်မာက ဝင်ရောက်ထောက်ခံလျှင် နီလာမာက နှုတ်ခမ်းစူရသည်။

“မေမေကလည်း နီလာက ဘယ်တော့မှ မီးဖိုထဲမှာ အချိန်ကုန်ခံမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မီးဖိုထဲမှာအချိန်မဖြုန်းဘူး၊ ကျန်တဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာ နီလာဦးဆောင်မှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ခင်မာမှာ သမီးကို မဆန့်ကျင်ချင်သဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ညှဉ်သည်များကိုသာ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးနေတော့သည်။

“မမကြီး ထည့်စားပါ၊ ဩော်... သမီးမြူကလည်း စားတာ နည်းလိုက်တာ”

ညှဉ်သည်အားလုံး၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပေးခြင်း၊ စားဖို့တိုက်တွန်းခြင်းများဖြင့် သူ့မှာ မအားရတော့ချေ။

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် နေအုပ်မှာမူ ဣန္ဒြေရစွာ စားသောက်နေကြသည်။ အန်တီမာသည် ဟင်းချက်ကောင်းသူမို့ စားလို့ကောင်းဟန်ရတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒေါက်တာဆောင်းမှာ စန္ဒကူး၏လက်ရာ ဟင်းလျာများကို စားသောက်ဖူးသည်မို့ လက်ရာချင်းနှိုင်းယှဉ်နေမိသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့မေမေများ နီလာ့ကို သဘောကျနေပြီလားဟု ဇောချွေးတွေပြန်နေမိ၏။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးစီပါပဲ။ တန်ဖိုးထားကြသည့် 'စံ'ချင်းမတူညီကြသည်မို့ သူကတော့ နီလာမာလိုအလှမျိုး၊ နီလာမာလိုပုံစံမျိုးကို လုံးဝသဘောမကျနိုင်ပါပေ။

မိန်းမတစ်ယောက်မှာ အလှရှိရုံနှင့်မပြီး။ နူးညံ့မှု၊ စိတ်သဘောထားဖြင့်မြတ်မှု၊ စိတ်ထားကောင်းမှုနှင့် စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်မှုတို့လည်း မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါသည်။

ဆိုကြပါစို့။

ဘဝကို အတူလျှောက်လှမ်းကြသည့်အခါ ကိုယ့်

ဇနီးသည်လေးမှာ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ မရှိမဖြစ်မလိုပေဘူးလား။

အရည်အချင်းညံ့ဖျင်းသည်မိန်းမနှင့် တွေ့ကြုံရသည့်ယောက်ျားလောက် လူဖြစ်ရှုံးတာမရှိဟု ဒေါက်တာဆောင်းယူဆမိပါသည်။

နီလာမာကတော့ အလှသက်သက်ပဲ။ သို့သော် အဲဒီအလှကလည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာမတိုးပါ။

“ကိုဆောင်း”

အသံနှင့်အတူ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းလျာများ ကျရောက်လာခဲ့လျှင် သူပြုံးပြုံး လက်ကာရပါသည်။ နေအုပ်က ထည့်ပေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

နေအုပ်သည် ဒီအိမ်နှင့် တော်တော်ရင်းနှီးသည် ဖြစ်ရမည်။ သူလည်းစားသည်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ထည့်ပေးပါလေ၏။

မေမေကတော့ အန်တီမာနှင့် စကားအေးဆေးစွာ ပြောရင်း ထမင်းစားနေခဲ့သည်။

“ညီမကြီးတို့ဖြူက အစားအသောက်ပေါတယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အသား၊ ငါး၊ ပန်း အားလုံးပေါတယ်၊

မနက်က သမီးဝယ်လာတဲ့ စကားဖြူပန်းလေးတွေ၊ စကားဝါပန်းလေးတွေဆို ဈေးပေါလိုက်တာ၊ တစ်ပွင့်မှ တစ်ဆယ်ထဲရယ်၊ ရန်ကုန်မှာဆို ဘယ်ရမလဲ”

မေမေစကားကို မမမြူက လှမ်းပြီးထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ပန်းလေးတွေ အရမ်းလှတာပဲ၊ ပန်းခြံတွေလည်းပေါတယ်ထင်တယ်၊ မြူတော့ စကားဖြူပွင့်၊ စကားဝါပွင့်လေးတွေ သူ့အပင်မှာ ဘယ်လိုပွင့်သလဲဆိုတာ သိပ်မြင်ချင်တာပဲ”

သည်အခါ နီလာမာက လှမ်းပြီးအတိုအထောင်လုပ်လေသည်။

“မမမြူကလည်း.. အဲဒီပန်းခြံကို ကိုဆောင်းသိတာပဲ၊ ခေါ်သွားခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ သူနဲ့ရင်းနှီးတာပဲ၊ ထမင်းစားရင်း သွားလည်လိုက်ပေါ့”

နီလာစကားကြောင့် ဒေါက်တာဆောင်းရော၊ နေအုပ်ပါ တောင့်ခနဲ ကိုယ်တွေမတ်သွားခဲ့ကြသည်။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်မခံနိုင်ဖြစ်တော့မှာပဲ။ အေးဆေးစွာနေတတ်သည့် စန္ဒကူးတို့မိသားစုကို ဂုဏ်ပကာသနနှင့် ဖိမလိုလား။

ဒါမှမဟုတ် ရွှေနန်းတော်နှင့် တဲကုပ်တို့၏ကွာခြားမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်စေချင်လိုလား။

နီလာက တစ်ချက်တည်းနှင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်ခတ်လိုက်လျှင် သူဆင်သည့်အကွက်ထဲသို့ ဒေါ်ဖြူဖြူအေးနှင့် မြူနှင်းပွင့်ကတော့ဝင်လာကြလေသည်။

“ဟုတ်လားသား၊ ဒါဆို မေမေတို့ကို ခေါ်သွားပေးပါလား၊ ထမင်းကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်မောင်မောင်၊ မမမြူတို့ကို အဲဒီခြံထဲ ခေါ်သွားပေးစမ်းပါ”

နောက်ဆုံး မေမေနှင့် မမ၏တောင်းဆိုချက်ကို ဒေါက်တာဆောင်းလက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ရပါတယ်မေမေ၊ အဲဒီခြံကလည်း ကျွန်တော့်လူနာရဲ့အိမ်ပါပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျစီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်ပဲလေ၊ ကိုနေအုပ်ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ မေမေတို့အားရအောင် လိုက်ခဲ့ပေးပါ”

“နီလာ့ကိုရော မဖိတ်ဘူးလား”

နီလာမာ၏စကားကိုကြားလျှင် နေအုပ် အတော်
ချဉ်သွားမိသည်။ သူ ဘာတွေ့ဉာဏ်ဆင်နေသလဲ။

ဒေါက်တာဆောင်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် အဖြေ
ပေးလိုက်သည်။

“ဖိတ်ရအောင် ကျွန်တော့်အိမ်မှမဟုတ်တာ၊ ပြီး
တော့ နီလာနဲ့ စန္ဒကူးက သူငယ်ချင်းတွေပဲမဟုတ်လား။
ဘယ်အချိန်သွားသွားရပါတယ်”

သည်အခါ နီလာမာ မျက်နှာပျက်သွားရပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဟုတ်ပါတယ်၊ နီလာကတော့
ရှုပ်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် နီလာမာ ထမင်းစားပွဲမှ
ထသွားခဲ့လျှင် အားလုံးမျက်နှာပျက်သွားကြပါ၏။

ဒေါ်ခင်ခင်မာမှာ တောင်းပန်မဆုံး၊ အားနာလို့မဆုံး။

“မမကြီးရယ်.. အားနာလိုက်တာ၊ သမီးက ဒီလိုပဲ၊
တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်၊ မိဘက
အလိုလိုက်ထားတော့ လောကအကြောင်းနားမလည်၊ လူမှု
ရေးတွေ၊ ဘာတွေလည်း နားမလည်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးညီမကြီးရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊

အိမ်က ကိုဆောင်းရော ဘာထူးသလဲ၊ အငယ်ဆုံးမို့၊ သား
လေးတစ်ယောက်တည်းမို့ အားလုံးက အလိုလိုက်သရွေ့
သူလည်း သူလုပ်ချင်ရင်စွတ်ပါပဲ”

နီလာမေမေကိုအားနာသည်နှင့် ကိုယ့်သားကိုယ်
လူဆိုးစာရင်းသွင်းနေလျှင် ဒေါက်တာဆောင်း ပုခုံးတွန့်
လိုက်မိပါသည်။

သူလည်း စားသောက်ပြီးစီးသွားပြီမို့ နေရာမှ
တလိုက်၏။

“ကဲ.. စားလို့တော့ပြီးသွားပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်အန်တီမာ၊ နောက် ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုတဲ့
အကူအညီပြောပါ၊ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ ဒါပါပဲ”

နေအုပ်ကလည်း အားကျမခံပြောပါလေ၏။ သူတို့
ချင်းကတော့ ရင်းနှီးသွားပါပြီ။

“ကျွန်တော်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီမာ၊
လိုတာရှိရင်ခိုင်းပါ၊ စက်ဘီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ချင်ရင် အချိန်
မရွေးလာပါ၊ ဈေးလျှော့ပေးပါ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြပြီး အန်တီ
မာကတော့ ဆွဲထားပါသေးသည်။

“နေကြပါဦး... အချို့ပွဲလေးဆက်ကြရအောင်၊
ညော်ခန်းထဲကြွကြပါဦး”

“ဟာ... တော်ပြီအန်တီမာ၊ ဗိုက်တွေတင်းကုန်ပြီ၊
နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တွေရှိကြသေးလို့ပါ၊
မေမေတို့တော့ နောက်မှ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

နှစ်ယောက်သား အတူထွက်လာကြပြီး ဆိုင်ကယ်
ကိုယ်စီနှင့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြသည့်အခါ မြို့ထဲမှာ
လမ်းမီးတွေပင် လင်းချင်းနေခဲ့သည်။

❀ အခန်း(၂၁) ❀

“စန္ဒကူး”

လသာသောညဦးပိုင်းမို့ စန္ဒကူးမှာ စပယ်ဖူးလေး
တွေခူးပြီး သီနေခဲ့သည်။ သီပြီးသောစပယ်ကုံးလေးတွေ
ကို ရေစိုအဝတ်နှင့်အုပ်ထားလျှင် မနက်ကျ ပွင့်လန်းနေ
မည်မဟုတ်ပါလား။

ခြံထဲမှ ခုံတန်းလေးမှာ စပယ်ဖူးတွေသီနေမိခိုက်
နားထဲမှာ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် စန္ဒကူးမော့ကြည့်မိသည်။

“နေအုပ်”

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့

ဆိုက်ကယ်သံပင်မကြားလိုက်မီ။ ယခုမှ သူမအနားမှာ ဘွား
ခနဲရောက်လာသည့် နှယ်။

“အချိန်မတော်ကြီးဟယ်.. ဘာလာလုပ်တာလဲ၊
နင့်ကို ငါတောင်းပန်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ငါတို့ အခြေ
အနေတွေ လောလောဆယ်ရှုပ်ထွေးနေလို့ နင် ငါ့ဆီမလာ
ပါနဲ့လို့”

သူမ၏အသံက နာကျင်ညည်းတွားသည့်အသံ
ပေါက်နေလျှင် နေအုပ်၏အသွင်မှာ အရမ်းကြေကွဲသွားခဲ့
သည်။

“ခုမှ ရှစ်နာရီတောင်မထိုးသေးပါဘူးစန္ဒကူးရယ်၊
နင်နဲ့ငါဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ နင့်မှာ စိတ်သောက၊
စိတ်ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ဆိုရင် ငါဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာ
တဲ့လဲ၊ ငါ နင့်ကို သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတာလည်း နင်သိပါ
တယ်”

“ကဲ.. ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့၊” ခြံထဲမှာ
ချိန်းတွေနေကြတဲ့ပုံမျိုး သူတစ်ပါးအထင်မခံနိုင်ဘူး။

“သူတစ်ပါးလို့ နင်မလွှဲချပါနဲ့၊ ဒေါက်တာဆောင်း
အထင်လွှဲမှာစိုးတာမဟုတ်လား”

နေအုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်လျှင် စန္ဒကူး
မှာ ပန်းဖူးလေးများထည့်ထားသည့် ဆန်ခါးပန်းကုံးလေး
ကိုယူရင်း အိမ်ပေါ်သို့ဦးဆောင်တက်ခဲ့သည်။ သူမမဖြေ
တော့ပါ။ သိလျှင်လည်းပြီးတာပဲမဟုတ်လား။

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရော”

“အိပ်ရာထဲမှာလွဲနေကြတယ်၊ အိပ်တော့ မအိပ်ကြ
သေးပါဘူး”

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူတို့ထိုင်ကြသည်။ ဖေဖေနှင့်
မေမေ၏အခန်းက ညှော်ခန်းအနားမှာဖြစ်ပြီး တံခါးလည်း
ရှိသည်မဟုတ်။ ခြေကျော်ပေါက်သာရှိလေသည်။

နေအုပ်မှာ ယခုမှရောက်ဖူးသည့်နှယ် စန္ဒကူး၏
အိမ်ကို အပြူးအပြုံကြည့်နေမိပြန်သည်။

လေးပိုင်သစ်သားအိမ်၊ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး
အိမ်လေးပေမယ့် ချမ်းသာသူများအတွက်တော့ အလုပ်
သမားတန်းလျားလောက်ပင် မကောင်းပါလား။

နီလာမာ၏ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်တော့မည်။ ကျွဲ
နှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြားမှာ စန္ဒကူးကို မြေစာပင်မဖြစ်စေ
လိုသည်မှာ နေအုပ်၏ဆန္ဒ။

သူတို့ချမ်းသာသူအချင်းချင်း ဂုဏ်ချင်းထပ်၊ ငွေချင်းထပ်ချင်ကြလည်း ထပ်ပါလား။

ယခုတော့ မျက်နှာမဲ့၊ မျက်နှာငယ်မလေးကို ချပြီး နင်းချေကြဦးမလို့လား။

နေအုပ်မှာ စန္ဒကူးအတွက် မခံချင်စိတ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ဖြင့် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တရိန်ရိန်ပူလောင်နေခဲ့သည်။

သူမ၊ သိအောင်၊ သူမခံနိုင်ရည်ရှိအောင် သူ ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။

စန္ဒကူးကတော့ လင်းနေသည့် ညှော်ခန်းထဲမှာ စပယ်ဖူးလေးများကို တည်ငြိမ်စွာသိရင်းမှ နေအုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နင်ကိစ္စရှိလို့လာတာမဟုတ်လား.. ပြောလေ၊ ငါ စိတ်သောကရောက်စရာ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်စရာကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကိုဆောင်းကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုဆောင်းကိစ္စပဲ”

နေအုပ်ဝန်ခံလိုက်လျှင် စန္ဒကူးမချီပြုံးပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“သူ့အတွက် ငါခံစားရတာ မဆန်းတော့ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့်လေ ပိုးမဖံ့မျိုး မီးကိုတိုးဆိုသလိုပဲ၊ ငါ ရှေ့ကို အမြဲတိုးမိတယ်၊ သူ့မီးပုံမှာ ငါအမြဲတိုးဝင်မိပါတယ်”

သူမအသံက ငိုညည်းသံပေါက်နေလျှင် နေအုပ် ရင်မှာမချီတော့ပါ။

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေကို ငါနားမလည်တော့ဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘဝအဖော်ရှာရင် ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့သူကိုရှာပါလား၊ ဘဝအာမခံချက်ပေးနိုင်မယ့်သူချင်းအတူတူဆိုရင် ကိုယ့်ကိုအရမ်းချစ်မယ့်သူကိုရှာသင့်တယ်၊ နင်က နင်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ စိတ်အလိုလိုက်ပြီးရှာခဲ့တယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ဒါ ငါ့ကံကြမ္မာလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ကဲ.. ပြော၊ အခု ပြဿနာက ဘယ်လိုလဲ”

လိုရင်းကိုသာ စန္ဒကူးမေးလိုက်၏။ အချိန်တွေလည်းမဲ့လေပြီ။ တော်ကြာ သူ့လိုက်လာလျှင် ပိုပြီးအထင်လွဲလိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန် သူမေမေနဲ့အစ်မ နင့်အိမ်ကိုလာလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

စန္ဒကူးမှာ လန့်ဖျတ်ပြီး ကြက်သေပင်သေတော့
မတတ်။

ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကလိုများ မတူဘူး၊ မတန်ဘူး
ဆိုပြီး မတန်ပြော၊ မတန်ဆိုတွေဆိုကြမလို့လား။

ကိုယ်က ဆင်းရဲသူပို့၊ စန္ဒကူးကြောက်လန့်မိတာ
လည်းအမှန်။

“ဟုတ်တယ်.. ဒီမှာ ထမင်းစားကြမယ်နဲ့တူတယ်၊
ကိုဆောင်း လာပြီးအကြောင်းကြားလိမ့်မယ်၊ ဒီညတော့
လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

စန္ဒကူးမှာ အံ့အားသင့်ရသည်ပါပဲ။ စကားမဆိုနိုင်
လောက်အောင်ပင် သူမတုန်လှုပ်ရပါ၏။

သူမကို နေအုပ်က အားပေးပါလေသည်။

“နင်လန့်မယ်ဆိုတာ ငါသိလို့ အခြေအနေတွေကို
ကြိုပြီး သတင်းလာပို့တာ၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့စန္ဒကူး၊ နင်
ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား နင့်နောက်မှာ ငါအမြဲရှိနေမယ်၊

နင့်တာဝန်က သူတို့ကို ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ညှပ်ဝတ်
ကျေပွန်ဖို့ပါပဲ၊ ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး၊ မတူဘူး၊

မတန်ဘူးပြောဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး၊ အဘွားကြီးက
ပြည်ပုံရပါတယ်၊ ပြောလည်း မကြောက်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ကိုလည်း
ကိုဆောင်းက လိုက်ဖို့ဖိတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ.. ငါလိုက်ခဲ့
ရမလား”

သူမငြိုငြင်မှာစိုးသဖြင့် နေအုပ်ကမေးလျှင် စန္ဒကူး
က အသံတုန်တုန်နှင့်ဖြေကြားရသည်။

“မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ဟယ်၊ သူက ငါနဲ့နင့်ကို အထင်လွဲ
နေတာ၊ သူ့ရှေ့မှာ ငါဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ နင်အခုလိုလာ
ပြီးသတင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နင်ပြန်တော့”

သူမနှင့်လျှင် နေအုပ် ချက်ချင်းပင် မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ်
ကိုတော့ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“နင် ငါ့ကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့၊ နင့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ညှပ်သည်တွေ ထမင်းကျွေးရမယ်
ဆိုရင် ငွေလိုမှာပဲ၊ ချေးတယ်လို့သဘောထားပြီး ယူထား
လိုက်ပါ”

“နေအုပ်”

သူမ၏အသံက နာကျင်လန့်ဖျတ်နေလျှင် နေအုပ်
က နူးညံ့စွာချော့မော့ပြောဆို၏။

“နင်ဟာ ငါ့ညီမလေးပါ။ နင့်အပေါ် ငါ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့
မေတ္တာတရားကို အသိအမှတ်ပြုပါ”

နောက်ဆုံး သူပေးသည့်ပိုက်ဆံကို စန္ဒကူးယူရ
သည်ဟိပဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါချေးတာနော်”

“အေးပါဟာ၊ နင်အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူမသိထားသည့် ပွင့်အာစ စပယ်ကုံးလေးတစ်ကုံး
ကိုဆွဲယူပြီး နေအုပ်ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၂၂)

သည်ကနေ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ စန္ဒကူး အလုပ်
သိပ်မရှုပ်လှပါ။

နံနက်မိုးလင်းစမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက် ထမင်း
ပူပူနွေးနွေး၊ ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် ရေနွေးကြမ်း
တစ်အိုးစီစဉ်ပေးပြီးဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘဝခရီးကြမ်းကို သားနှင့်
သမီးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပြီးပြီမို့ ဖေဖေနှင့်မေမေ
ဆသွင်က ယခုအခါ ခွန်အားများချည်နဲ့နေခဲ့ပြီ။

ငြိမ်းအေးစွာ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာနေခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်
တော့ မိနင့်ဖဟာ သက်တမ်းစေ့အောင်နေသွားရမှာပါပဲ။

အစ်ကိုကတော့ တစ်ရပ်တကျေးမှာ အရာရှိကြီး
အဖြစ်နှင့် လူ့ဘဝကို အသားစီးမှဆက်ဆံခွင့်ရနေပေပြီ။

ညက နေအုပ် လာပြီးသတင်းပေးထားသော်လည်း
ကိုဆောင်းကိုမူ ယခုထိ မမြင်၊ မတွေ့ရသေး။

သူတို့အစီအစဉ်တွေများ ပြောင်းလဲသွားလို့လား။
မလာဖြစ်တာလည်းကောင်းပါတယ်လေ။

ကမ္ဘာဦးအစကလို အလွှာတွေ၊ အဆင့်အတန်း
တွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေဆိုတာ ရှိနေဦးမှာပါပဲ။

လူ့အောက်လွှာက သာမန်ကျောင်းဆရာမလေး
တစ်ယောက်နှင့် ကျိုကျိတက်ချမ်းသာသည့် ပကာသန
အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်ဟာ ဂုဏ်ရည်
မတူပါဘူး။

သို့သော် သူမရင်ထဲ ခဲလုံးကြီးဆွဲခံထားရသလို
ဖိစီးလေးလံတော့တာအမှန်။

ဘယ်လိုမှ အလားအလာကောင်းနိုင်မည်လည်း
မဟုတ်။ သည်ကြားထဲ နီလာမာဏိပယောဂလည်းပါဦးမည်။

ကိုဆောင်း၏မမ မြူနှင်းပွင့်၏ပုံစံအသွင်အပြင်အရ
လည်း စန္ဒကူးကို နှစ်လိုဟန်မပြ။

အရေးထဲ ကမ္ဘာမီးလောင်နေရသည့်ကြားထဲ ဆီမီး
ခွက်ကထတောက်ဆိုတာလို နေအုပ်နှင့် သူမကို ပုတ်ခတ်
စွပ်စွဲသည့်ပစ်စာကလည်း ကိုဆောင်းထံရောက်လာရသေး
၏။

စန္ဒကူး၏အဖြစ်က ချစ်သူကလည်း သူမဘက်မှာ
ရာနှုန်းပြည့်မရှိ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ကြည်ဖြူဟန်
မတူပါချေ။

ရင်ထဲမှာ တတွေးတွေးနှင့်ပင် ခြံကလေးထဲမှာ စန္ဒ
ကူး မြက်ရင်း၊ ပေါင်းသင်၊ ပြေဆွလုပ်နေမိပါသည်။

မေမေက အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းလေးမှာ စန္ဒကူးအတွက်
သိုးမွေးအကျီအဖြူရောင်ကို နှစ်ချောင်းထိုးထိုးနေခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ စန္ဒကူးနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ နှင်းဆီ
ပန်းပင်များကို ပြေဆွေးထည့်နေလေ၏။

အေးချမ်းသာယာသော မိသားစုလေးပေါ့။ လောဘ၊
ဒေါသ၊ ဖောဟတွေ ကင်းနိုင်သလောက်ကင်းသည့်မိသား
စုလေးပါပဲ။

ဘယ်တော့မှ တိုက်တွေ၊ ကားတွေနှင့် ကျိုကျိတက်
အောင် ချမ်းသာမလာနိုင်ပေမယ့် မိနှင့်ဖေ၏နေဝင်ချိန်မှာ

ဆည်းဆာအလှတရားတို့ဖြင့်ပြည့်ဝနိုင်ဖို့ သူမကြိုးစားရပါမည်။

အစ်ကိုကတော့ လောကကို သူမတို့ကိုယ်စား အနိုင်ယူလိမ့်မည်။ အဲဒီအတွက်လည်း သူမတို့ဝမ်းသာနိုင်ကြပါသည်။

ပန်းပင်များကို စန္ဒကူးရေလောင်းနေလေစဉ် ခြံရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စင်းဆိုက်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် သူမ လန့်ဖျတ်သွားလိုက်သည်မှာ နှလုံးသွေးရပ်လှလှ။

လာကုန်ကြပြီလား။

ရောက်တောင့်ရောက်ခဲ့ ရောက်လာသည့်ကားလှလှလေးကို သားအပိ၊ သားအဖသုံးယောက်လုံး ငေးမျှော်ကြည့်မိဆဲ ကားလေးမှ မှန်တံခါးချပ်များပွင့်ကျလာခဲ့သည်။

“သား”

မေမေနှုတ်မှအသံကြောင့် စန္ဒကူးတို့သားအဖလည်း ကားနားသို့ကပ်သွားမိကြလျှင် တသွေးတမွှေးဖြစ်နေသည့် အစ်ကိုအောင်ချစ်မေနှင့် သူ့ဇနီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“စန္ဒကူး.. ဒါ ယမင်းလေ”

ယခုမှ မိတ်ဆက်ပေးနေရသည့်အဖြစ်။ အစ်ကို

လက်ထပ်ပြီးကြောင်းတော့ အစ်ကိုရေးလိုက်သည့်စာထဲမှာ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။

“လာကြ.. လာကြ.. သားတို့.. သမီးတို့”

မေမေက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွှင်ပျနေသလို သူမတို့လည်း ကျေနပ်ရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတရနှင့် လာလည်တာပဲမဟုတ်လား။

အစ်ကိုစတိုင်လ်က တကယ့်မြို့ကြီးပြကြီးမှ အရာရှိကြီးအသွင်။

“အလုပ်တွေက အရမ်းရှုပ်တာပေးပေရ၊ ပေးပေတို့ မေမေတို့ဆီ စိတ်သာရောက်တယ်၊ လူက ဘယ်လိုမှ မရောက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ခုလို အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်တော့ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်၊ ကဲ.. ယမင်း.. တက်၊ နေတတ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတွေ့အကြုံတစ်ခု၊ အပြောင်းအလဲတစ်ခုလို့မှတ်ပေါ့ကွာ”

ဝန်စည်စလယ်များကို အိမ်ပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး မျက်နှာအိုနေရှာသည့် ယောင်းမဖြစ်သူကို စန္ဒကူး ဖော်ရွေစွာကြိုဆိုမိသည်။

“လာ.. မမ၊ ဒီမနက် ဘာစားချင်သလဲပြော၊ စန္ဒ

‘ကူး ဈေးသွားပေးမယ်၊ မမလည်းမောလာတာ၊ နားလိုက်ဦး
နော်၊ ခြံထဲမှာ ခုံတန်းလေးတွေရှိတယ်၊ ပန်းပင်တွေလည်း
မြင်ရမယ်’

“ပန်းပင်တွေ.. ဟုတ်လား၊ မမယမင်းက ပန်းတော့
ဝါသနာပါတယ်၊ ဆင်းကြည့်ရအောင်နော်၊ ခြံထဲမှာနားလည်း
ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရတယ်မမ၊ ပန်းရနံ့လေးတွေမွှေးတာနဲ့ဆို အမော
တောင်ပြေသေးတယ်”

စန္ဒကူး၏စေတနာအပြောကြောင့် ယမင်းမှာ မျက်နှာ
လေးလန်းသွားပြီး ခြံထဲသို့ဆင်းဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်တို့ရော..”

“သူတို့သားအမိ၊ သားအဖတွေလည်း ခြံထဲမှာ
လေ”

“ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း၊ သူ့နေရာရောက်တော့
ယမင်းကိုတောင် မေ့ထားတယ်ပေါ့လေ”

ကလေးဆန်သည့်ယမင်းကိုကြည့်ပြီး စန္ဒကူးပြုံး
ရသည်။ သူမမှာတော့ လူငယ်ပေမယ့် စိတ်က လူကြီးစိတ်
လိုဖြစ်နေရသည်မဟုတ်ပါလား။

“မမကို မေ့သွားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေး
ဆေးနားချင်လို့ဖြစ်မှာပါ”

“စန္ဒကူးကလည်း သူ့အစ်ကိုဘက်က တော်တော်
ပါတယ်နော်၊ ခင်မျိုးချစ်တို့မောင်နှမတွေပါပဲ”

ယမင်းဘာတွေပြောပြော စန္ဒကူးခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ
သည်။ အစ်ကိုမျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရှာတာ
မဟုတ်ပါလား။

“ဟယ်.. ပန်းတွေက လှလိုက်တာ၊ မွှေးလည်း
မွှေးလိုက်တာ”

နှင်းဆီရံများ၊ စပယ်ရံများနှင့် သစ်ခွပင်များ၊
နောက် စကားဖြူ၊ စကားဝါ၊ ခရေပင်များကိုပါမြင်ရလျှင်
ယမင်းမှာ အရမ်းပျော်နေပါလေ၏။

“ဒီပန်းတွေ အလှစိုက်ထားတာလားဟင်”

သူဌေးသမီးပီပီ မသိသာဆိုးရွားစွာမေးလိုက်လျှင်
စန္ဒကူးမှာ ပင်ကိုယ်အပြုံးနှင့် စိတ်ရှည်စွာဖြေရပါသည်။

“ရောင်းစားရတာပေါ့မမရယ်၊ ဘယ်အလှကြည့်နေ
နိုင်မလဲ”

ညည်းတွားသည်ဟု အထင်မခံနိုင်သဖြင့် ခပ်တော့
ဖော့ပဲ စန္ဒကူးပြောရပါသည်။

တစ်ဖက်ခရေပင်အောက်ကကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာတော့
ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် အစ်ကိုတို့သုံးယောက်၏ စကားသံများ
က ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ။

မိနှင့်ဖမ္မာ သားကြီး၏မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီးတွေ
နှင့်ကြည့်ပြီး အားရဝမ်းသာဖြစ်နေကြပါ၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေ ဝမ်းသာသည်ဆိုလျှင် စန္ဒကူး
လည်း ဝမ်းသာရပါသည်။

ယမင်းမှာ ပန်းပင်တွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ခွင့်
လျှင် သူ့ခင်ပွန်း၏အနားသို့ရောက်သွားပါလေတော့သည်။

ခရေပင်ရင်းက ဘုံမိမာန်မှာ မိသားစုတွေစုစည်း
သွားကြလျှင် စန္ဒကူးမှာ စားရေး၊ သောက်ရေးစီစဉ်ရန်
အတွက် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်လစ်ခဲ့ရပါလေ၏။

ကိုယ့်မိသားစုချည်းဆိုလျှင် သည်နေ့မနက် ဟင်း
ရွက်ကြောတစ်ခွက်၊ ညကကျန်သည့် ဝက်သားလေးငါး
ဖတ်နှင့် ငါးပိချက်၊ တို့စရာပေါ့။

ယခုတော့ သူမ ဈေးသို့ပြေးရပါလိမ့်မည်။ ညက

နေအုပ်ထဲမှချေးထားသည့် ပိုက်ဆံသုံးသောင်းထဲမှ နှိုက်
ယူပြီး စန္ဒကူးဈေးသွားဖို့ပြင်ရသည်။

ကြက်သားလေး၊ ငါးလေး၊ ပုစွန်လေးဝယ်ရမှာပဲ။
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အဝတ်တစ်စုံလဲပြီး
ဈေးခြင်းနှင့် စန္ဒကူး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာစဉ်..

“ဟောတော့”

ဆရာဝန်ကြီး၏ကားနှင့် ကိုဆောင်းတို့အဖွဲ့ ခြံရှေ့
သို့ ဝေါခနဲထိုးဆိုက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သည်နေ့ဟာ ကံကောင်းသောနေ့လား၊ ကံဆိုးမည်
နေ့လား။

မှတ်မှတ်ရရ နာရီကြည့်လိုက်လျှင် နံနက်(၉)နာရီ
ကျော်နေပါပြီ။

စန္ဒကူးမှာ အိမ်ပေါက်ဝတွင် တွေ့တွေလေးရပ်ပြီး
ကားပေါ်မှဆင်းလာကြသည့် ကိုဆောင်း၏မေမေကို စိုးရွံ့
စွာငေးကြည့်မိပါ၏။

“စန္ဒကူး.. ဒါ ကိုမေမေလေ၊ ဒေါ်ဖြူဖြူအေးတဲ့၊
ဒါက မမ၊ ကိုအထက်၊ မြူနှင်းပွင့်တဲ့၊ မေမေ.. ဒါ သားရဲ့
စန္ဒကူး”

ကိုဆောင်းမှာ ပြုံးရွှင်ကြည်လင်စွာဖြင့် သူမမေမေ
မမတို့နှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီးလျှင် စန္ဒကူးကိုမျက်ရိပ်ပြလိုက်
သဖြင့် သူမ ကိုမေမေကို သွား၍တွဲခေါ်လိုက်ပါသည်။

“လာပါ.. မေ.. အဲ.. အန်တီ”

ကိုယ်က ဘာမှမတော်ရသေးသည်မို့ အန်တီဟုပဲ
စန္ဒကူးခေါ်မိ၏။ မြူနှင်းပွင့်ကတော့ ဟိုတစ်ခါဈေးထဲမှာ
တွေ့ဖူးပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။ သူ့ကိုတော့ စန္ဒကူးလန့်ပါ
သည်။

သူကလည်း ခြံထဲမှပန်းပင်များကိုသာ ပိုမိုစိတ်ဝင်
စားနေပါလေ၏။

“စန္ဒကူးရေ.. ဟင်းချက်စရာတွေဝယ်လာတယ်၊
ကိုပါ ဝိုင်းချက်ပေးမယ်”

ကားနောက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကြီးကို သူ့ဆွဲချပြီးလျှင်
ကားပြန်ထွက်သွားပါ၏။ ကားမောင်းသည့်ဒရိုင်ဘာကို
လည်း..

“ညနေစောင်းမှလာကြိုဟေ့”

ကိုဆောင်းမှာ တော်တော်ရွှင်မြူးနေပုံရပါသည်။
သည်လိုမြင်လိုက်ရတော့လည်း စန္ဒကူးအားတက်ရပါ၏။

ကိုဟာ ငါ့ကို တကယ်ချစ်မှာပါ။

“လာ.. အန်တီ၊ အိမ်မှာလည်းလေ စန္ဒကူးရဲ့
အစ်ကိုရောက်နေတယ်၊ သူက မန္တလေးမှာနေတာ၊ အဝေး
ကြီးကနေ ရောက်လာရရှာတာ၊ ခုပဲရောက်တာအန်တီရဲ့၊
သူ့အမျိုးသမီးလည်းပါတယ်၊ အားလုံးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်
လိုက်မယ်”

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့အုပ်စုရှိရာသို့ခေါ်သွားပြီး စန္ဒ
ကူး လေးစားစွာ အကြောင်းကြားရသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ.. ဒီမှာ ဒေါက်တာလေးရဲ့မေမေနဲ့
မမ အလည်လာကြတယ်၊ အစ်ကို.. ဒေါက်တာကလေ
ဖေဖေနဲ့မေမေကို အမြဲဆေးလာကုသေးနေရတယ်၊ လာ..
အိမ်ပေါ်ကိုတက်ကြပါ၊ ဒီကွပ်ပျစ်မှာမဆန့်တော့ဘူး”

သူမခေါ်လိုက်မှ အားလုံးအိမ်ပေါ်သို့တက်လာကြ
တော့သည်။ ညော်ခန်းထဲမှ ကြိမ်ဆက်တီများမှာ သူတို့ဝိုင်း
ထိုင်နေကြစဉ် ညော်ခံကျွေးမွေးဖို့ စန္ဒကူးမီးဖိုဘက်သို့ဝင်
ခဲ့ရ၏။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာတွေကျွေးမွေးရပါ။ ကို ဘာတွေဝယ်
လာပါလိမ့်။

မီးဖိုထဲမှာ ဆွဲခြင်းကြီးထဲမှပစ္စည်းများကို ထမင်းစားပွဲပေါ်ရပုံချနေသည့်ကိုကို မြင်ရပါလေ၏။

သူဟာ လူဆိုးပါ။ သူ့အပေါ်သိပ်ချစ်သည့်စန္ဒကူးကို နိုင်ချင်တိုင်းနိုင်တတ်သည့်သူပါ။ သို့သော် အခုကျတော့လည်း သိပ်ပြီး အလိုက်သိနေရပြန်၏။

လိမ္မာလွန်းနေသည်ကိုကိုကြည့်ပြီး စန္ဒကူးကြည့်နူးရပြန်သည်။ သူဟာ သူမကို သိပ်ပြီးပြုစားနိုင်လွန်းတဲ့ မှော်ဆရာလေးပါပဲ။

“ကို... ဘာတွေဝယ်လာသလဲဟင်”

စားပွဲပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ပြီး စန္ဒကူးပူပင်နေလျှင် ကိုက သဘောမနောကောင်းရုပ်ကြီးနှင့် ပြုံးပြပါလေ၏။

“ညှော်သည်တွေများပြီး ဘာမှချက်စရာမရှိလို့ စိတ်ညစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အရင်တစ်ခါလို ခြံထဲဆင်းရှောင်နေရင် အရှက်ကွဲဦးမယ်”

“ကဲပါ... ပြစမ်းပါ၊ ဘာတွေလဲလို့”

သူက ဆွဲခြင်းထဲမှာ ဝှက်တန်တာ ဝှက်ထားသေးလျှင် စန္ဒကူးလုကြည့်ရပါ၏။

“အစုံဝယ်လာတယ်လေ၊ အသားငါးတွေရော၊ ဟင်း

သီးဟင်းရွက်တွေရော၊ နောက် အချိုပွဲ၊ အချဉ်ပွဲအတွက် သစ်သီးတွေရော၊ နောက် မုန့်တွေ၊ လက်ဖက်၊ အကြော်စုံတွေ”

“ဟင်... အများကြီးပဲ”

စန္ဒကူး မျက်လုံးပြူးနေ၊ အားနာနေလျှင် သူက မချိုမချဉ်ပြုံးနှင့် အနိုင်ယူလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့... ကဲ... ကိုဘယ်လောက်လိမ္မာလိုက်သလဲ”

“အင်းပါ... အင်းပါ၊ ကဲ... အခုလောလောဆယ် လူကြီးတွေရဲ့စကားဝိုင်းမှာ ဘာကျွေးရမလဲ၊ ပေး... စန္ဒကူးစီစဉ်မယ်”

သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ဆွဲခြင်းကြီးကို စန္ဒကူးအပိုင်စီးလိုက်လျှင် ဒေါက်တာဆောင်းမှာ ဘေးသို့ရွေ့သွားရပါသည်။

လက်ဖက်အကြော်စုံထုပ်များကိုထုတ်ယူပြီး သူမလက်ဖက်ပွဲပြင်ရသည်။ နောက် မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်း ဖောက်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ရပါ၏။

ပြီးလျှင် ရေနွေးဓာတ်ဗူးပါ လင်ဗန်းထဲထည့်ပြီး ကိုဆောင်းကို အိမ်ရှေ့သို့ပို့ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“ကို.. အပြင်မှာသွားနေနော်၊ ဒီမှာ စန္ဒာကူးတစ်ယောက်တည်းနိုင်ပါတယ်၊ သူမိဘ၊ ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်မောင်ဘွားရှေ့မှာ ကိုမီးဖိုထဲဝင်နေရင် မလေးစားရာကျပါတယ်၊ ကိုက လိမ္မာပါတယ်နော်၊ အိမ်ရှေ့မှာသွားနေနော်.. နော်”

သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ချောပြီး ရေနွေးဗန်းကို ထိုးပေးနေလျှင် ကိုဆောင်းမှာ အီလည်လည်ဖြင့်ထွက်သွားရလေသည်။

သည်တော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ထုတ်လိုက်မိပြီး ချက်ဖို့၊ ပြုတ်ဖို့ သူမပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း လိပ်ခဲတည်းလည်း။

“ဒီလောက်စုံတဲ့စားစရာ၊ သောက်စရာတွေကို ကိုမဝယ်တတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသိလို့လဲ၊ ကို့ကို ဘယ်သူများဝယ်ပေးလိုက်တာပါလိမ့်၊ ကိုဟာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား”

သို့သော် ကြာကြာစိတ်မပူအားဘဲ ဇယ်စက်သလို မီးဖိုနှစ်ဖိုနှင့် ချက်ပြုတ်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ညည်သည်နှစ်အုပ်စုလုံးကို အချိန်မီကျွေးမွေးနိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

၁၁၁

❀ အခန်း(၂၃) ❀

“စန္ဒကူး.. ဟိုတစ်နေ့က ငါဝယ်ပေးလိုက်တာတွေ စုံရဲ့လား”

“ဟင်”

ကျောင်းမှာ နီလာမာမေးခဲ့လျှင် စန္ဒကူးစိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။ နီလာမာကတော့ ရယ်ရယ်မောမော။

“ငါလည်း သူဝယ်ပေးပါဆိုလို့သာဝယ်ပေးလိုက်ရတာ၊ သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်လှတာမဟုတ်ဘူးဟ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက အိမ်မှာဆို ဘာမှတာဝန်ယူရတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကလေးလိုနေရတာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်ဆိုတော့လည်း ဓူဝံကြယ်တောင်ဆွတ်ပေးရ၊ ဆွတ်ပေးရပေါ့”

ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးသား

ပြောပြီး သူက သူ့အခန်းသို့ ဆက်ထွက်သွားသော်လည်း စန္ဒကူး ငိုငိုကျန်ခဲ့ရပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုလဲ။ ကိုဟာ ငါ့ကို တကယ်မှချစ်ရဲ့လား။ ကိုမေမေက သဘောထားမဆိုးပေမယ့် ကိုမမကတော့ ပကာသနတွေမက်ပုံရတယ်။ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့သူကို ပိုပြီးသဘောကျပုံရတယ်။

ထမင်းကျွေးသည့်နေ့ကမြင်ကွင်းများကို စန္ဒကူး မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

ညည်သည်များအားလုံးကို စန္ဒကူး ညည်ဝတ်ကျွေပွန်စွာပြုစုနိုင်သော်လည်း ကိုမမ၏အသွင်က ခပ်မူန့်မူန့်။

တစ်နေ့ကုန်နေသွားခဲ့သော်လည်း သူမကို စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောခဲ့ပါ။ စန္ဒကူး၏ယောင်းမဖြစ်သူနှင့်သာ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ပြောနေခဲ့ကြသည်။

ကိုမေမေကတော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့် လေပေးဖြောင့်နေခဲ့သည်။

ကိုမေမေလည်း ဆေးရုံမှအရေးပေါ်လာခေါ်သည့်ကြောင့် မြို့ထဲသို့ပြန်သွားရသည်မှာ ညနေစောင်းကျမှ ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးသား

သူ့မနှင့် ကိုအခြေအနေသည် အဆိုးလား၊
အကောင်းလား။

အခြေအနေရှုပ်ထွေးနေသည်မို့ ပစ်စာကိစ္စကိုရော
သူ့ကျေနပ်သွားပြီလား။ မသွားလား စန္ဒကူးမသိရသေးပါ။
ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လေးလံရလွန်းသည့်ကြားထဲ
နီလာမာကတစ်မှောင့်။

ဘုရား.. ဘုရား။ ကိုမေမေနှင့် မမသည် ကိုကို
နီလာနှင့်များ သဘောတူလိုက်ကြပြီလား။

ကလေးများကိုစာသင်နေရပေမယ့် သူမ၏မျက်နှာ
လေးမှာ မရွှင်လန်းနိုင်ပါ။ သည်နေ့မှ မမဒေါ်ဝင်းမွန်
ကလည်းမလာ။ မမသာရှိလျှင် စန္ဒကူးစိတ်ချမ်းသာအောင်
ဖျောင်းဖျော့ဆိုရှာမှာပဲ။

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်တွင် စန္ဒကူး၏စားဖွဲ့သို့
နီလာမာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီးရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။
သူ့အသွင်က ချစ်သူရကာစမိန်းကလေးတစ်ယောက်လို
ရွက်ပြုံးချိုချိုနှင့်။

“ဒီနေ့တော့ ထမင်းအတူစားရင်း ရင်ဖွင့်မယ်နော်၊
ပါရမီဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ ယူနားထောင်ပေးရမယ်”

သူ့စကားကြောင့် စန္ဒကူးမှာ ရင်ဝသို့ အလုံးကြီး
ဆောင့်တက်သွားခဲ့ပြီး ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။
မကောင်းတတ်၍သာ ထမင်းစားဖို့ပြင်ရ၊ ထိုင်ရပါလေ၏။

နီလာက သူမ၏ချိုင့်ထဲသို့ ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင်
ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“စား.. အဲဒါ သူမေမေတို့ မနက်ကပြန်တော့
ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ဟင်း၊ သူတို့ရန်ကုန်မှာတော့ ဈေးကြီး
တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီမှာတော့ပေါ့တယ်လေ”

“အင်း”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးလိုမျိုး စန္ဒကူးခိုးချလိုက်ပြီး
သူ့ချိုင့်ထဲသို့ ဘဲဥကလားဟင်းတစ်ခြမ်းပြန်ထည့်ပေးမိ
သည်။

သူကလည်း အစားထက် စကားပြောချင်လို့ လာသူ
မဟုတ်ပါလား။ ထမင်းကို တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားကြပြီး
စကားသာပြောနေ၊ နားထောင်နေရပါသည်။

“သူမေမေက နွေကျရင်၊ ကျောင်းပိတ်ရင်ပေါ့လေ ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့သားကို အိမ်ထောင်ချပေးမယ်တဲ့”

“ဟင်.. ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ နှမော့စရာကြီး”

ဟုတ်သည်။ ကိုဆောင်းဟာ အသက်အစိတ် လောက်ပင်ရှိသေးသည့် လူငယ်လေးမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့် အတွက်ပင် မယူရက်ပါ။

နီလာမှာတော့ ဂျက်ပြုံးတွေတဝေဝေ။

“ဘယ်သူတွေနဲ့လဲဆိုတာ မေးစရာလိုသေးလား ကွာ၊ အရှင်းကြီးပါ၊ သူမေမေက တို့မေမေကိုပြောတယ်လေ၊ ‘သမီးကညာ အခါမလင့်’ဆိုသလိုပဲ သားတွေလည်း အခါ လင့်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ တော်ကြာ မတော်တရော်တွေ တွေ သွားမှာစိုးလို့တဲ့”

“သူ ဆက်ပြီး စာမေးပွဲတွေဖြေဦးမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေလည်း လက်ထပ်ပေး ပြီးမှ ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ ကြည့်ပါလား.. နိုင်ငံတော် မှာတောင် ထကယ့်အရာရှိကြီးတွေ၊ ရာထူးအကြီးကြီးတွေ ဆိုရင် အိမ်ထောင်ရှိရမယ်ဆိုပြီး ကန့်သတ်ထားရတယ်

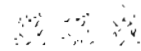
မဟုတ်လား၊ သူ့အတွေးလည်းဟုတ်တာပဲနော်”

နီလာမာပြောသမျှနားထောင်နေရရင်း စန္ဒကူးမှာ ရင်ထဲပူလောင်လာရလွန်းသဖြင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင် ထမင်းမစားနိုင်တော့ပါချေ။

လျှံကျလာတော့မည့်မျက်ရည်များကို အောင့်အည်း သိမ်းဆည်းရင်း စန္ဒကူးမတ်တတ်ရပ်မိပါသည်။

“ဆောရီး.. နီလာရယ်၊ တို့ငိုက်နာလာလို့”

သူ့ရှေ့မှောက်မှ သူမ လျှင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားခဲ့ လျှင် နီလာမာမှာ ခပ်ဟက်ဟက်ပင် ရယ်မောမိပါလေသည်။

အခန်း(၂၄)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမေတို့ပြန်သွားကတည်းက ဒေါက်တာဆောင်း စန္ဒကူးနှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပါ။

သူ့စိတ်များ နောက်ကျိပ်စွပ်ထွေးကျန်ခဲ့ရသဖြင့် အချစ်ရေးကို ခေတ္တဘေးချိတ်ပြီး အလုပ်ကိုသာ ပိုမိုကြိုးစားနေဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်လေးမဟုတ်တော့သဖြင့် ချစ်သူကို အရူးအမူးမချစ်တော့တာလား။ သည်မေးခွန်းကိုလည်း သူခေါင်းခါမိပါသည်။

အရူးချစ်၊ အနမ်းချစ်၊ ကလေးချစ်လို ဟုန်းခနဲ

ပြင်းပြင်းထန်ထန်၊ ပြင်းပြင်းပြပြအချစ်မျိုးထက် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင်၊ စွဲနေအောင်ချစ်မိနေတာကို ကိုယ့်ဘာသာ အသိ။

သေရာပါမည့်အချစ်ပါပဲ။ သို့သော် လောလောဆယ် အလုပ်ထဲမှာပဲ ဒေါက်တာဆောင်း စိတ်နှစ်ထားမိလိုက်ပါသည်။ သူမကိုချစ်သည့်အချစ်များထဲမှာ သံသယကလည်း ဆူးတစ်ချောင်းနယ် သူ့ရင်ကို ထိုးစိုက်ထားနိုင်ခဲ့လို့ဖြစ်သည်။

နေအုပ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စန္ဒကူးနှင့် နေအုပ်၏အနေအထိုင်၊ အသွားအလာကို သူစောင့်ကြည့်ချင်သေးသည်။

ချစ်သူရယ်.. အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့အဖြစ်ကို ပေးသနားပါ။

သူကလေးထံ ထမင်းလည်းသွားမစားဖြစ်တော့ပါ။ ပြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့လူနေမှုစနစ်မှာ သိသာသိစေ၊ မမြင်စေနှင့်ဆိုသည့်စကားထဲ ချစ်သူတွေလည်းပါသည်။

ချစ်သူချင်း အမြဲတွေ့နေလျှင် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်

ဖို့ပဲကြိုးစားရုံပေါ့။ အရေးထဲ နီလာမာတို့အိမ်မှ ထမင်းချိုင့် နေ့တိုင်းလိုပို့နေသဖြင့် ဒေါက်တာဆောင်းမှာ အခက်ကြုံ နေရသေး၏။

“ကျွန်တော်က ကြုံရာဆိုင်မှာ ဝယ်စားတတ်လို့ ထမင်းတွေအလကားဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်” ဆိုပြီး တားထား လည်း သူတို့ကပို့ပြ။

နောက်ဆုံး ဒေါက်တာဆောင်း ပရိယာယ်ဆင်ရပါ လေ၏။ သူတို့ပို့သည့်ထမင်းချိုင့်ကို လုံးဝမတို့မထိဘဲ ထားလေမှ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့သည်။

မေမေတို့ ဘယ်လိုမှာသွားခဲ့ပါလိမ့်ဟူ၍သာ သူ့မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးရပါ၏။

သည်နေ့တော့ စန္ဒကူးကိုမမြင်၊ မတွေ့ရသည်မှာ တစ်ပတ်မျှကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ပြီးသွားသည့်ညနေခင်း မှာ ဒေါက်တာဆောင်း သူမ၏အိမ်ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။

သည်အချိန်ဆို စန္ဒကူး အလုပ်ရှုပ်နေမှာပဲ။ ထမင်း ချက်နေမှာပဲ၊ ယခုညစာတော့ သူမအိမ်မှာစားလိုက်ဦးမည်။

အတွေးနှင့် သူ စန္ဒကူး၏အိမ်သို့ရောက်ရှိသွားချိန်

သည် မှောင်ရီပျိုးစပင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ကယ်ကို ညင်သာစွာရပ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ သူ တက်သွားခဲ့လျှင်..

မီးဖိုထဲမှာ နေအုပ်နှင့် စန္ဒကူးကို သူလှမ်းတွေ့ လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကိုမမြင်။ ရင်ထဲမှာ တင်းခဲဖြစ်ရပြီး ခေတ္တ သူကြောင်နေမိစဉ် မီးဖိုဘက်မှ အသံများလျှံကျလာခဲ့သည်။ ရယ်မောသံတွေ၊ စကား တီးတိုးသံတွေ။

“ဟုတ်တယ်.. ချစ်တယ်.. ချစ်တယ်.. ကဲ”

သူ ချာခနဲလှည့်ကာ ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်ခဲ့လျှင် နောက်ဖက်မှ အော်သံတစ်ခုကြားလိုက်ရသလိုလို။

?

မောင်းထွက်သွားသည့်ဆိုင်ကယ်ကိုလှမ်းကြည့် ပြီး စန္ဒကူး နေရာမှာပင် ကြောင်တောင်ကြီးသတိမေ့သွား လုမတတ်။ သူမအနားသို့ နေအုပ်ရောက်လာခဲ့လျှင် စန္ဒကူး မှာ မျက်ရည်တွေပြိုဆင်းလာခဲ့သည်။

“သွားပြီ.. သွားပြီ၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက တည်းတည်းလေးပဲရှိတော့တဲ့ကြားထဲ သူ ငါ့ကိုအထင်လွဲသွားပြန်ပြီ”

နေရာမှာ အရပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချမိရင်း စန္ဒကူးနေအုပ်ကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“အဲဒါ နှင့်ကြောင့်သိလား၊ နှင့်နဲ့ငါ့ကို သူမသင်္ကာပါဘူးဆိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုလာရသလဲ၊ ငါ့ကို စကားတွေလာပြောရသလဲ၊ ရော့.. နှင့် ဟိုနေ့ကပေးခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံ၊ သုံးစရာမလိုဘူး၊ သူပဲ ဟင်းချက်စရာတွေဝယ်လာပေးခဲ့တယ်”

“နှင်သုံးဖို့ယူထားလိုက်စမ်းပါ”

နေအုပ်မှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။ သို့သော် စန္ဒကူးမသနားနိုင်ပါ။ ချစ်သူနှင့်စာလျှင် ကျန် မည်သည့်ယောက်ျားကိုမှ သူမမသနားနိုင်။

“နှင်နော်.. ငါစိတ်ဆိုးအောင်မလုပ်နဲ့၊ ရော့.. ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်ယူသွား.. ပြန်၊ ငါ့ဆီလည်း ငါမမှာဘဲ မလာနဲ့”

စန္ဒကူးနှင့်လျှင် နေအုပ် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ဖို့ ပြင်ရသည်။ သူမ၏မိဘများလည်း တစ်ဖက်အိမ်မှ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“အလို.. မောင်နေအုပ်၊ ပြန်တော့မလို့လား၊ ထမင်းစားသွားပါဦးလား”

“နေပါစေတော့ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဟိုမှာ ဒေါသပုန်တွေ ထနေပါဦးမယ်”

မီးဖိုဘက်ပြန်ဝင်သွားသည့် စန္ဒကူးကိုကြည့်ပြီး လူကြီးများမှာ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

❁ အခန်း(၂၅) ❁

သူ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီလား။ နာကျည်းသွားပြီလား။ ခြေသံကြောင့် သူမလှည့်ကြည့်မှ ကိုကိုမြင်လိုက်မိသည်။

အို... အထင်လွဲသွားပြီ။ သူမရယ်မိသည်မှာ နေအုပ်က...

“နင် ကိုဆောင်းကို ဒီလောက်တောင်ချစ်ရသလား၊ မိန်းမဈေးပျက်လိုက်တာ” ဟုပြောလို့ “ဟုတ်တယ်... ချစ်တယ်... ချစ်တယ်... ကဲ”လို့ ဖြေလိုက်မိတာပါ။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိ။ ကိုက ဘယ်လိုထင်သွားပြန်ပြီတဲ့လဲ။

မြို့ထဲမှာ ဆေးသွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး စန္ဒကူး သူထံ ယခုထွက်လာမိတာမှားသလား၊ မှန်သလား။ ကြွေတော့မည့်ထန်းသီးကို နေအုပ်ဆိုသည်ကျိုးကန်းက တက်နှင်းလိုက်တာလား။

ဟင့်အင်း... ကိုရယ်။

လက်တွေ့ခွဲခွာဖို့မဆိုထားနှင့်။ တွေးမိရုံနဲ့တောင် ရင်ကွဲနာကျရတော့မှာပါ။ ပျက်ရည်များနှင့် ပြိုနှင့်ပျက်သွားနေသည်ရုပ်နှင့်ပင် ခေါင်းကိုင့်ကာ စန္ဒကူး စက်ဘီးနှင်းနေမိပါသည်။

သရဲမလေးဟစ်ကောင် မှော်ဆရာ၊ ကဝေဆရာကြီးရှိရာ သွားမိနေပါသည်။ သူမကိုဆီးပြီးသတ်လိုက်မှာလား။ ချစ်သူရယ်... သတ်လိုက်ပါ။

နာရီသံတွေကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ညရစ်နာရီ။ ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းဝင်ထွက်နေသည်နယ်ခံစားနေရာမှ စန္ဒကူးတုန်လှုပ်မိပြန်သည်။ သူအထင်လွဲတာတော့ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ပါ။

စန္ဒကူး၏ရင်ထဲမှာ ကိုအပေါ် ဖြူစင်နိုင်ပြီသည်
မေတ္တာ၊ သစ္စာတို့ရှိကြောင်း သူ့ကိုရှင်းပြချင်ပါသည်။

တစ်သက်မှာ တစ်ချစ်။

သေတပန် သက်တစ်ဆုံး။

ရိုးမြေကျချစ်သွားမည်မေတ္တာတို့ကို ကိုသိအောင်
ရှင်းပြပြီးမှ သူ့ထားခဲ့ရက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထားရစ်ခဲ့ပါ
တော့။

ချစ်သူရင်ထဲမှ သံသယ၊ သောက၊ ဒေါသတို့ကို
စန္ဒကူး အပြီးတိုင်ပယ်နှုတ်၊ ချေဖျက်ပေးခဲ့ချင်ပါသည်။

သူ့အိမ်ရှေ့သို့ သူမ၏စက်ဘီးရပ်လိုက်လျှင် အိမ်
ထဲမှာ မီးလင်းနေတာကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ့ရှိနေကြောင်း
စန္ဒကူးသိရသည်။

ကေသရာဇာခြင်္သေ့ကြီးရှိရာသို့ အသက်စွန့်ဝင်ရ
သည့် ယုန်ငယ်လေး၊ သိုးငယ်လေးနယ် စန္ဒကူးခံစားနေ
ရမိသည်။

ချစ်သူရယ်.. ရှင့်ရင်ထဲက သံသယတွေကို ချေ

ဖျက်ပေးချင်လို့ပါ။ ရှင့်ကိုချစ်လွန်းတဲ့အချစ်တွေကြောင့်ပါ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ရှင့်အတွက်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေ
ရပါဘူး။ ပကာသနာချင်းမညီလို့၊ ဂုဏ်ချင်းမညီလို့၊ ဝန်ချင်း
မမျှလို့ ရှင်ထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မနေရစ်ခဲ့ရဲပါ
တယ်။

'နင်မဟုတ်ရင် နင်အဖေပဲ'ဆိုပြီး အပြစ်ရှာတတ်
တဲ့ ခြင်္သေ့မင်းနဲ့ သိုးငယ်လိုတော့ အပြစ်မရှာလိုက်ပါနဲ့
နော်။

သံသရာဆိုတဲ့ခရီးရှည်ကြီးကိုသွားရတဲ့အခါ ချစ်သူ
ကို ဖွန်ဖြတ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ကျွန်မ သန့်စင်စွာ လွမ်းနေရစ်
ပါရစေ။

စေ့ထားသည့်တံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာဖွင့်ပြီး စန္ဒ
ကူးငေးမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ညော်ခန်းထဲမှာပင် ဖရိုဖရဲ
ဖြစ်နေသောသူ့ကို တစ်ယောက်တည်းတွေ့လိုက်ရသည်။

အို.. သူ အရက်တွေသောက်နေသလား။ အသည်း
ကွဲလျှင် အရက်သောက်ရတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို သူ့ရော
လက်ခံသတဲ့လား။

မျက်ဝန်းများနီရဲစွာနှင့် သူ့ စန္ဒကူးကိုပြုံးကြည့်နေ
ခဲ့လျှင် သူ့မ ဝိုမိုငိုရွှံ့ကပ်မိသည်မှာ မူးမေ့မတတ်။

“ကို...”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သွား... သွား”

အသံအကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် မကောင်းဆိုးဝါး
တစ်ကောင်ကို နှင်နည်းမျိုး သူ့လန့်ဖျတ်အော်ထုတ်
ကြေကွဲနေလျှင် စန္ဒကူးမှာ နေရာတွင်ပင် ယိမ်းယိုင်နေ
မိပါသည်။

“ကျွန်မ ကိုကိုရှင်းပြချင်လို့ပါ၊ တောင်းပန်ချင်လို့
ပါ”

သူမ၏အသံမှာလည်း ဗလုံးဗထွေး။ သို့သော် သူ
ကြားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“တော်ပါပြီ မယ်မင်းကြီးမရယ်... တော်ပါပြီ၊ ငါ့ကို
ဒီလောက်အရူးလုပ်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့နော်... ကျေနပ်
ပါတော့”

ခေါင်းခါခါ၊ လည်ခါခါနှင့် သူ့အသွင်ကလည်း
အက်ကွဲကြေမွလျက်။

သူရူးတစ်ယောက်နယ် သူ့ခံစားနေရသည်ကို
စန္ဒကူးမကြည့်ရက်ပါ။ ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရသည့် မီးလောင်
ပြင်နယ် နှလုံးသားထက် သူ့ရင်ကို ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေလို
သည့် မိမိ၏စေတနာ၊ ပေတ္တာကို စန္ဒကူး ဘယ်လိုဖော်ပြ
ရမလဲ။

သူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့၊ ငွေကြေးနေပေါ
များသူမို့ လက်မလွှတ်နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူ့မ
ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

မျက်ရည်ပျားကို သိမ်းဆည်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး
စန္ဒကူး သူ့ကို ညှိုးငယ်တည်ကြည်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောတာကို ခဏလောက်သည်းခံပြီး နား
ထောင်ပါဦးကို၊ အခု ကျွန်မတို့ပြဿနာမှာ ဘေးပယောဂ
တွေပါနေတယ်၊ ဒါကို ကိုမသိဘူး၊ လက်မခံဘူး”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ၊ ငါ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြား
တယ်၊ ‘ဟုတ်တယ်... ချစ်တယ်... ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ မင်း
ပါးစပ်ကစကား ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတယ်၊ နှလုံးသား
တစ်ခုတည်းနဲ့ ယောက်ျားတွေကို တပြိုင်နက်ချစ်တတ်တဲ့
မင်းကို ငါကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ရွံတယ်၊ မင်း ဒီအထိ

လိုက်လာရဲတာ ငါအံ့သြတယ်၊ အရှက်မရှိ၊ ဘာလဲ. . ငါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ မင်းလက်မလွှတ်ချင်တာလား။”

“ရှင်. . .”

သူမထင်သည့်အတိုင်း ချစ်သူက ပက်စက်စွာ အထင်လွဲနေခဲ့လျှင် စန္ဒကူး တဒဂ်ရှူးသွပ်သွားခဲ့သည်။ သူမလုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိလေသလား။

“ခွမ်း”

စားပွဲအနားသို့ပြေးကပ်သွားပြီး ကိုသောက်နေသည့် အရက်ပုလင်းကိုကောက်ယူပြီး သူမခွဲချလိုက်မိသည်။

“မင်း. . . မင်း. . .”

သူက ပညာတတ်၊ အထက်တန်းစား၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူပီပီ သူမကိုကြောက်လန့် ပြူးကြောင်ကြည်နေခဲ့လျှင် မျက်ရည်များနှင့် စန္ဒကူးမေ ရယ်မောမိခဲ့သည်။

“မကြောက်နဲ့ကို၊ ကျွန်မ ကိုကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကိုကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်သိလား၊ ရူးမတတ်ချစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်. . . နေအုပ်ကို ကျွန်မဝန်ခံနေတာ၊ မြှောင်

ချက်ပေးနေတာ၊ သူက ကျွန်မ ကိုကို အောက်ကျနေတာ ကျခံပြီး ချစ်နေလွန်းလို့ ရှုံ့ချတဲ့အခါ ကျွန်မဝန်ခံလိုက်တာ၊ ချစ်တယ်. . . ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုချစ်တာပါ၊ ကမ္ဘာကြီးကြားအောင် ရင်ထဲမှာ အမြဲအော်မိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ကို ဂုဏ်ရည်မတူပါဘူး၊ နေချင်းမညီဘူး၊ ဟုတ်တယ်. . . ကျွန်မ ကိုကိုမချစ်သင့်ဘူး၊ လက်မထပ်သင့်ဘူး၊ ကျွန်မနားလည်သင့်တယ်”

အရက်ပုလင်းပြတ်ကိုကိုင်ပြီး သူမတုန်လှုပ် ယိမ်းယိုင်နေပုံက ဝိညာဉ်လွင့်နေသည့်နယ်။

ဒါ သရုပ်ဆောင်နေတာမဟုတ်။ ဒေါက်တာဆောင်း စန္ဒကူးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းရပါသည်။

အချစ်ရှူးမလေး. . . မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ။

သူမအနားသို့ကပ်သွားဖို့ ဒေါက်တာဆောင်း လှုပ်လိုက်၏။

“မလှုပ်နဲ့ကို၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အန္တရာယ်ပေးမယ်ထင်လို့လား၊ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကိုကို အရယူမယ်ရောထင်လို့လား၊ စိတ်ချ. . . ကို၊ ကျွန်မ ဒီလောက်အောက်တန်းမကျဘူး၊ ကျွန်မက ကိုကို အမြဲစိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ၊ ကိုယ်

ကျန်းမာစေချင်တာ၊ အခု ကျွန်မ သစ္စာရေသောက်ပြမလို့ ပါ။ ကျွန်မဟာ အညာပလီမတစ်ယောက်မဟုတ်တာတော့ ကိုလက်ခံတယ်မဟုတ်လားဟင်”

ပြောရင်းမှပင် သူမ၏လက်ဖျံသို့ အရက်ပုလင်း ပြတ်ကိုစိုက်ချလိုက်လျှင် ကိုဆောင်း စန္ဒကူးအနားသို့ ပြေးကပ်သွားလိုက်သည်။

သို့သော် သူမက အကပ်မခံ။ သူမ၏လက်ဖျံမှ သွေးစက်များကို အရက်ဖန်ခွက်ကလပ်ထဲသို့စီးကျစေပြီး ခွက်ကိုလည်း ချက်ချင်းပင်မြှောက်လိုက်သည်။

“တပည့်တော်မ၏ရင်ထဲမှာ ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် ပွင့်တစ်ယောက်တည်းသာ မေတ္တာအရှိဆုံးပါ၊ အချစ်ဆုံးပါ။ ကျွန်မသစ္စာစကားမမှန်ကန်ပါက မဟာအဝီစိငရဲမှာ အကြိမ် ‘ကြိမ် အဖန်ဖန်ခံရပါစေသတည်း’”

သွေးနှင့်သစ္စာဆိုနေသည့်စန္ဒကူးအား ကြက်သီး မွေးညင်းထွာ ကြောင်ကြည့်နေရာမှ ကိုဆောင်းပြေးပွေ့ ဖို့ကြိုးစားလျှင် သူမ၏ပါးစပ်ထဲသို့ သွေးစက်အချို့ဝင် သွားခဲ့ပေပြီ။

အချစ်ကြောင့် တဒင်္ဂဈေးသွပ်နေဟန်ရှိသည့် စန္ဒကူး မှာ မျက်ရည်များကြားမှပင် မချိတစ်ပြုံးလျက်။

သူ့အကိုင်အပွေ့ကို သူမလုံးဝလက်မခံ။ ညင်သာ စွာပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါသည်။

“အဟင်း..ကို သိပ်ကြောက်သွားပြီလား၊ ဟုတ် တယ်..ကျွန်မအချစ်တွေကြမ်းသွားတယ်၊ ကျွန်မတောင်း ပန်ပါတယ်၊ ကို့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေလည်း ဖျောက်လိုက် တော့၊ ကျွန်မကိုလည်းမေ့လိုက်တော့၊ ကျွန်မသွားပြီကို”

သူ့အနားမှ သူမ လျင်မြန်စွာစွာပြေးထွက်သွား လိုက်သည်မှာ လေပြည်တစ်ခု၏အလျင်နယ်။

သည်အတိုင်းပြေးလိုက်ဖို့ပြင်ပြီးမှ သူမကို ကျိန်း သေမီနိုင်ဖို့အတွက် ဒေါက်တာဆောင်း ဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက် ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်မီးကိုဖွင့်ပြီး သူမအိမ်သို့သွားရာ လမ်း တစ်လျှောက် သူမထပ်ချပ်လိုက်ခဲ့သော်လည်း သူမကိုတော့ အစအနမျှပင်မတွေ့ခဲ့ရပါချေ။

“စန္ဒကူး.. စန္ဒကူး”

သူ့ရင်ထဲမှ ပဲ့တင်သံများ။ စောစောက သူကလေး

ရှူးသွပ်ခဲ့သမျှ ယခုမှ ဒေါက်တာဆောင်း တကယ်ရှူးရပါ တော့မည်။

ဆောင်းညင်ချမ်းအေးမှုကိုလည်း လုံးဝရရမစိုက် နိုင်တော့ဘဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်ရှာနေခဲ့ပေမယ့် ဒေါက် တာဆောင်း သူလေးကို မတွေ့ရပါ။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှသည့် အိမ်ကလေးထဲမှာ လည်း သူမ၏မိနှင့်ဖဿာ သူမကိုငေးမျှော် ထိုင်စောင့်နေ ကြဆဲ။ သူ မနှောင့်ယှက်လိုတော့ပါ။

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ် ယောက်ဟာ သူ့အချစ်တွေကို ပေါက်ကွဲဖွင့်ထုတ်ပြခဲ့ပြီး ဘယ်အရပ်ကိုများ လွင့်စင်ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါပြီလဲ။

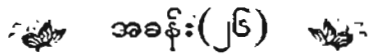
“မဟုတ်သေးပါဘူး”

သူကလေးဟာ ဦးနှောက်မဲ့သူမဟုတ်။ အချစ် ကြောင့် တဒဂ်ရှူးသွပ်သည်ဆိုသော်မှ သူမမှာ ဦးနှောက် ရှိပါသည်။ ဒါဖြင့် သူကလေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

သူမ၏လက်ဖျံမှာ ပုလင်းကွဲစူးရှသည့်ဒဏ်ရာရ သွားသည်ကြောင့် ဒေါက်တာဆောင်းပိုပြီးရင်ပူရပါသည်။

သွေးထွက်လွန်နေတော့မှာပဲ။ ပြီး ဒဏ်ရာ ဘယ် လောက်များသလဲ။

နောက်ဆုံး နေအုပ်၏အိမ်သို့လိုက်သွားပြီး အကျိုး အကြောင်းပြောပြကာ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စန္ဒာကို ရှာ ရပါတော့သည်။

အခန်း(၂၆)

“ဟယ်လို.. ကျွန်မ ဒေါ်ဝင်းမွန်ပါ ဒေါက်တာ၊
စန္ဒကူး.. စန္ဒကူး ကျွန်မအိမ်မှာရှိပါတယ်၊ အခု သူသတိ
လစ်နေတယ်၊ ကျွန်မဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ညွှန်ကြားပါဦး”

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် နေအုပ် ညွှန်ခန်းထဲမှာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေတ္တ စဉ်းစားအကြံထုတ်နေခိုက် ဖုန်း
သတင်းရလာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထရပ်မိကြ
သည်။

“ကျွန်တော်တို့လာခဲ့မယ် ဒေါ်ဝင်းမွန်၊ သူ့ကို
ဘယ်မှထွက်မသွားအောင် ထိန်းထားပေးပါနော်၊ အခုပဲ
ထွက်လာပြီ”

ရှေ့ကားစာပေ

ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး ဒေါက်တာဆောင်းထွက်လာ
ခဲ့လျှင် နေအုပ်မှာလည်း ထပ်ကြပ်မကွာကပ်ပါလာခဲ့သည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

ဒေါက်တာဆောင်း၏နှုတ်မှ တကယ်ပဲညည်းညူမိ
ပါသည်။ မိဆိုး..။ သို့သော် သူကလေး၏အချစ်ကို သူ
ရာနှုန်းပြည့်ယုံကြည်မိပါပြီ။ တကယ်အချစ်ရှူးလေးပဲ။ ဒါ
တောင် ဆရာမတဲ့။ အေးလေ.. ကလေးတွေကိုသင်တဲ့
ဆရာမဆိုတော့ ကလေးစိတ်မကုန်သေးတာလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့
လူသားတိုင်းကို တစ်ချိန်မှာတော့ ရူးသွပ်စေမြဲပါပဲ။

အချစ်ဆုံးအချိန်ဟာ အရူးသွပ်ဆုံးအချိန်ပေါ့။ ဒိုင်း
နဂိုက်လိုပေါက်ကွဲသွားတဲ့ အချစ်ရှူးမလေး၏အချစ်ကို
ဒေါက်တာဆောင်း ကျေနပ်ကြည်နူးမိရင်း သူတို့နှစ်ယောက်
၏ဆိုင်ကယ်များ ဒေါ်ဝင်းမွန်၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့
သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လိုက်မိလျှင် ညွှန်ခန်းထဲ
မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာရှိနေသည့် ဒေါ်ဝင်းမွန်ကို သူတို့
တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ရှေ့ကားစာပေ

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် နေအုပ်တို့၏အသံက၊ စိုးရိမ်
တုန်လှုပ်မှုများနှင့်အပြည့်။

“သူ..သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူ..သူ ကျွန်မကိုအသံလွှဲနေတယ်ဒေါက်တာ၊
လက်မှာလည်းသွေးတွေနဲ့၊ ဘာမှလုပ်ပေးလို့လည်းမရဘူး။
ဒေါက်တာ့ကိုလှမ်းခေါ်တာ သူသိသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး
တဲ့လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူဘယ်မှာလဲ”

ဒေါက်တာဆောင်းမှာ သောကတို့ကြောင့် စစ်
ကိုယ်လုံး ထိတ်ပျာပူလောင်နေရ၏။ လူဆိုးမလေး ဘယ်
လိုစိတ်တွေပေါက်နေပြန်ပြီလဲ။

“သူ့ကို အလိုလိုက်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ချုပ်ပြီး
ဆေးရုံခေါ်သွားသင့်သွားရမှာဇဉ်ပါ”

နေအုပ်၏အသံကတော့ မိုင်နှုန်းမြင့်သည်။ သူ
အသွင်ကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ဒေါ်ဝင်းမွန်နှင့် တစ်မြို့၊
တည်းသားတွေပီပီ စန္ဒကူးရှိမည်ထင်သည့်နေရာသို့ ရွာဖွေ
ဝင်ရောက်ဖို့သာပြင်နေလေ၏။

“သူ..သူ တံခါးပိတ်ထားတယ်”

“ဟင်..ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်ဝင်းမွန် လက်ညှိုးထိုးပြရာအခန်းသို့ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံးပြေးသွားကြလျှင် ဒေါ်ဝင်းမွန်လည်း နောက်
မှလိုက်လာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာပုတ်ရင်း ဒေါက်တာ
ဆောင်း သူမကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျရပါသည်။

“စန္ဒကူး..စန္ဒကူး တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ သူများအိမ်
မှာ အားနာစရာကွယ်၊ မင်းခေါင်းမမာပါနဲ့”

အထဲမှ တုန်ပြန်သံမကြားရပေမယ့် ကြိတ်ရှိုက်နေ
သံလေးကို သူခပ်ပျပျကြားနေရပါ၏။

ဒေါ်ဝင်းမွန်မှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်။

“ဒေါက်တာ သူအူရမ်းရှက်နေတယ်၊ သူ ပေါက်ကွဲ
ခဲ့သမျှ တွေးပြီးရှက်နေတယ်”

“နောင်တရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှက်လွန်နေတာပါ”

“ဟာ..အရှက်လွန်တာထက် သွေးထွက်လွန်သွား

ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ စန္ဒကူး.. တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ငါတို့ အတင်းဖွင့်ဝင်လာကြမှာနော်၊ ညကြီးမင်းကြီး ဝုန်းဝုန်းဒိုင်း ဒိုင်းမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ဆရာမလည်း အားနာတယ်”

နေအုပ်အသံကလည်း ပြာအက်လျက်။ သို့သော် အထဲမှ စန္ဒကူးကလည်း ခေါင်းမာပါသည်။ သူ့ဉာဉ်အတိုင်း ခပ်ပေပေ။

“သွား.. သွားကြ၊ ဒီလောက်နဲ့ ကျွန်မမသေဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူမှမတွေ့ချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ထားခဲ့ကြစမ်းပါ”

ငိုရှိုက်သံများနှင့် စန္ဒကူးပျက်ပြိုနေလျှင် နေအုပ် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“တံခါးဖွင့်စမ်း စန္ဒကူး၊ နှင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါကလိမ်ကကျစ်လုပ်ခဲ့မိသမျှတွေ အားလုံးရှေ့မှာ ဝန်ခံချင် လို့ပါ”

“ဟင်”

ဒေါက်တာဆောင်းနှင့် ဒေါ်ဝင်းမွန်တို့ အံ့အားသင့် သွား၊ တောင့်ခနဲဖြစ်သွားကြသလို အထဲမှ စန္ဒကူးလည်း အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

နေအုပ်၏အသွင်မှာလည်း ရစရာမရှိအောင်ပင် ကြေကွဲပျက်ယွင်းလျက်။ နေအုပ် ထပ်မံဖိအားပေးလိုက် ပြန်သည်။

“တံခါးဖွင့်စမ်းပါသူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါတို့တတွေဟာ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တွေပါ.. ဟုတ်တယ်နော်”

ဖြည်းညင်းစွာ အခန်းတံခါးချက်ဖြုတ်သံကြားရ လျှင် အပြင်မှ သူတို့သုံးယောက်လုံး အတင်းတိုးဝှေ့ဝင် လိုက်ကြသည်။

အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ခွေယိုင်လဲနေသည့်စန္ဒကူးကို ဒေါက်တာဆောင်းပြေးပွေ့လိုက်ပြီး အနီးရှိအိပ်ရာပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

အမြန်ဆုံးကုသမှုတွေပြုလုပ်ပေးပြီးလျှင် နေအုပ် က မေးကြောကြီးများထောင်တင်းလျက် စန္ဒကူးနှင့် ဒေါက်တာဆောင်းကို ဖြောင့်ချက်တွေပေးနေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ထံပို့ခဲ့တဲ့ပစ်စာဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင်ရေးတာပါ”

“ဟင်..”

ဒေါက်တာဆောင်းမှာ စန္ဒကူး၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ယုယစွာ အားပေးဆုပ်ကိုင်လျက်မှ လန့်ပြီး ဖျစ်ညှစ်မိသွား၏။ ဒေါ်ဝင်းမွန်မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက်။

“ဟုတ်တယ် . . ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကတော့ ဒေါက်တာစိတ်ပျက်ပြီး စန္ဒကူးကို ထားခဲ့စေချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်. .”

“နေအုပ်. .”

စန္ဒကူး၏ အလန့်တကြားအော်သံထွက်လာခဲ့လျှင် နေအုပ် သူမကို မချီပြုံးပြုံးပြလိုက်၏။ သူ့စကားကို ဆက်ခွင့်မရတော့။

“ခွင့်လွှတ်ပါသူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ နှင်တို့ကြားမှာ စိတ်ယုတ်ခဲ့မိတယ်၊ နီလာကိုလည်း အဆုံးချမိတယ်၊ သူက ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတော့ ငါ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ဒေါက်တာဆောင်းကလည်း နှင်ကိုသိပ်ချစ်ရှာတာပါ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ နှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြားမှာ အဓိကဆူးညောင့်ခဲလွတ်က ငါပါ”

နေအုပ်၏အသွင်နှင့် အသံက အခြားကမ္ဘာမှ

လာသည့်နှယ် လွင့်မျောနေခဲ့လျှင် စန္ဒကူးမှာ သူ့အပေါ် ဘယ်လိုခံစားရမှန်းပင်မသိတော့ပါ။

“ဒေါက်တာ နှင်ကိုထားခဲ့ရင် ငါ့ရမှာပဲလို့ထင်ပြီး ငါလုပ်ဆောင်မိခဲ့တဲ့အမှားတွေအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ နှင် ဒေါက်တာကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခုညသိလိုက်ရမှ ငါ့အတွေးတွေ၊ ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေမှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံးခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

အခန်းထဲမှာ တဒဂ်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ငြိမ်သက်နေကြဆဲ နေအုပ် ဖြည်းဖြည်းစွာထရပ်လိုက်သည်။

စန္ဒကူးထံမှ တိုးညှင်းအားနည်းသောအသံလေး ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

“နီလာလေ . . နှင်ကို သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးရှာတာ၊ နှင် သူ့ကိုစဉ်းစားသင့်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရယ်၊ နှင် ငါ့အပေါ်မှာခွင့်လွှတ်သလို သူ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

စန္ဒကူးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် နေအုပ်၏ နှမ်း
နယ်နေသောမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ချက်ပွင့်သွားခဲ့သည်။

နေအုပ်ထွက်သွားလျှင် အခန်းထဲမှာ သူတို့သုံး
ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ဆရာမဒေါ်ဝင်းမွန်က အခြေအနေ
တွေကို ထိန်းလိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ စန္ဒကူး
ကို သူ့အိမ်ပြန်ပို့ပေးကြမလား၊ လူကြီးတွေ မျှော်နေလိမ့်
မယ်”

ဒေါက်တာဆောင်း နာရီကြည့်လိုက်ပါသည်။ ည
ဆယ့်တစ်နာရီ။

“ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ်၊ ဆရာမ နား
လိုက်ပါတော့”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ ရောက်အောင်ပို့ပေးနိုင်ပါ့မလား၊
တော်ကြာ...”

ဒေါ်ဝင်းမွန်၏အသွင်က စိုးရိမ်နေခဲ့လျှင် ဒေါက်တာ
ဆောင်း လေးစားစွာ ဦးညွှတ်ပြမိပါ၏။

“စိတ်ချပါ၊ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ရောက်အောင်ပို့
ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

❁ အခန်း(၂၇) ❁

“မေမေက စန္ဒကူးကို ရှေးခေတ်ကလိုပဲ ချွေးမ
ရွေးလိုက်တာ အမှတ်ပြည့်ရသွားတယ်”

“အယ်လို...”

ဆောင်းညကြီးထဲ ဆိုင်ကယ်ကလည်း ရွေ့တယ်
ဆိုရုံမျှ။ စန္ဒကူး သူ့ကိုမကျေနပ်နိုင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်... ဈေးဝယ်ပေးတာ မေမေကိုယ်တိုင်
လေ။ သူ့ချွေးမလောင်းလေး ဘယ်လောက်စိစဉ်တတ်မလဲ
ဆိုပြီး ပညာစမ်းလိုက်တာ”

“မယုံပါဘူး”

“မယုံရင်လည်းနေ၊ လူပျိုအမေ ဆန်တစ်စိတ်နဲ့
ပုန်းမအိပ်ရအောင် မေမေက ကိုတို့ကို ဒီနေ့မှာ လက်ထပ်
ပေးမှာတဲ့ဗျား”

“အို... နှမော့စရာ၊ ကို့မှာ အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်
စရာရှိသေးတယ်လေ”

“အလုပ်တွေကတော့ ဆက်လုပ်သွားရမှာပေါ့၊ နိုင်
ငံတာဝန်၊ မျိုးဆက်သစ်တာဝန်”

“ကိုနော်...”

“ဟောဗျာ... အကောင်းလည်းပြောရသေးတယ်၊
အဲဒီတော့ စန္ဒကူးက ကိုအတွက် ပါရမီဖြည့်ပေးရင်းနဲ့
ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းပြီး နောက်က ဖဝါးခြေထပ်လိုက်ပေါ့
နော်”

ချစ်သူကျောမှာ ဖားပျံလေးလိုကပ်ရင်း ရွှေအစိ
အစဉ်တွေကြားနေရတာ ကြည်နူးလွန်းသဖြင့် စန္ဒကူးငိုချ
လိုက်မိလျှင် ကိုဏှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ဆိုင်ကယ်
ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ကလေးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျက်ရည်များနှင့် အလှဆုံးရုပ်က လျှာလေးတစ်
လစ်နှင့် ပြုံးနေခဲ့လျှင် ဒေါက်တာဆောင်းမှာ အူကြောင်
ကြောင်။

“တကယ့်အရူးပဲကွာ”

ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ဆိုင်ကယ်လေး ဆက်ပြီး
ထွက်ခဲ့လျှင် စန္ဒကူး သူ့ကျောမှာပါးအပ်ပြီး တိုးတိုးချဲ့မိ
ပြန်သည်။

“ကိုကို သိပ်ချစ်လို့ရူးသွားတာ... သိလား”

“တစ်သက်လုံးတော့ မရူးလိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုက
အရူးဆိုကြောက်လို့ပါ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောသံလေးများမှာ ဆောင်း
ညထဲသို့ အဝေးဆုံးထိ ပျံ့လွင့်သွားတော့သည်။

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ၏ကလောင်ခွဲ

သိင်္ဂီကြယ်စင်

ချစ်ခြင်းကိုဖွဲ့တဲ့လေပြေ

အချစ်စစ်စစ်လုံချင်ဝတ္ထုသစ်များ

ရွှေစကားစာပေ မှ

မကြာမီဖြန့်ချိပါတော့မည်။

